R.
HÁZIPÉLDÁNY

X. évfolyam, 42. szám
1954 október 14.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Hogy kerül a csizma a tárgyalóasztalra?

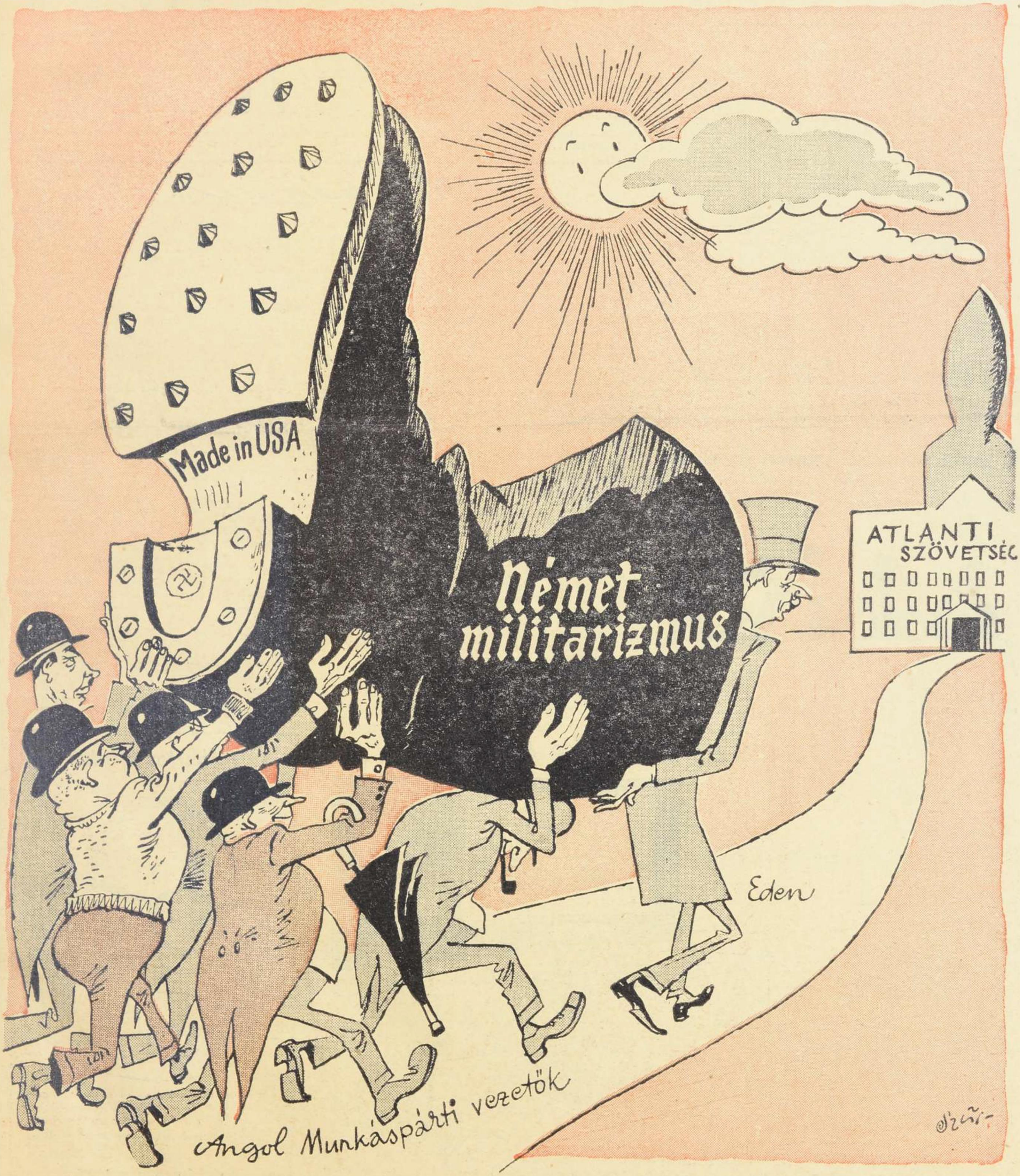
Made in USA
Német militarizmus
ATLANTI SZÖVETSÉG
Eden
Angol Munkáspárti vezetők
Szűr-

Apja fia, meg a fia apja

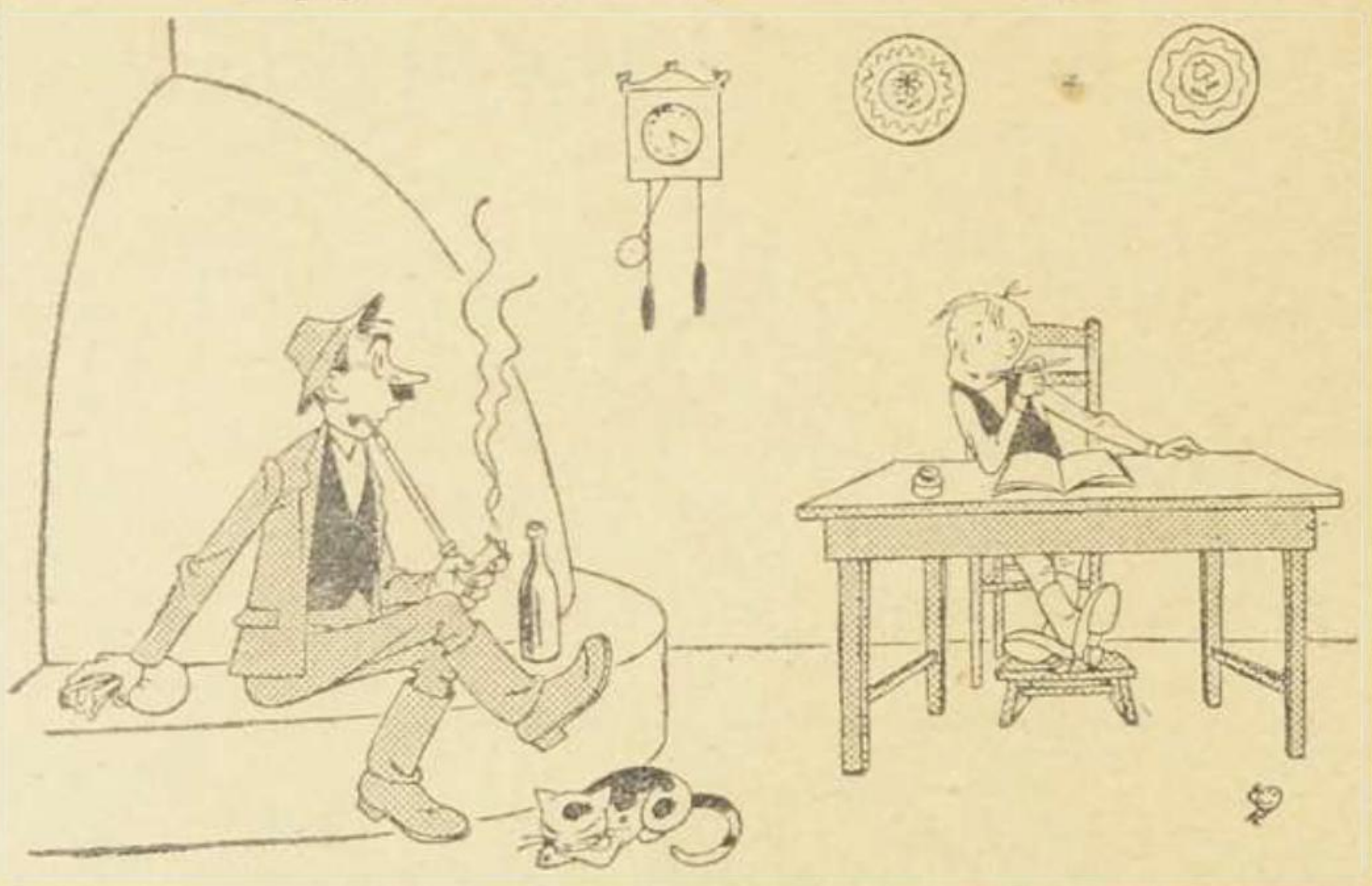

— Hogy állsz fiam a házifeladatoddal?
— Mint édesapám a mélyszántással!
— Micsoda? Haszontalan kölyök! Hozzá se kezdtél?

Gyűjtsük az üveget

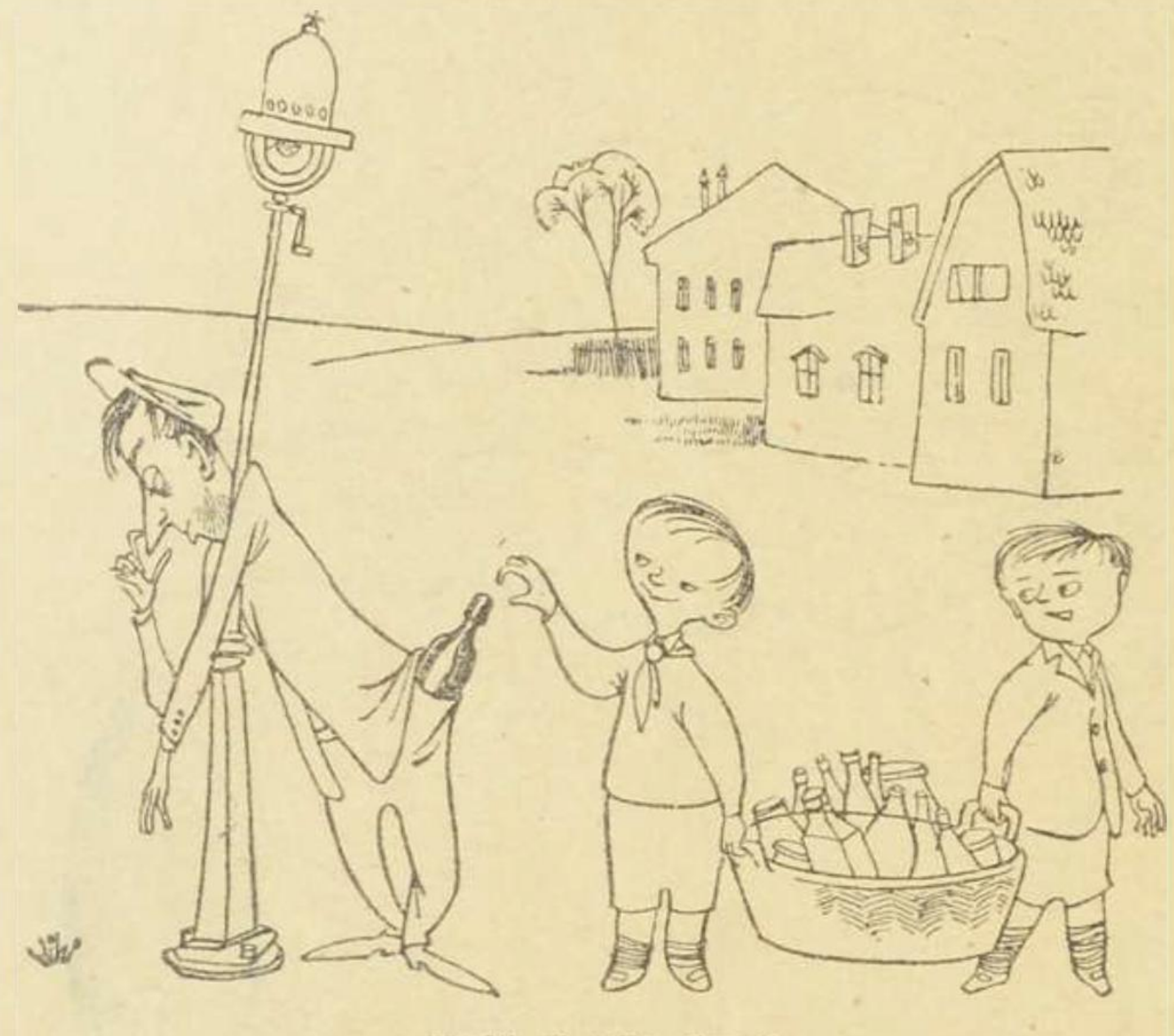

— Vedd el tőle, Laci!

Az amerikai szakszervezeti kongresszus díszelnöksége

Az amerikai szakszervezeti kongresszuson megjelent előkelőségek között, a milliomos Rockefeller is beszédet mondott.

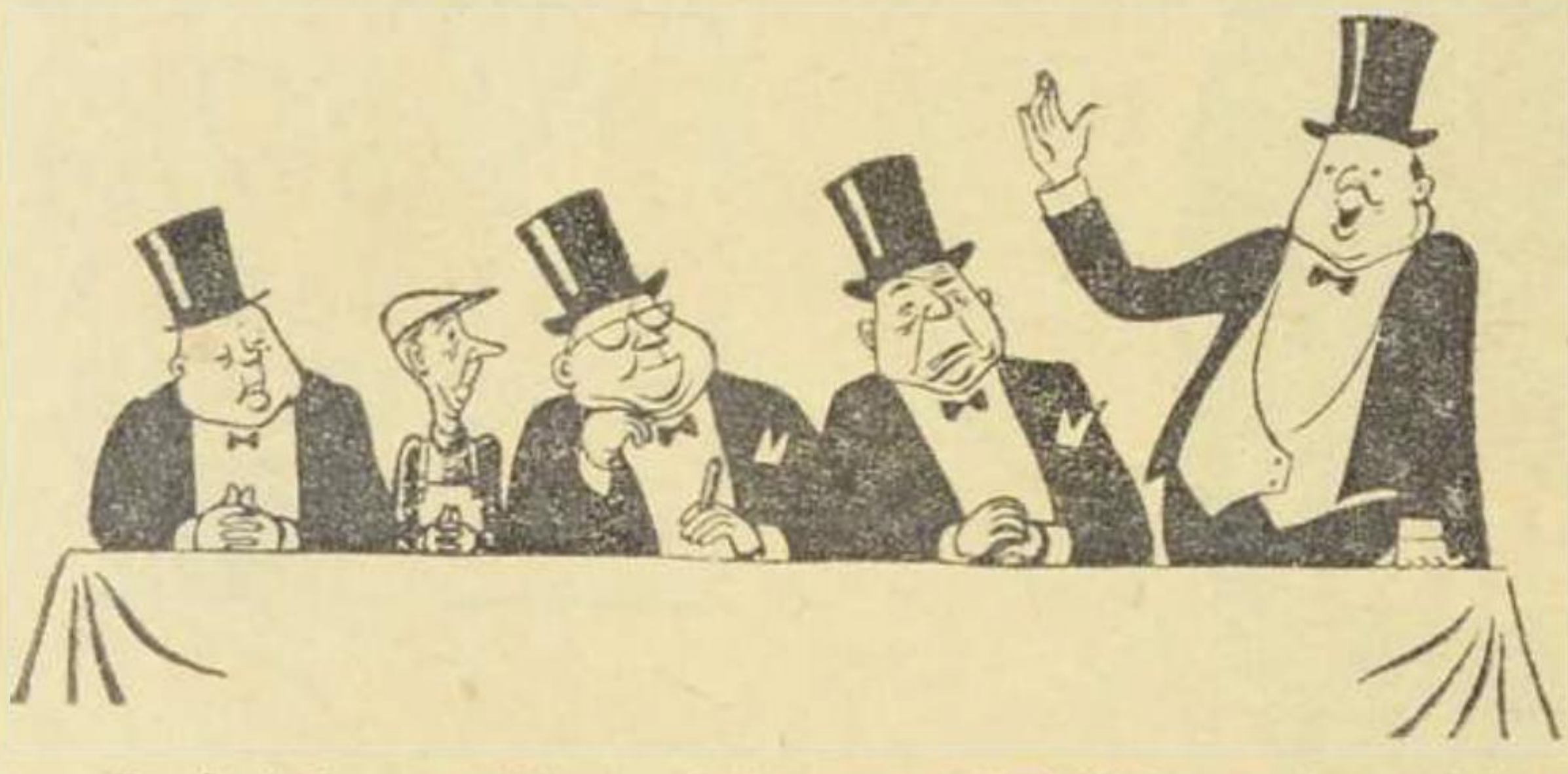

Rockefeller: ...Mert mi lesz a világból, ha mi munkások és egyszerű milliomosok sem tartunk össze...

Négy bocit ellett Bajadér

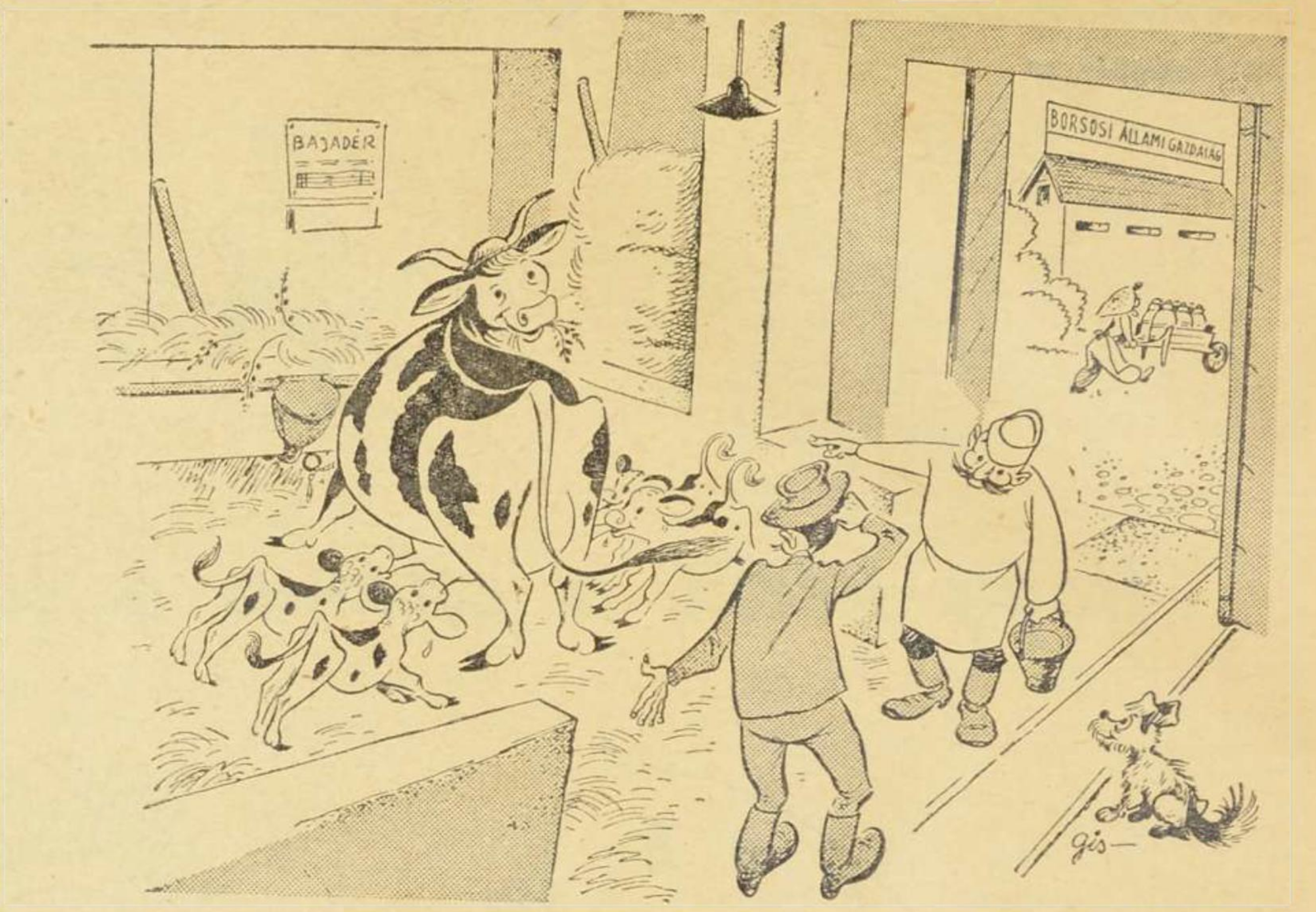

— Okos tehén ez! Meghallotta, amikor beszélgettünk a szarvasmarhatenyésztés fejlesztésének fontosságáról...

Hát még én...

Szilárd meggyőződésem, hogy csodálatraméltóan türelmes ember vagyok. Azokhoz a kivételekhez tartozom, akik őszintén és szívesen, a legnagyobb érdeklődéssel, együttérzéssel hallgatnak meg másokat és soha semilyen körülmények közt nem vágnak senkinek a szavába. Mert csúnya az, ha valaki elkezd valamit, s a másik szinte lesi, mikor vesz lélegzetet és ha az illető egy félpillanatra elhallgat, akkor tüstént rákezdi a magáét. Én? Soha. Ha másoknál elítélem, menynyire elítélném magamat. De hogy milyenek az emberek . . : Például mesélem itt a hivatalban, hogy én mennyit dolgozom, nemcsak az íróasztalnál, otthon is, vagyis van úgy néha, hogy kora reggel fölkelek, holott még le sem feküdtem, hát ez a neveletlen fickó nem a szavamba kap, hogy hát még én, én kérem a minap is az egyik pénteken feltettem a függönyöket, holott éppen vasárnap volt és ilyenkor ugye, a nagytakarítás után... (Persze az ember ne hagyja magát, legjobb, ha ugyanazzal fizetünk vissza, ezért nem is vártam a folytatást, hanem hát még én — mondom — én tudja, esténként a hivatali munka után nekiállok... De az emberek úgylátszik néha javíthatatlanok, mert ez a minősíthetetlen fráter máris átveszi a szót, hogy: — hát még én, tudja, reggel a pincébe megyek szénért, mivel..:

Ez már aztán sok! Egyszerűen beleszólok a mondatába: hát még én, hiszen én egyenesen megszállottja vagyok az ilyen házimunkának, pedig úgy fáj itt a jobb fülcimpám körül, hogy az orvos azt mondta, nézze kartárs... Hát még én — hadarja erre gyorsan ez a neveletlen két lábon járó — a magáé semmi ahhoz képest, ahogy nékem fáj a lábam, már egyszerűen nem is láb, hanem csak fáj, itt a tüdőm felett kicsit balra...

Hát még az én tüdőm, mondom erre gyorsan most már fojtott dühvel — ha tudná, hogyan ketyeg az én tüdőm reggelenként, sőt néha nyikkan, úgy, ahogy a... De tovább nem is tudok nyikkanni, mert ez a kulturálatlan alak teli tüdővel fújja: az semmi, hát még az én tüdőm, mert kérem ez nálunk családi, úgy örököltem az unokaöcsémtől, aki... Mondom neki erre mosolyogva, de a kezem ökölbeszorul a jogos felháborodástól — hát még az én unokaöcsém, aki ugyan két évvel idősebb nálam és mindazonáltal korcsolyabajnok... Ám ismét nem fejezhetem be, mert ömlik belőle a szó, ömlik, hogy hát még az ő nagybátyja, aki nemcsak hogy korcsolyabajnok volt és kugliművész, hanem a maga idejében kéményseprő, akinek egyszer azt mondta a hercegprímás, hogy..: Itt aztán már kezdek kifogyni a türelmemből, mondom néki úgy, hogy érezze szavaimban a szemrehányást, hát még nálunk, hogy füstöl a kémény, úgy nem füstöl lent a faluvégén, ahol kislány a babáját nem várja... Az semmi — mondja erre ez a rongy ember, ez a lehetetlen fatuskó — de ha látná a kislányom babáját, az törhetetlen anyagból ké..., Tűrhetetlen — szólok közbe, mert már torkig vagyok ezzel a fickóval — tűrhetetlen és nem törhetetlen, hát ha még azt említeném magának, hogy nálunk kitört egy ablaküveg, amikor azt mondtam a kis feleségemnek, hogy... Hát még az ő felesége — egyenesen a számból kapja most ki a szót — az meg olyan pedáns asszony, hogy a multkor is meglátott a torontáli szőnyegen... Hát még amikor én voltam Torontálban — kezdtem volna erre mondani, de már lihegek a dühtől, az elkeseredéstől, úgylátszik ezt a lihegést használta ki ez a gazfickó, hogy rögtön a magáét mondja: — Hát még én, amikor nyáron Lellén nyaraltam és képzelje, volt ott egy ember, aki megkeserítette az életemet. Akármiről volt is szó, az közbevágott, hogy hát még én... Még szerencse, hogy vannak olyanok is, mint maga, akivel jól eldiskurálhat az ember anélkül, hogy folyton a szavába vágna.

Bodó Béla

TERMÉSZETJÁRÁS

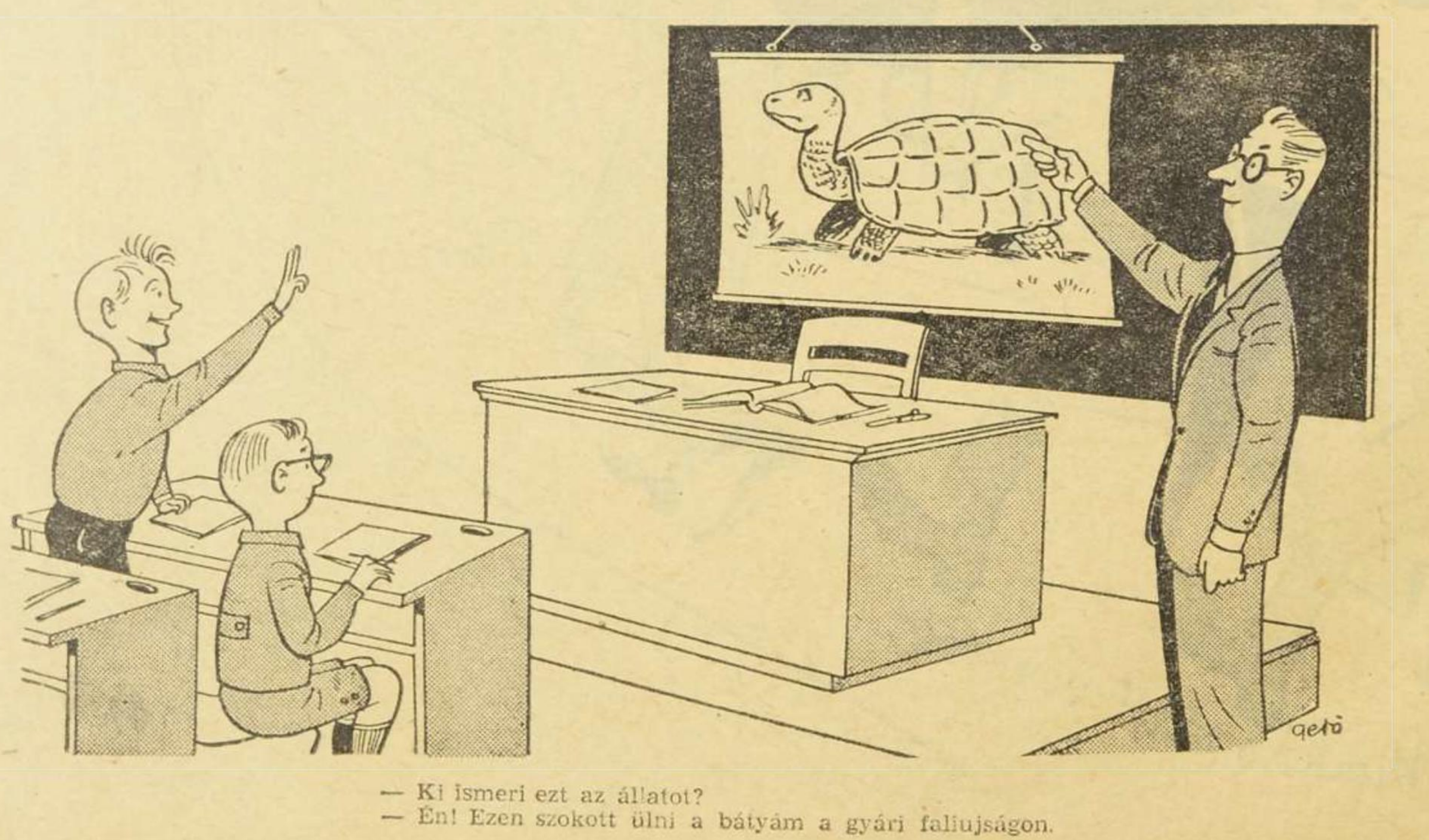

— Ki ismeri ezt az állatot?
— Én! Ezen szokott ülni a bátyám a gyári faliujságon.

Hóbortos ötletek

V.

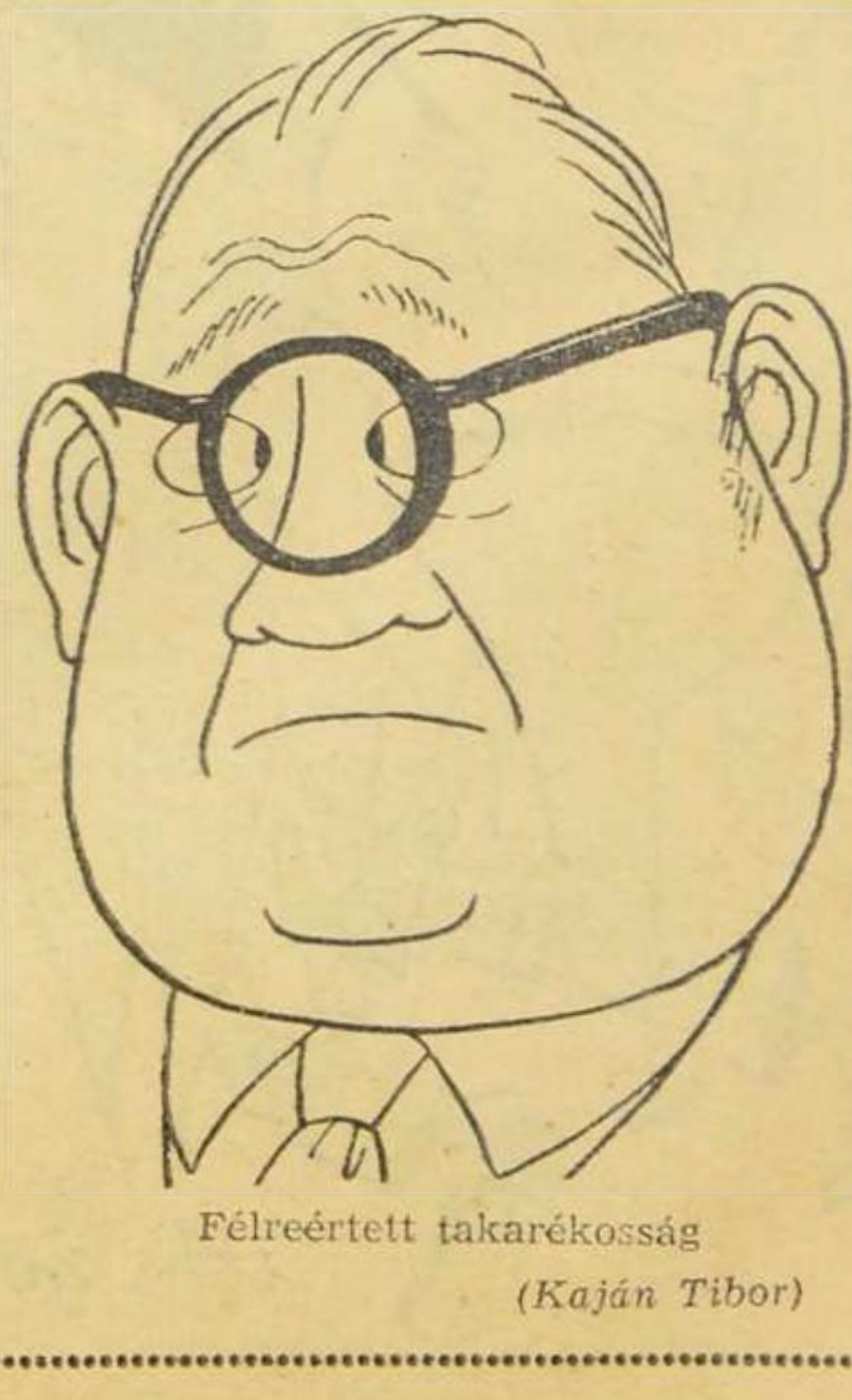

Félreértett takarékosság

(Kaján Tibor)

Stefania Grodzienska:

Elbeszélés a tisztességes Dziabakról

Dziabak, a hivatal egyik legjobb dolgozója volt, amellett a legaktívabb társadalmimunkás és a legjobb barát. Nem, az egész hivatalban nem volt senki, aki valami rosszat mondhatott volna Dziabakról. Nem beszélek az irigyekről és a rosszakarókról! Voltak ugyan néhányan, akik nem szerették az olyan embert, mint Dziabak, márcsak azért sem, mert tisztességes volt és meg nem alkuvó.

Amikor kiosztották a prémiumot, a legnagyobb meglepetés az volt, hogy Dziabak Antoni nem kapott.

— Menj az osztályvezetőhöz — mondták neki barátai — biztosan tévedés lesz.

Dziabak Antoni elment az osztályvezetőhöz.

— Hogy lehet az — kezdte — hogy a munkában jó eredményt érek el és nem kaptam prémiumot? A barátaim azt mondják, ez csak tévedés lehet.

— Kétségtelenül igaza van — ismerte el felettese — ön jó dolgozó. Az osztályomon a legjobb eredményt érte el, senkit nem becsülök annyira, mint önt, de a prémium-keret korlátozott. Sierpacseknek adni kellett, mert ő fegyelmezetlen, serkenteni kell. Pyrkiewics lógós, jót tesz neki a prémium, talán így végre kedvet kap a munkához. De önt, Dziabak, mint élenjáró dolgozót nem kell prémiummal megvesztegetni.

És meghatottan kezét nyujtotta.

Uj év előtt előléptetések voltak. És megint egy szenzáció: Dziabak maradt a régi beosztásban.

— Menj az igazgatóságra — biztatták barátai — biztosan elnézés.

Dziabak Antoni engedett a biztatásnak és elment az igazgatóságra.

— Hogy lehet az — kezdte — hogy nem léptettek elő? A barátaim azt mondják: elnézés lehet...

— Igaza van — mondta az igazgató — senki úgy nem érdemelte ki az előléptetést, mint ön, senkihez sincs olyan bizalmam, mint önhöz. De az előléptetések lehetősége korlátozott volt. Mydrasnak meg kellett adni, mert politikailag határozatlan, meg kell nyerni. Szalapilló nem világos előttem, a magasabb beosztásban talán megmutatja igazi arcát. De ön, Dziabak, a mi emberünk, nem kell magasabb beosztással magunkhoz édesgetni.

És meghatottan kezetnyújtott.

Tavasszal néhány szolgálati lakás szabad lett. Rettenetes volt a felháborodás, hogy Dziabak nem kapott.

— Menj az üzemi bizottsághoz — mondták barátai — kérdezd meg, hogy miért nem kaptál. Biztosan félreértés.

Dziabak Antoni engedett a rábeszélésnek és ment az üzemi bizottságra.

— Hogy lehet az, hogy nem kaptam lakást? — kérdezte. — Feleségemmel és három gyerekkel albérletben lakom. A barátaim azt mondják ez csak félreértés lehet.

— Százszázalékosan igaza van — forgolódott az ÜB-elnök. — Ön mindannyiunknál rosszabb körülmények között lakik, senkinek a sorsát nem viselem úgy a szívemen, mint az önét. De lakás korlátozott számban volt. Pikuckinak kellett, mert részeges, állandóan kocsmában ül. Ha egy szép lakást kap, talán otthon marad. Kamiasiewics reakciós, nagyszájú, ha ön kap és nem ő, akkor az egész városban elterjeszti, hogy a párttagoknak adjuk a lakást. De ön, Dziabak, házias, tisztességes ember, nem kell lakással magunkhoz csalogatni és jó munkára serkenteni.

És meghatottan kezetnyújtott.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Önök, kedves türelmetlen olvasóim, már előre tudják mi lesz a befejezés: természetesen Dziabak Antoni dühös lesz, nem dolgozik, iszik, veszekedni kezd és akkor mindent megkap.

Tévednek. Semmi ehhez hasonló eset nem történik vele. Ennek az elbeszélésnek nem lehet ilyen elmés befejezése, mert Dziabak valóban tisztességes ember.

(Lengyelből fordította: Bába Mihály)

Ami nekik sosem tetszik

A Szovjetunió kormánya újabb javaslatot tett a fegyverzet csökkentésére és az atomfegyverek betiltására.

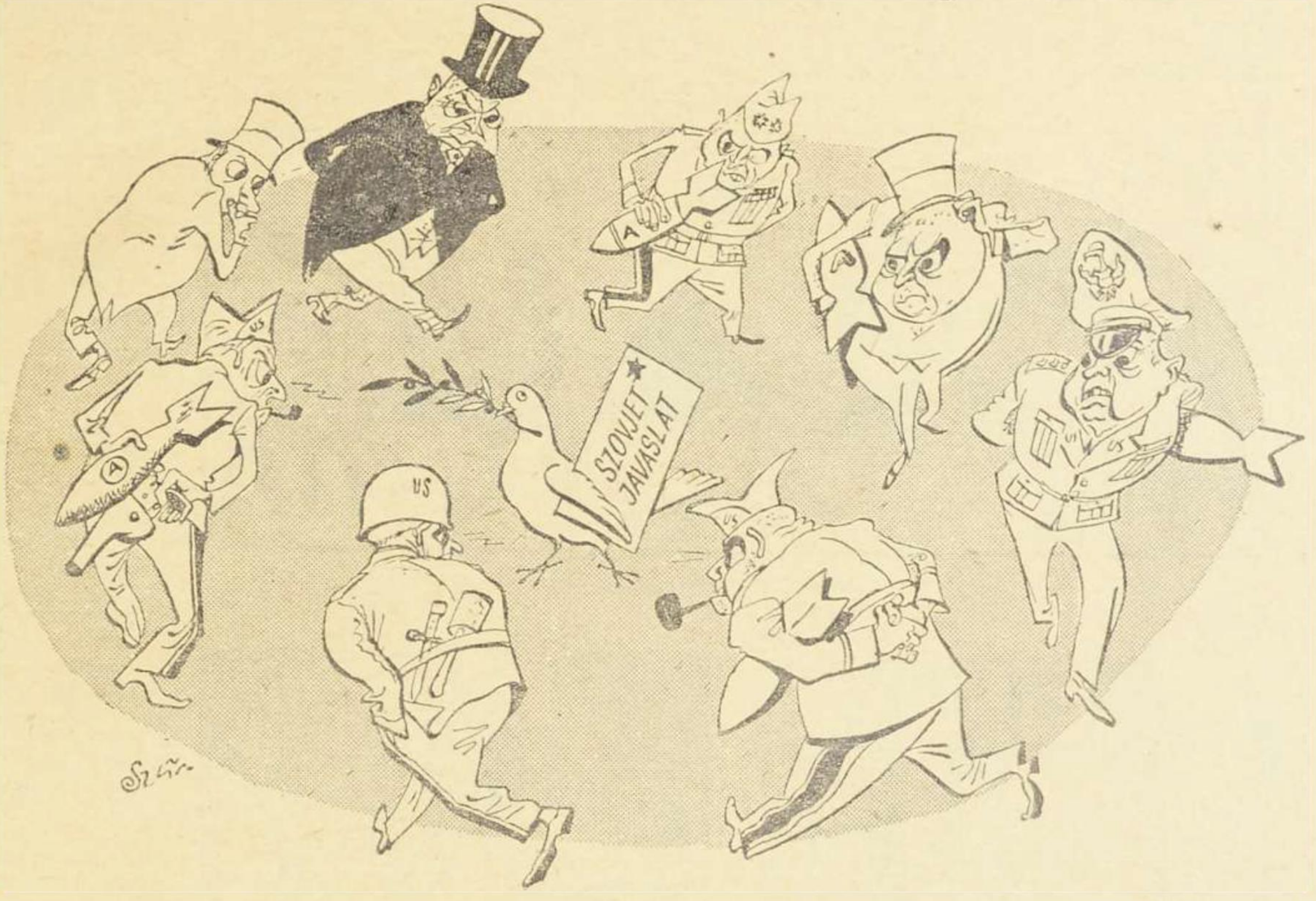

Tőkések kara: Gyanús, felette gyanús!

Biztosították az igazgatók hatáskörét

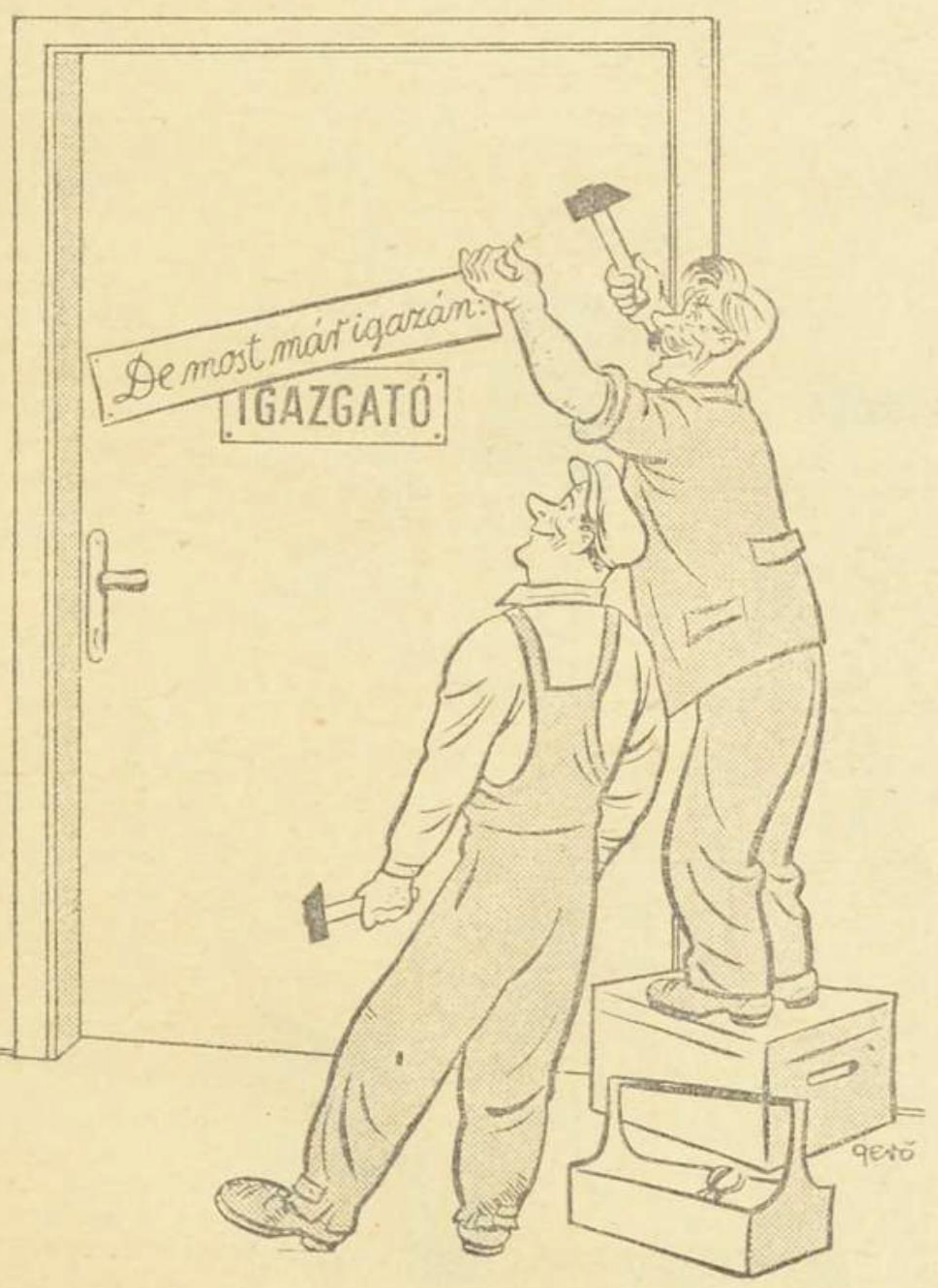

A humor könyvéből

ROSSINI egyszer fogadott valakivel egy vacsorába. A menü is ki volt kötve: pulyka szarvasgombával. A Sevillai borbély szerzője megnyerte a fogadást, de a vesztes egyre késett a vacsorával. Egy alkalommal aztán egy társaságban Rossini megkérdezte tőle:

— Mi az, kedves barátom? Mikor adja a vacsorát?

— Egy kicsit még várni kell — hangzott a válasz — mert a szarvasgomba még nem érett meg.

Rossini mosolyogva felelte:

— Ezt az álhírt bizonyára a pulykák terjesztik...

★

OSCAR WILDE-t bemutatták egy francia írónőnek, aki arról volt nevezetes, hogy korának egyik legcsunyább asszonya. Az eredeti és szellemes hölgy a bemutatás után így szólt a költőhöz:

— Ugyebár, én vagyok a legcsunyább nő Franciaországban?

Wilde szórakozottan hallgatta a hölgyet és gépies udvariassággal válaszolta:

— Oh, ne tessék szerénykedni... Az egész világon!...

★

MAC MAHON francia tábornok igen élesnyelvű ember volt és sokszor önmagát is kifigurázta. Egyszer tífuszos katonákat látogatott meg a járványkórházban és így vigasztalta az egyik beteg tisztet:

— Ez bizony szörnyű baj, édes fiam, de nem kell kétségbeesni. Aki nem hal bele, egész életére hülye marad. En is átestem ezen a betegségen,

Párizsi beszélgetés a londoni értekezlet után

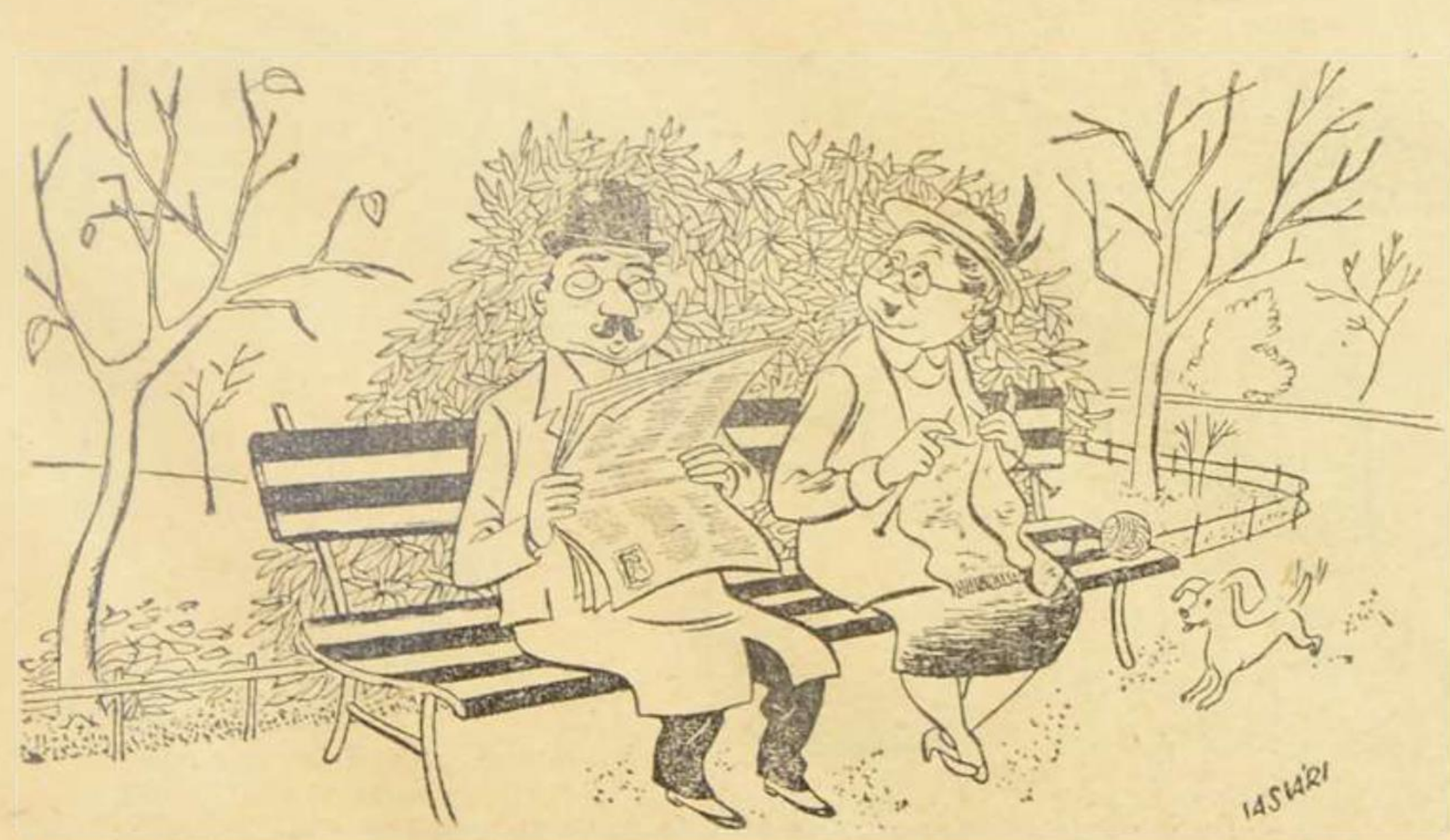

— Mondd Pierre, mit jelent az, hogy elvileg megegyeztek?
— Azt, hogy gyakorlatilag nem tudtak megegyezni.

Amerikai boszorkányüldözés

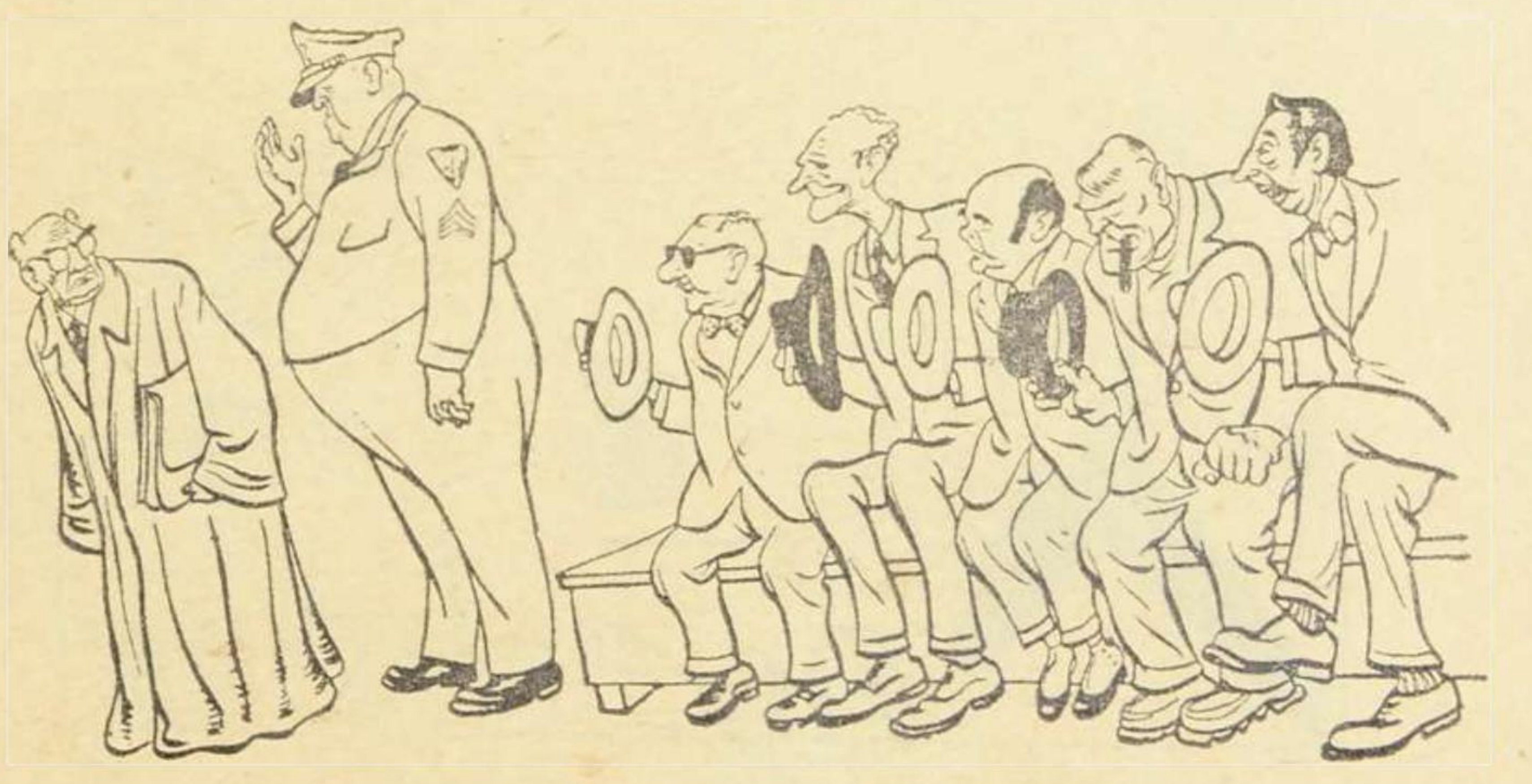

— Ezek itt mind tanuk? Milyen ügyben?
— Amilyen ügyben parancsolja!

(Jefimov rajza a moszkvai Krokodilból.)

KASSO:
VENDÉGEK!

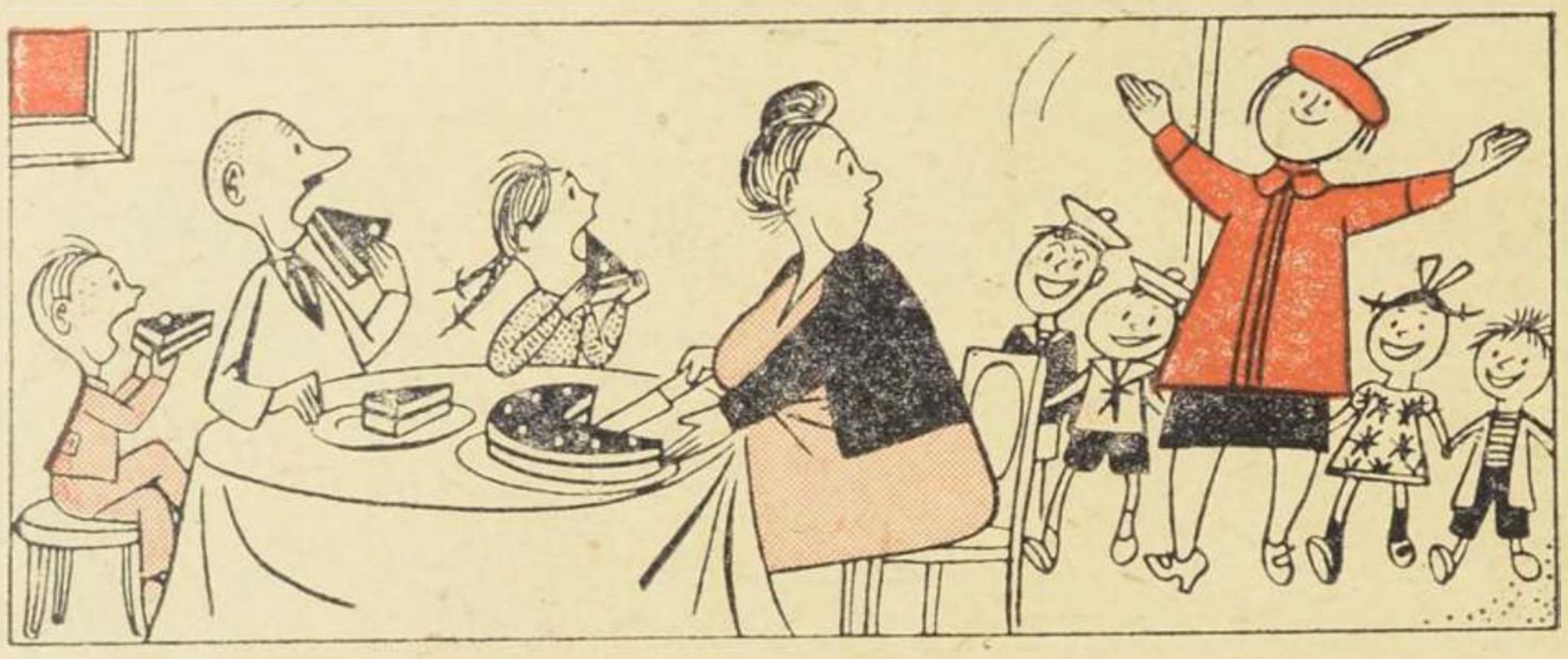

Váratlan látogatók.

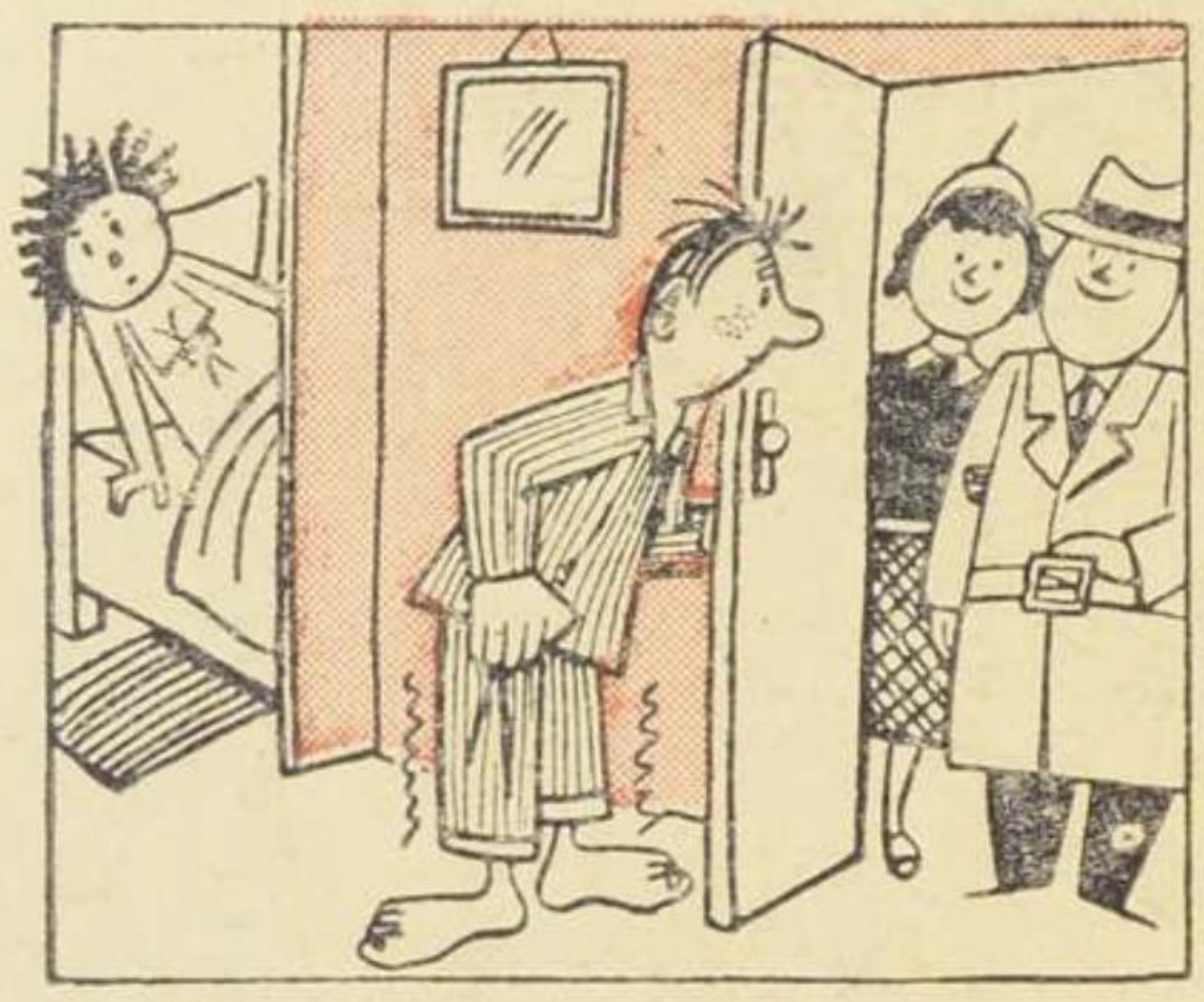

— Ó, dehogy van késő! Nagyon örülök, hogy eljöttetek!

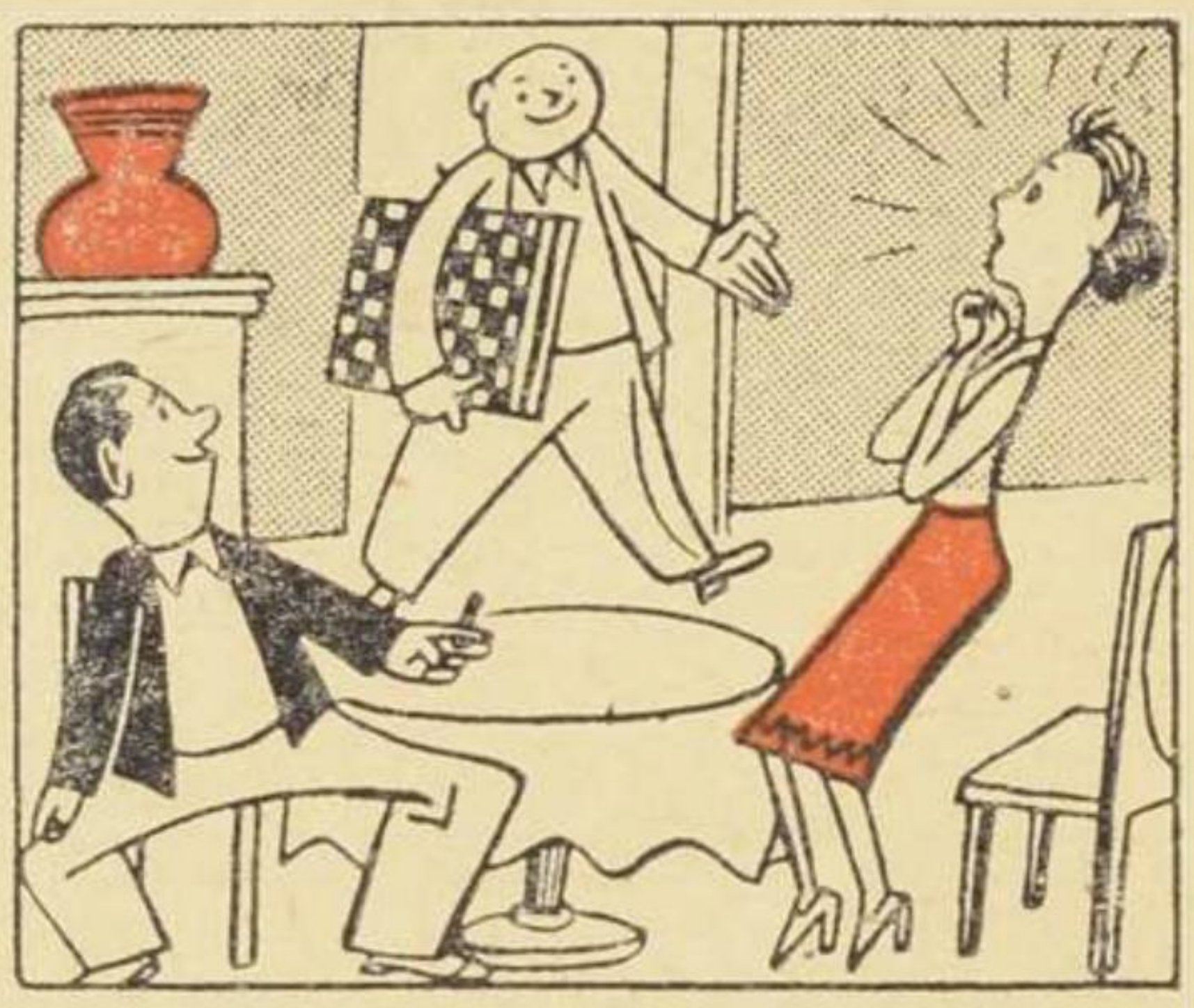

— Kezitcsókolom! Felugrottam a Pistához egy pár percre!

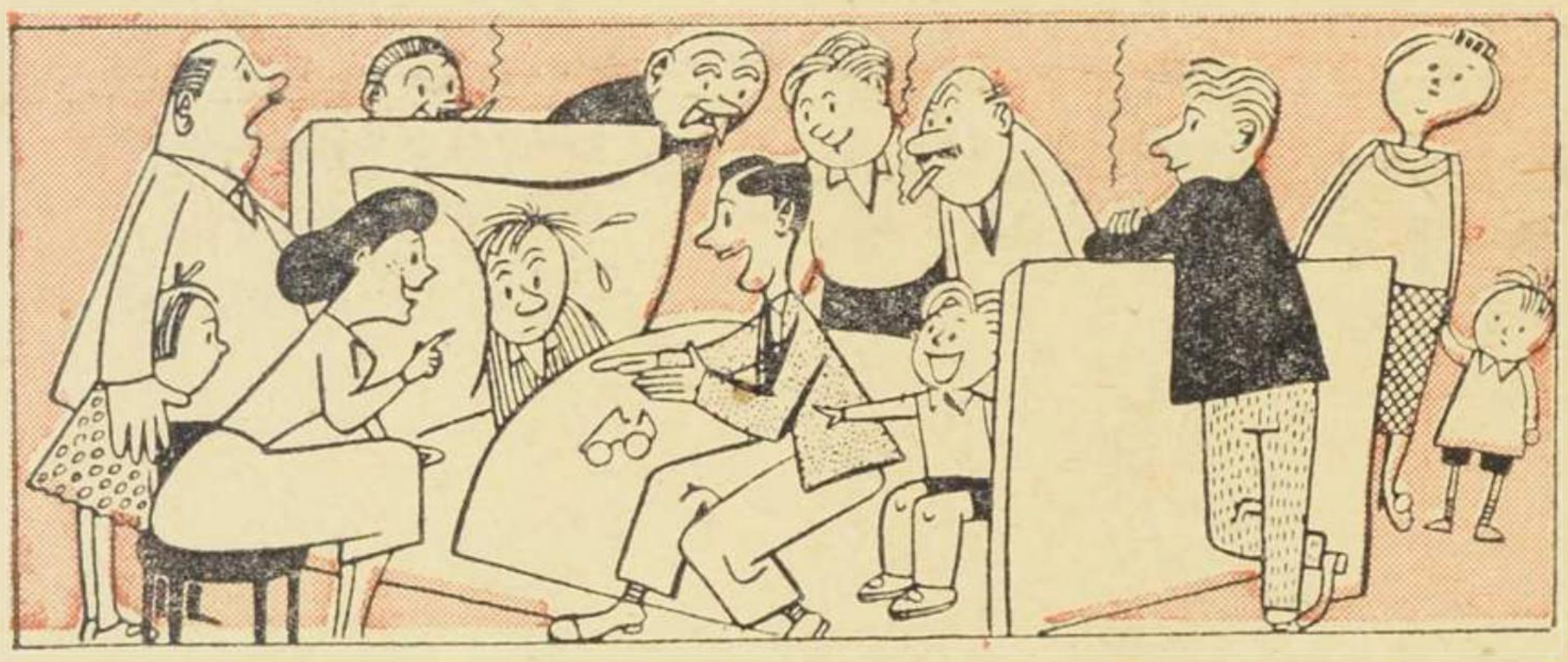

— Szegény Karcsi ... A legjobb orvosság a teljes kikapcsolódás és nyugalom ...

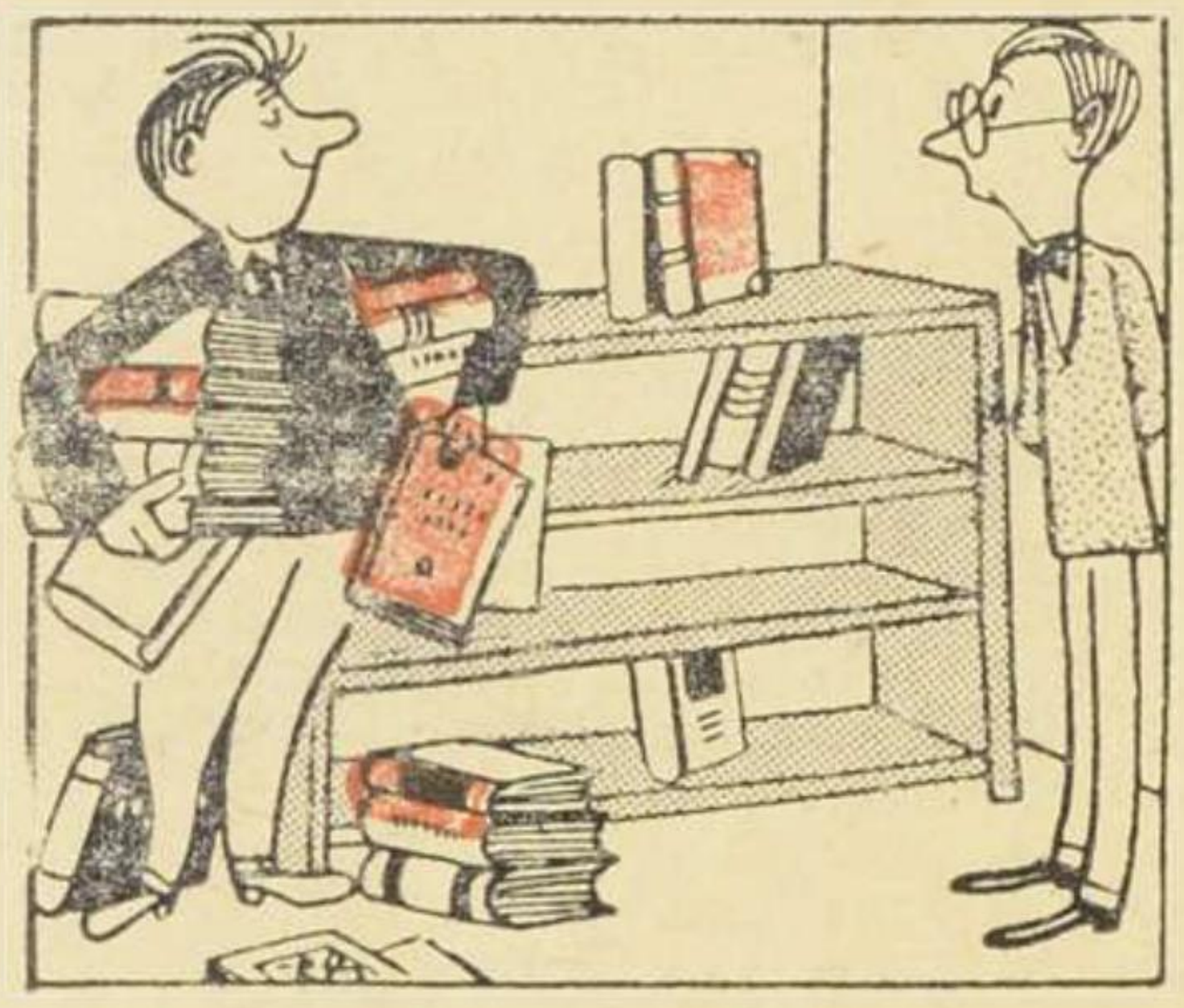

— Add kölcsön ezt a pár könyvet, holnap visszahozom'

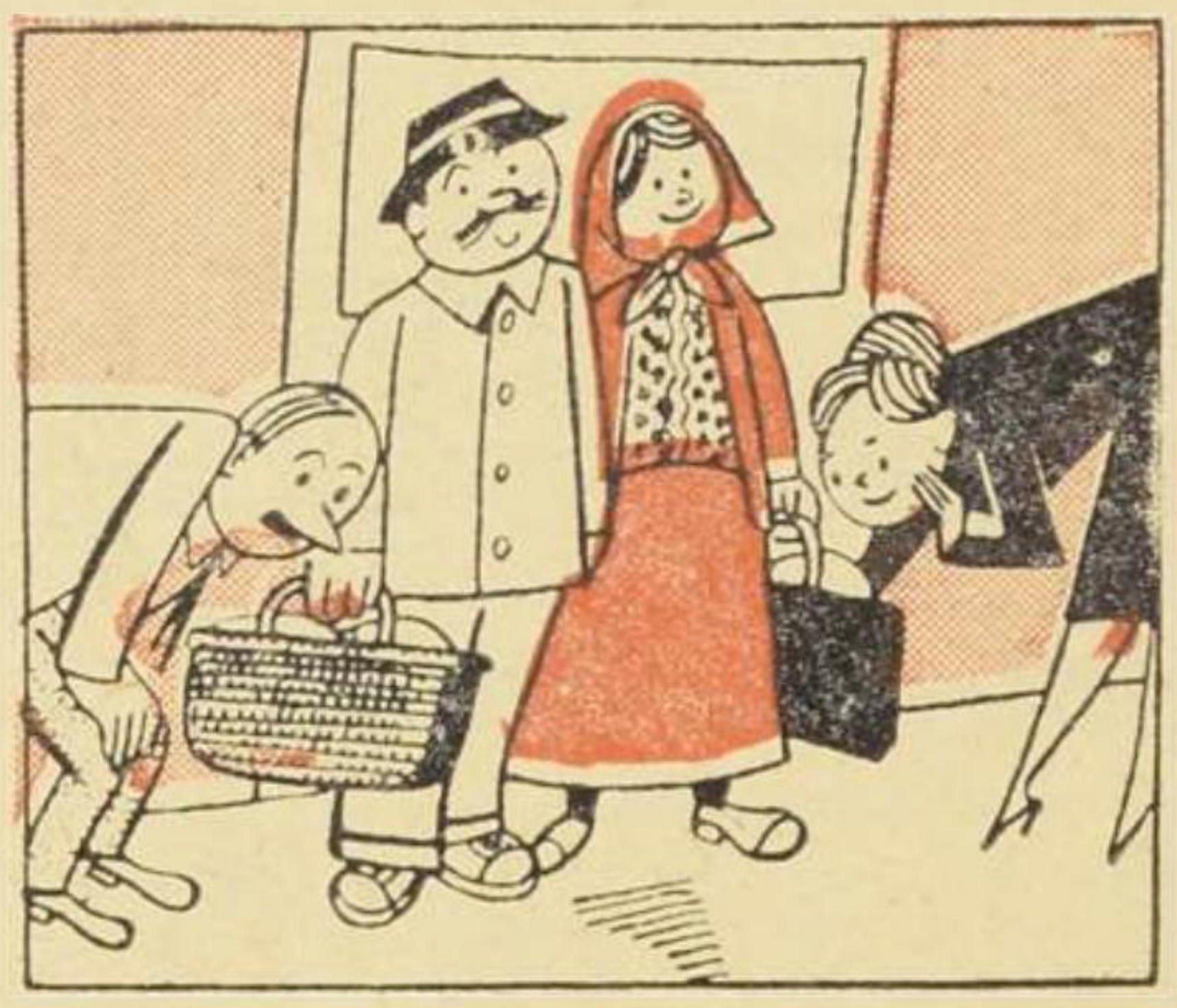

Megjöttek a vidéki rokonok!

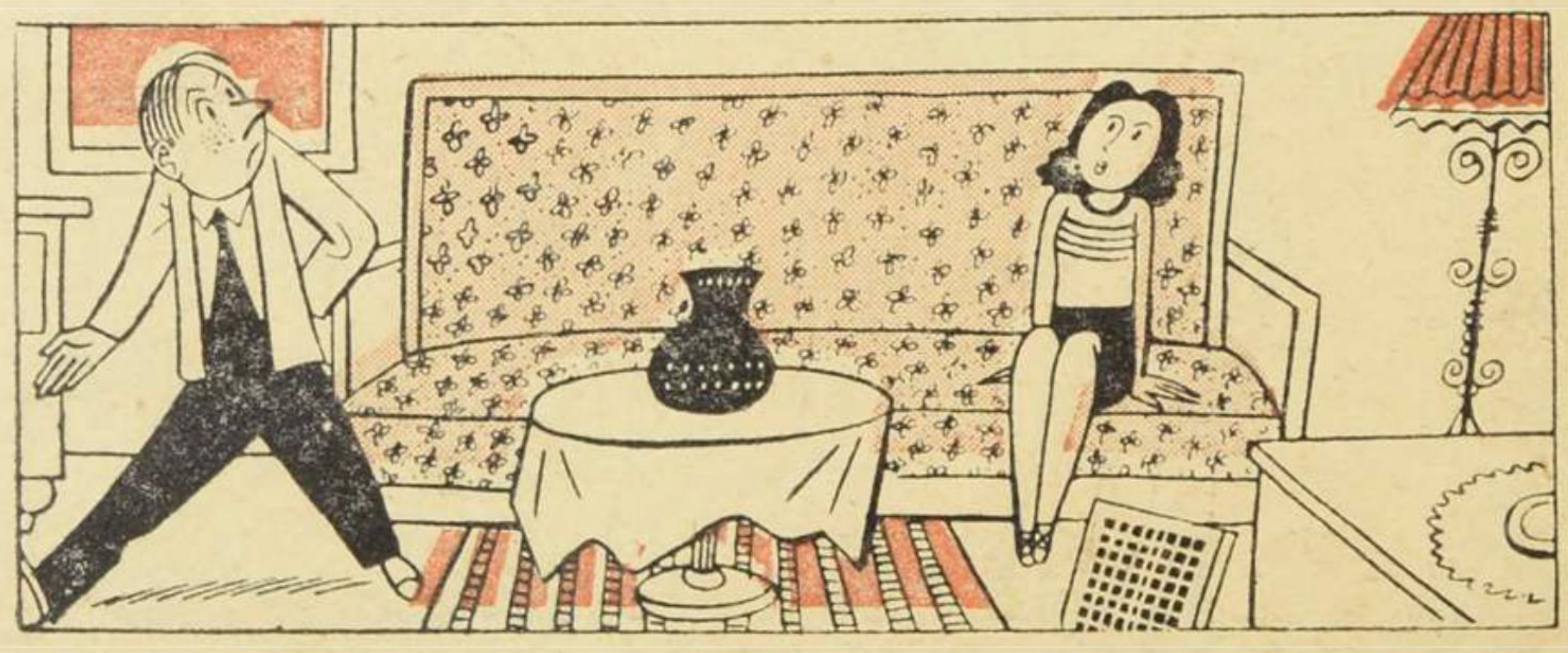

— Bosszantó! Már egy hete, hogy új bútoraink vannak, ilyenkor persze nem jön senki!

Akire mindig lehet számítani

A baj akkor kezdődött, amikor Sumáknénak megmentettem az életét ... Sumákné ugyanis befőttszortirozás közben a speizablakon kiesett a lichthofba. Én lepedőkből fonott kötélen utánaereszkedtem, visszacipeltem a negyedik emeletre, majd harmadik emeleti lakásomból telefonáltam a mentőknek. A derék mentők öt perc mulva kórházba szállították az eszméletlen Sumáknét. Ettől kezdve az egész házban úgy emlegettek, mint akire lehet számítani.

De nemcsak emlegettek ... Ugyanis — miután Sumákné esetével kapcsolatban kiderült, hogy telefonom is van — már másnap jött özvegy Kondérné az első emeletről: engedjem meg ... bocsánatot kér ... de életbevágóan fontos telefonálnivalója van Balatonkeservesre a hugának és hogy énrám lehet számítani, meg miegymás ... És leült a szobámban, várva az interurbánt, közben elmondta hányatott élete történetét. Már éppen a felinél — úgy húszéves koránál — tartott, amikor a házmester csöngetett az ajtón.

— Kedves Kovács úr! — mondta — azért jöttem fel, mert mi mindannyian tudjuk, hogy magára lehet számítani. Elromlott a lift, a ház összes becsületes lakói nevében kérem, hogy intézkedjen — tette hozzá mosolyogva és előlegben megköszönte jóindulatomat Közben sanda pillantásokat vetett a fotelémben hanyagul ülő özvegy Kondérnéra.

Aztán estefelé megjött a balatonkeservesi interurbán és Kovalcsik asztalos a pincehelyiségből. S míg Kondérné telefonált, addig Kovalcsik az előszobában levetette cipőjét: „Ezt nézze meg elvtársam — lóbálta cipőjét az orrom előtt — hát munka ez? Teljesen eldeformálja az ember lábát a kaplija meg a fleknije. Ezek csinálták, ezek! ... — nyomta a kezembe egy cipészszövetkezet címét." „Remélem az elvtárs intézkedik — veregette vállam bizakodva — hiszen köztudomású, hogy önre lehet számítani."

És mivel rám valóban lehetett számítani, zsebemben a cipészszövetkezet címével, úgy éjjel egy óra felé az előszobapokrócra feküdtem le aludni, mert nem akartam a szobámban telefonáló Kondérnét zavarni. Nem is én zavartam meg őt, hanem reggel hatkor a szomszédos Italbolt pénztárosa, meg a sarki ujságárus, akik azért jöttek hozzám, mert rám lehetett számítani. Egyik a prémiumot keveselte, a másik meg jobb standot akart, miért is megkértek, hogy intézkedjem. Délig befutott még: a szemben levő Temetkezési Vállalat ügyvezetője, aki elpanaszolta, hogy négy hónapja hever a minisztériumban a koporsók egyszerűsítéséről szóló javaslata, amely ügyben, ha valaki tud segíteni, az én vagyok. Badarkáné az első emeletről csak délután jött, amikor özvegy Kondérnét már szétkapcsolták.

Ő arra kért, hogy szoktassam le a férjét az iszákosságról és szerezzek neki egy deka szemesborsot a húslevesbe. Estefelé a házmester érdeklődött a liftügyben és a háztömbmegbízott kinevezett tömbtisztasági felelősnek, mivel csak rám lehet ez ügyben számítani.

Harmadnap az asztalos jött megkérdezni, mit intéztem a cipője ügyében és a temetkezési szakreferens új adminisztrációs javaslatot hozott. Közben egész nap telefonáltam a lifteseknek, hivatkozva a hatodik emeleten lakó hetvenéves öregekre, mire azt válaszolták, hogy három hét mulva soronkívül kijönnek és megjavitják a liftet. Addig is rendezzünk be az öregek számára a kapu alatt szükséglakást. Mivel közben az asztalos ismét felhívott, teljesen megfeledkeztem a részeges Badarkáról, meg a szemesborsról, de felhívtam az orthopéd cipészeket, akik azt mondták, hogy flekni és kapliügyekben forduljak bátran az ORTHOKISZ központhoz és a marhavágóhídhoz, mert ottan nyúzzák a kifogásolt bőrt. Az ORTHOKISZ-nál azt válaszolták, hogy ők csak ludtalpbetétekkel foglalkoznak, a vágóhídról meg azt telefonálták, hogy ha nem tetszik az ő bőrük, járjak mezítláb, mert az a legegészségesebb.

Az ujságárus csak éjfélkor jött, Kondérné után, aki ismét Balatonkeservest hívta a szobámban, interurbán és éjjel — féláron.

Igy ment ez három napig.

Negyednap reggel már ötkor felvettem a kapcsolatot a Köztisztasági Hivatallal az Italbolt pénztárosának prémiuma ügyében és beszéltem a Vendéglátóipari Vállalattal, hogy jobb standot adjanak az ujságárusnak. Többszöri sürgetésre felhívtam a vágóhidat a liftjavítás érdekében és a cipészeket, hogy fogadják el a koporsóújítást. Este nyolcig tartó szakadatlan, izzasztó és ebédnélküli telefonálás után az ajtóm előtt sorbanállóknak kijelentettem, hogy nem tudok elintézni semmit.

Ez használt. A házmester szemenköpött, az asztalos pedig úgy nyilatkozott, hogy nálam képmutatóbb gazember nincs e kerek világon. A temetkezési újító pedig hozzátette, hogy boldog lenne, ha már holnap az én nevem adminisztrálhatná és így tovább ...

Azóta senki sem jön hozzám és senki se fogadja a környéken a köszönésemet. Még a kórházból hazajött Sumákné sem, mert kiderült, hogy amikor megmentettem az életét, az általam kihívott mentők nem a Kankalin, hanem a Tulipán-utcai kórházba szállították. Holott mindenki tudja, hogy a Kankalin-utcában sokkal jobb a koszt ...

Horváth Mihály

Aminek nem szabadna lennie

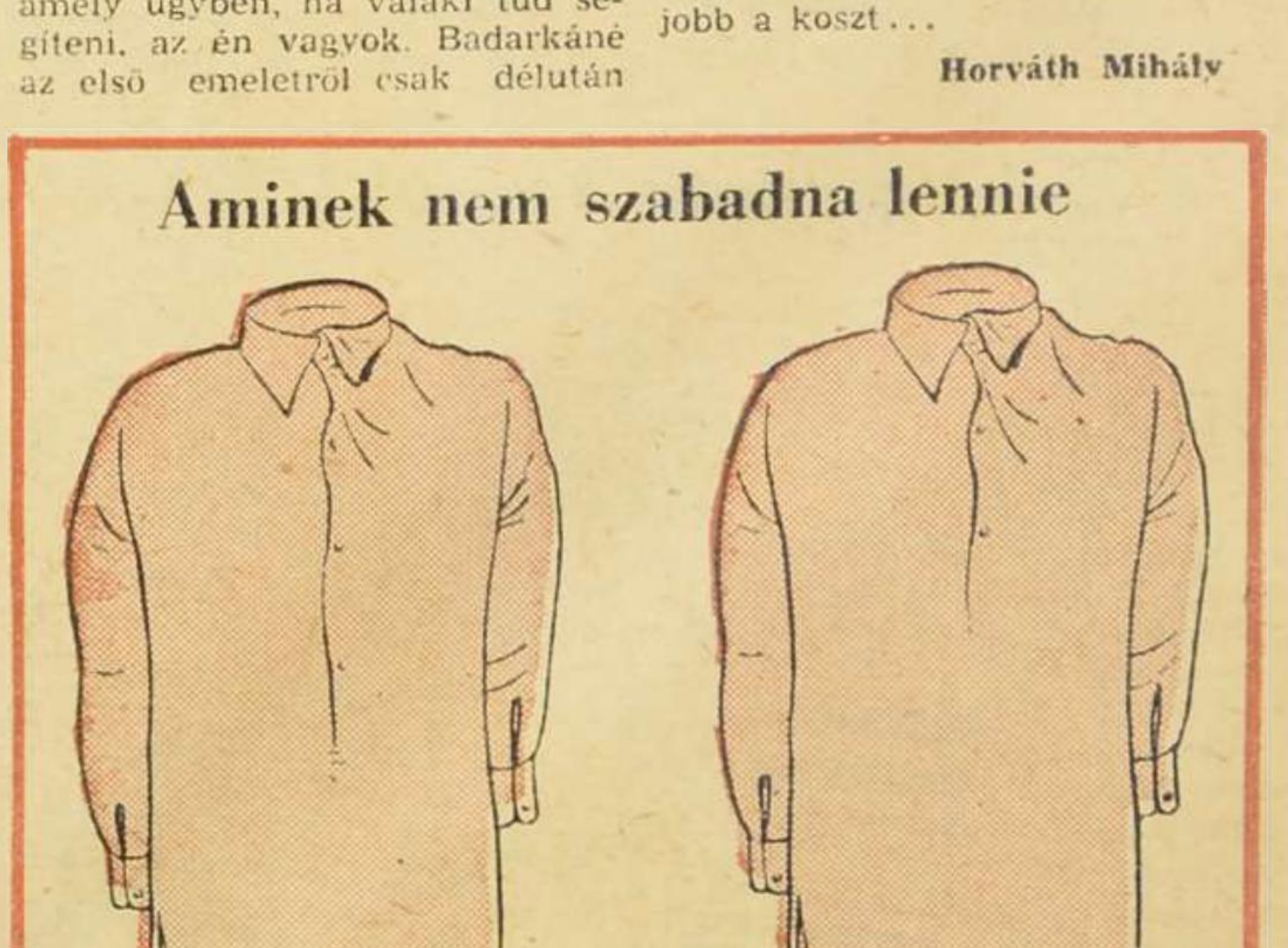

A gyárban: selejt

Az üzletben: exportból visszamaradt minőségi ing

Ludas Matyi SZÍNPADA

Kezdjük újra!

ÍRTA: ORSZÁGH GYÖRGY

A Moszkva-téri óra alatt, az újságos bódé mellett, az őszi, szemerkélő esőben fázósan álldogál a két szereplő, a Fiú és a Lány. Korban nem haladták túl sokkal a húsz évet, de komolyságuk legalább harminc esztendős. Ezen a napon már sokat veszekedtek. Ha a Fiúnak feketére volt kedve, a Lány szörpöt akart, ha a Fiú moziba kivánkozott, a Lány szinházba vágyott, ha a Fiú nevetett, a Lány morcos volt és ha a Lánynak megjavult a kedve, a Fiú rontotta el. Nyomott hangulatban kezdődik a beszélgetés:

LÁNY *(türelmetlenül):* Mit állunk itt, mit állunk? Nem tudsz határozni?

FIÚ: Menjünk Óbudára . .

LÁNY *(epésen):* Kitűnő ötlet! A zsúfolt autobuszon, mi?

FIÚ: Nem, gyalog. Tudod, ahogy szoktunk . . .

LÁNY *(gúnyosan):* Épp arra van kedvem! Mérföldeket gyalogolni!

FIÚ: Hát akkor mondd meg te, mit akarsz.

LÁNY: Én mondjam meg? Te vagy a férfi . . .

FIÚ *(dühösen):* Ha nem tudnám, hogy szeretsz, már régen kiábrándultam volna belőled.

LÁNY: Én ezen már túl vagyok.

FIÚ: Hát akkor vége?

LÁNY *(megkönnyebbül, hogy végre kimondhatja):* Vége.

FIÚ: Nem szeretsz már?

LÁNY: Nem. Hát te?

FIÚ *(sóhajt):* Egy esztendő hosszú idő. Emlékszel, akkor is ilyen borús este volt, amikor megismerkedtünk.

LÁNY: Emlékszem. Itt álltam a Moszkva-téren és újságot vettem, amikor . . .

FIÚ: Amikor odaléptem hozzád és megkérdeztem, hogy merre van a Nefelejcs-utca.

LÁNY: Pedig tudtad.

FIÚ: Pedig tudtam. Erre te rámnéztél és azt mondtad, hogy . . .

LÁNY: Hogy nekem is arra van dolgom, majd megmutatom.

FIÚ: Pedig nem is volt arra dolgod.

LÁNY: Pedig nem is volt.

FIÚ: De ezt csak a mult héten vallottad be.

LÁNY: Mert akkor tudtam már, hogy vége . . .

FIÚ: Emlékszel? Együtt mentünk a Nefelejcs-utcáig és beszélgettünk.

LÁNY: Ott aztán összenevettünk és visszafordultunk . . .

FIÚ: Átmentünk Óbudára.

LÁNY: De nem zsúfolt autobuszon!

FIÚ: Nem. Gyalog mentünk. Mérföldeket gyalogoltunk . . .

LÁNY: És a második találkozásra egy szál vörös rózsát hoztál.

FIÚ: Vörös rózsát.

LÁNY: Két hétig minden nap vörös rózsát kaptam tőled, míg aztán egyszer . . .

FIÚ: Egyszer nem hoztam. Zárva volt a virágüzlet.

LÁNY: És azontul sosem hoztál virágot. Az első hónapokban még kedves voltál. Megígérted, hogy megnézzük egyszer a Romeo és Júliát. Úgy szerettem volna látni!

FIÚ *(kényelmetlenül):* Mindig közbejött valami . . .

LÁNY: Igen, akkor már féléve együttjártunk. De azelőtt . . .

FIÚ: Emlékezz vissza, mindig a kedvedet kerestem.

LÁNY: Régen volt. Csak egy éve, de mintha már tíz éve lett volna . . .

FIÚ *(részvéttel):* Szegénykém . . ez neked biztosan nagyon fáj . . . Mindenféle baj volt köztünk . . . te is hibás vagy és én is . . *(elhatározással)* Te Piri, tudod mit?! Talán elkezdhetjük még egyszer . . újra . . . Talán megmenthetünk még valamit az átbandukolt estékből . . . A szép szavakból. Nem lehet, hogy minden hazugság volt!

LÁNY: Ha akarod, kezdjük újra.

FIÚ: És csináljuk másképp!

LÁNY *(eltökélten):* Másképp fogjuk csinálni.

FIÚ: Igen . . . veszekedés nélkül . . . megértően . . .

LÁNY: Másképpen.

FIÚ: Mintha ma lenne az a tavalyi este, jó? Állj oda az újságos-bódé elé . . . úgy, mint akkor.

LÁNY *(odaáll):* Így?

FIÚ: Úgy. Én jövök a villamosmegálló felől . . mint akkor. És azt mondom, hogy jóestét kívánok, kérem szépen, merre van a Nefelejcs-utca? Erre te hosszan rámnézel és azt mondod, hogy . . .

LÁNY: Tudom, hogy mit kell mondani.

FIÚ *(nekifohászkodik):* Hát akkor kezdjük újra és felejtsünk el minden rosszat!

LÁNY: Én már el is felejtettem. Minden másképpen lesz. Most vadidegenek vagyunk egymásnak.

FIÚ: Akkor jó! Hát én jövök a villamosmegálló felől. *(Jön és játssza):* Jóestét kívánok, merre van a Nefelejcs-utca?

LÁNY *(hosszan ránéz):* Fogalmam sincs! *(sarkonfordul és elsiet.)*

FIÚ *(elképedve):* De Pirikém . . .

LÁNY *(visszaszól):* Hogy jön maga ahhoz, hogy megszólítson?

A Fiú bután bámul a távolodó Lány után, néhány másodperc csend, majd legördül a

Függöny

Hézagpótló győri útikalauz

A Ludas Matyi rajzolóművésze, Toncz Tibor, Győrbe utazott, hogy ott körülnézzen s élményeiről rajzokban beszámoljon. Hézagpótló útikalauzunk azonban maga is hézagos, s nem lép fel azzal az igénnyel, hogy *minden* győri érdekességet magában foglal. Ennek oka egyszerű: ahhoz a három hasábhoz képest, amely a művésznek rendelkezésére állt Győr városa túl nagynak bizonyult.

Tisztaság

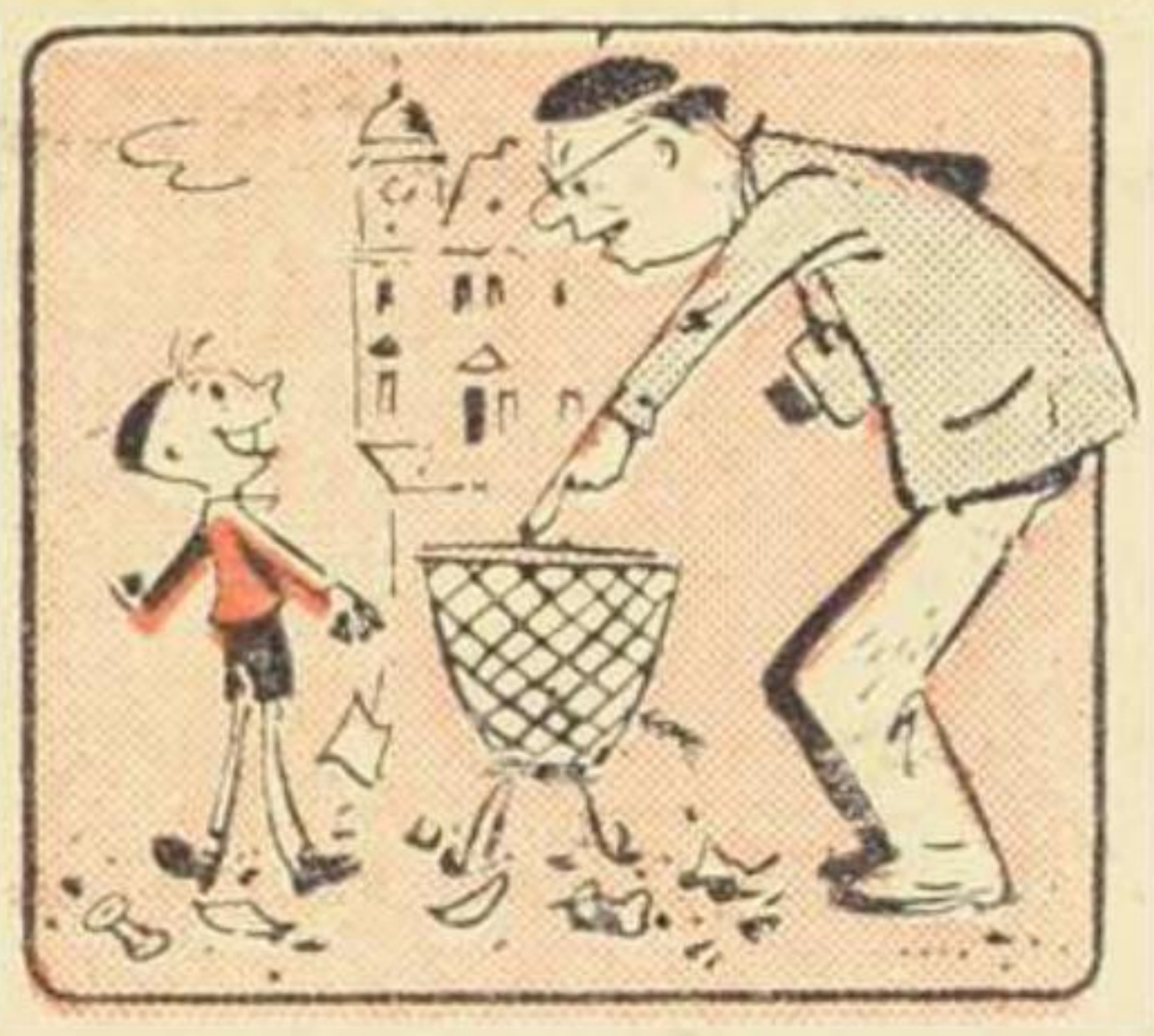

— Ide dobd, fiam, azért van ez itt . . .

— Miért? A bácsi talán bedobja Pesten?

A szivattyú bánata

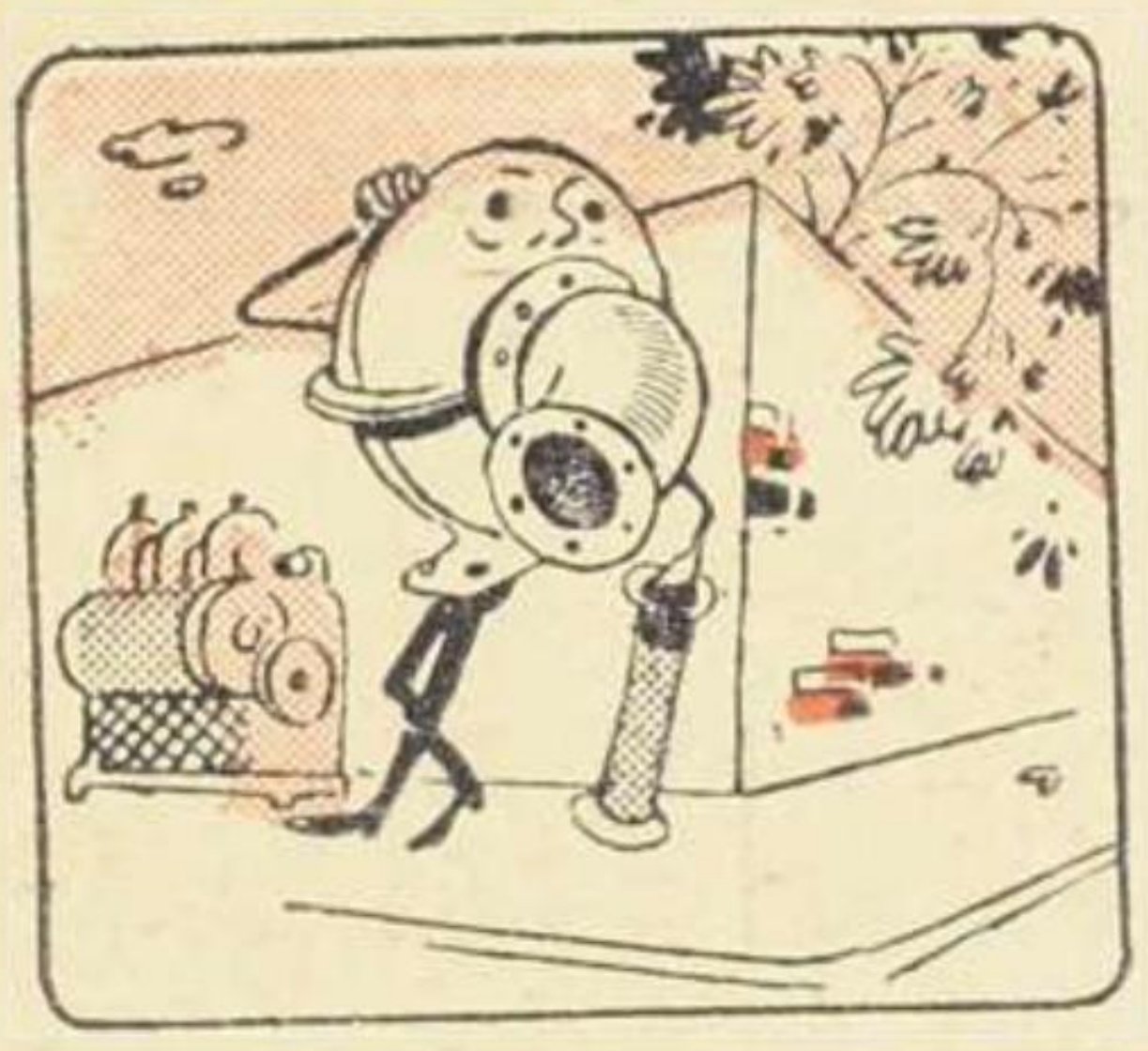

— Hogy dicsértek, ajnároztak, amikor kellettem, most meg itt rozsdásodom elfelejtve az utca sarkán.

Erkély-eldorádó

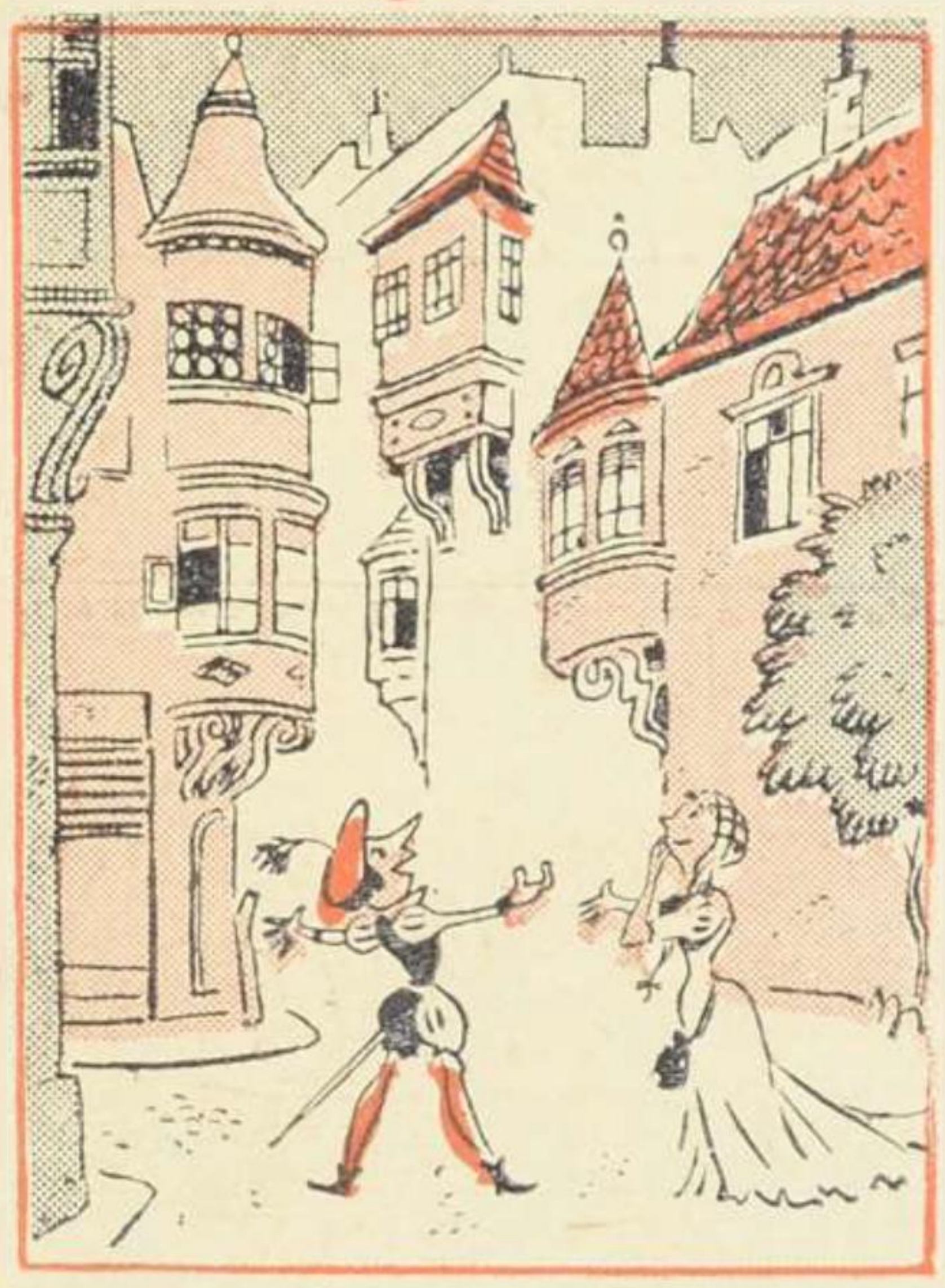

Romeo: Jöjj, óh Júlia, nézd, mennyi erkély! Választhatsz . . .

Kerékpárosok városa

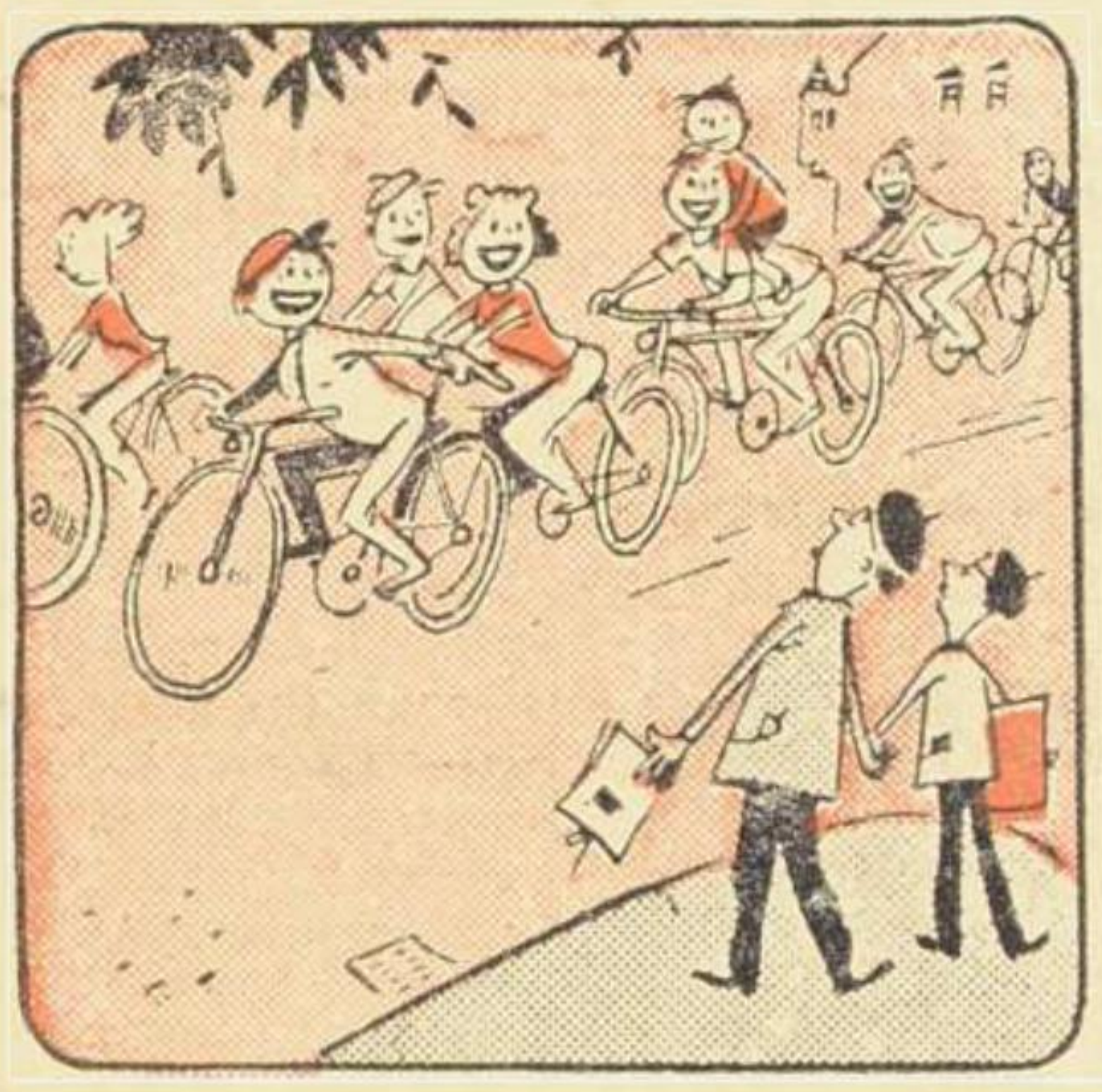

— Odanézzetek emberek! Két gyalogos

Sikátor az óvárosban

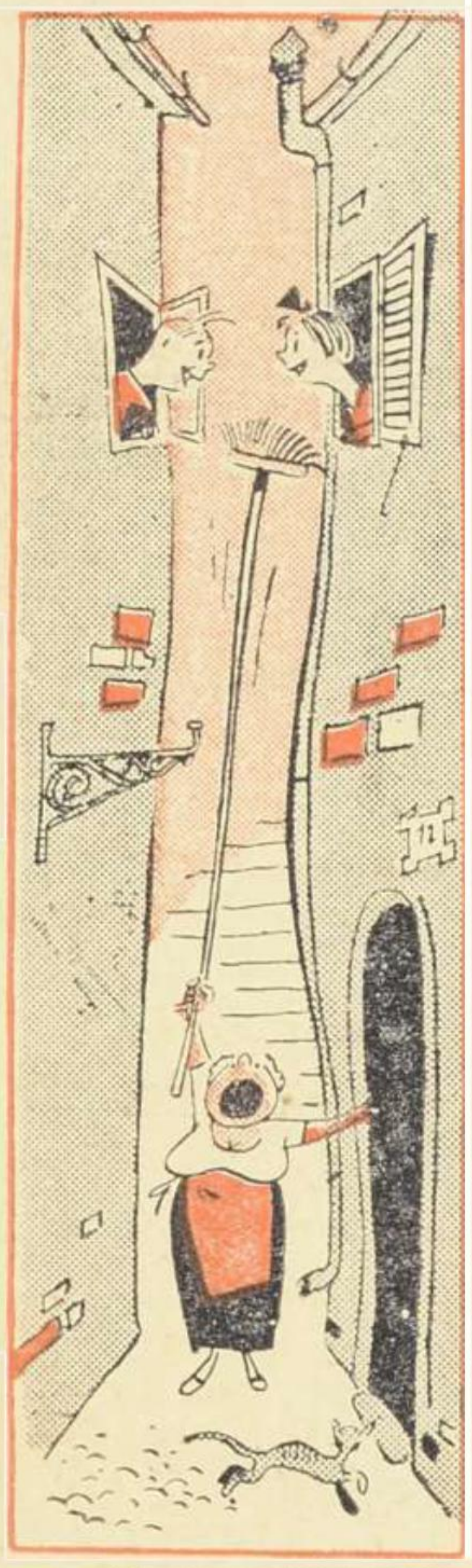

— Ne fecsegjetek ebadta kölykei! Tanuljatok . . .

Italboltban, szombat este

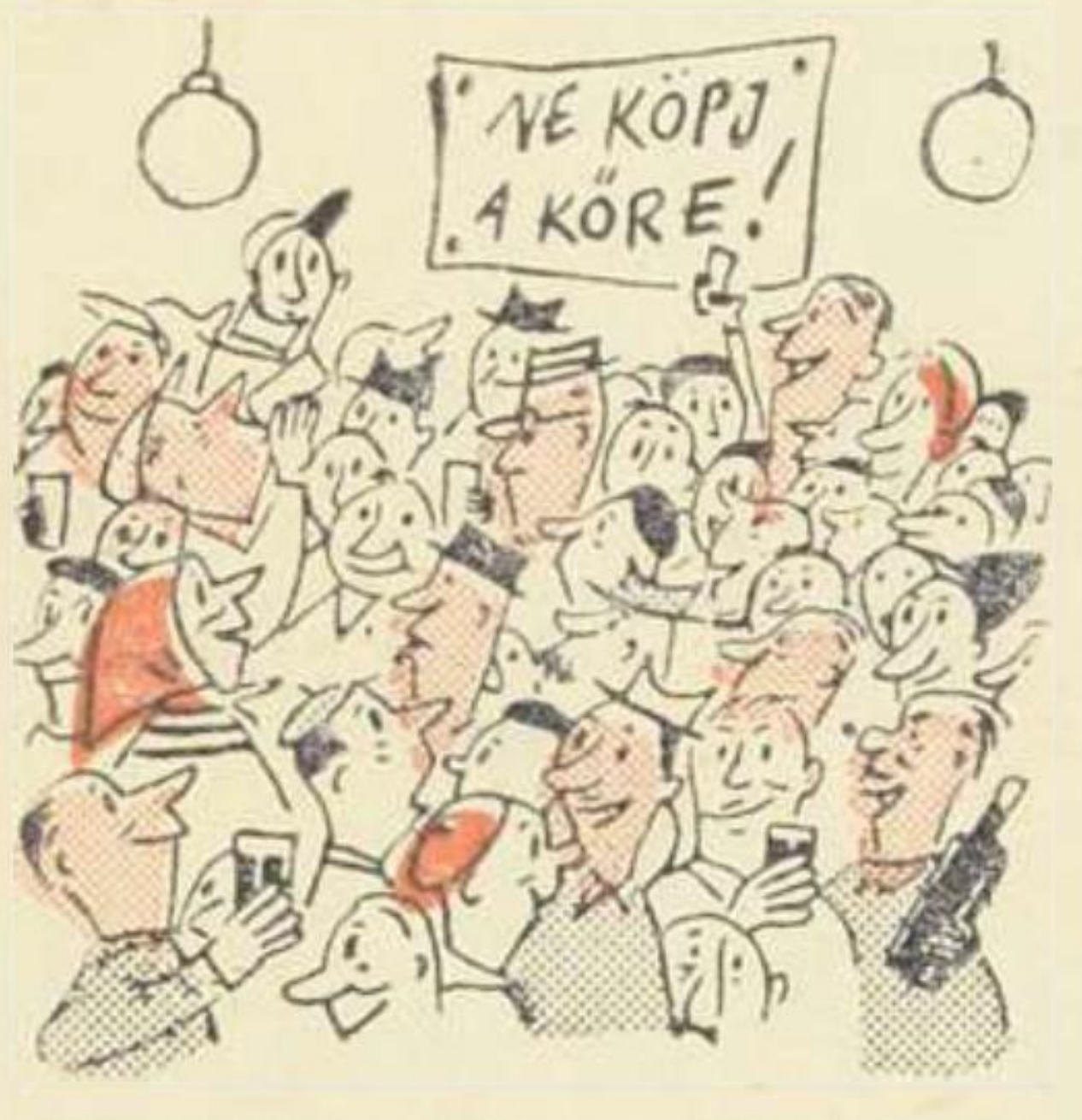

NE KÖPJ A KÖRE!

Itt nehéz lenne engedelmeskedni a szigorú felhívásnak

Az IBUSZ-nál

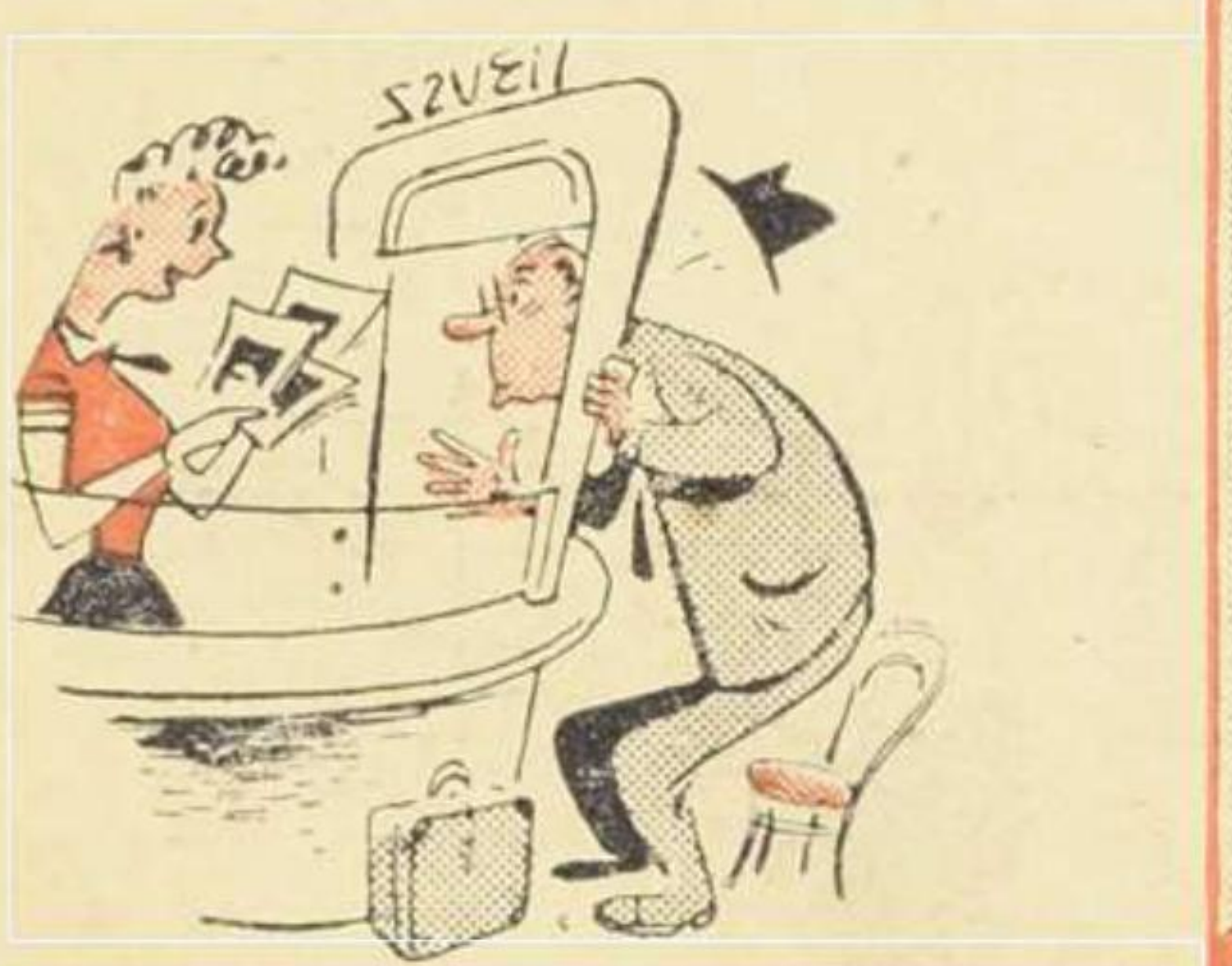

— Útikalauzt tetszik? Van Pestről, Pécsről, Tihanyról, Sopronról . . .

— Győrről kérek!

— Győrről? Már hogy képzeli ezt! Azt még csak most nyomják.

Több péksüteményt a Csemegeboltba!

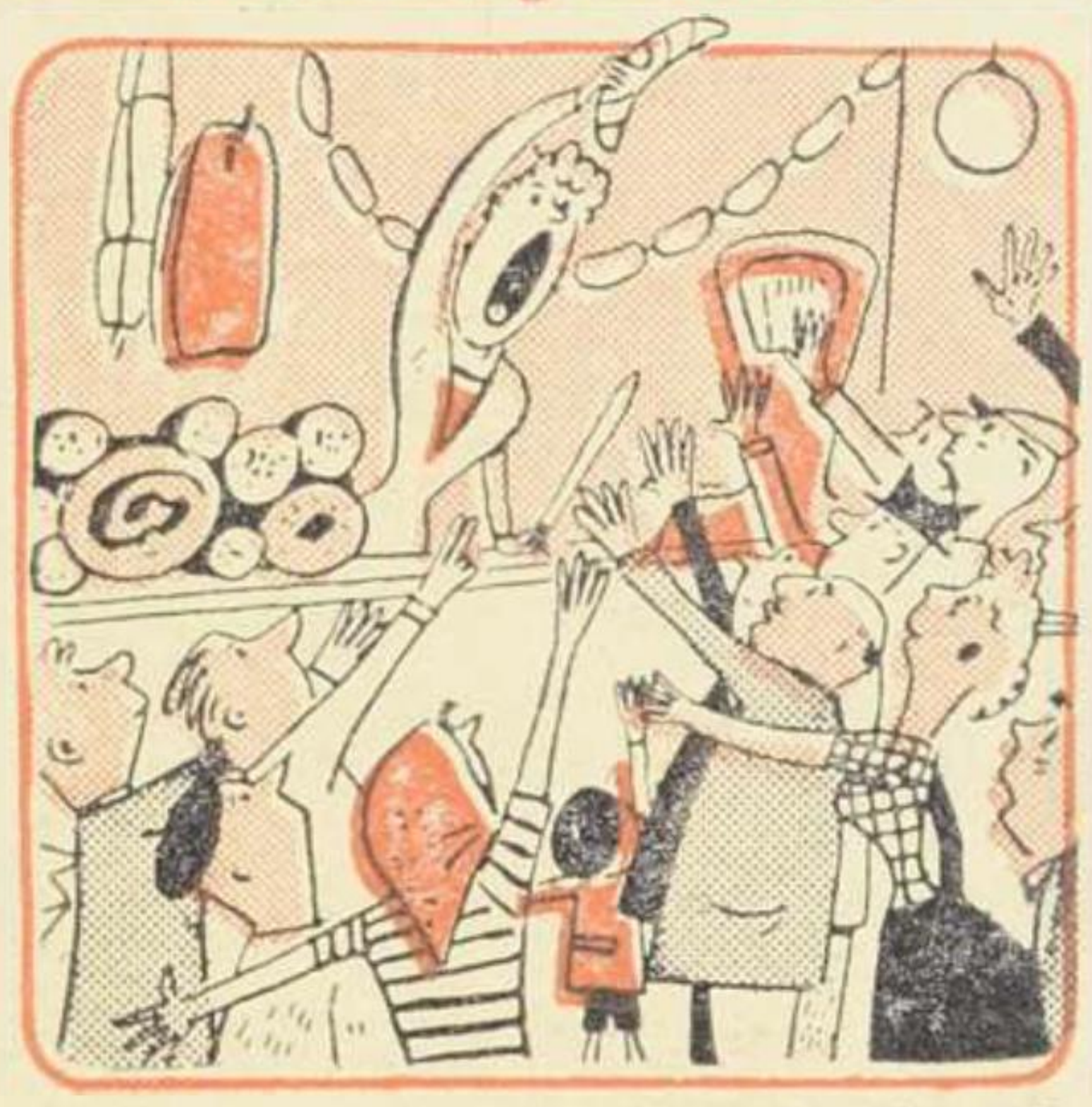

— Ki kér abáltszalonnát? Annak adom az egyetlen kiflit!

Győri kölni

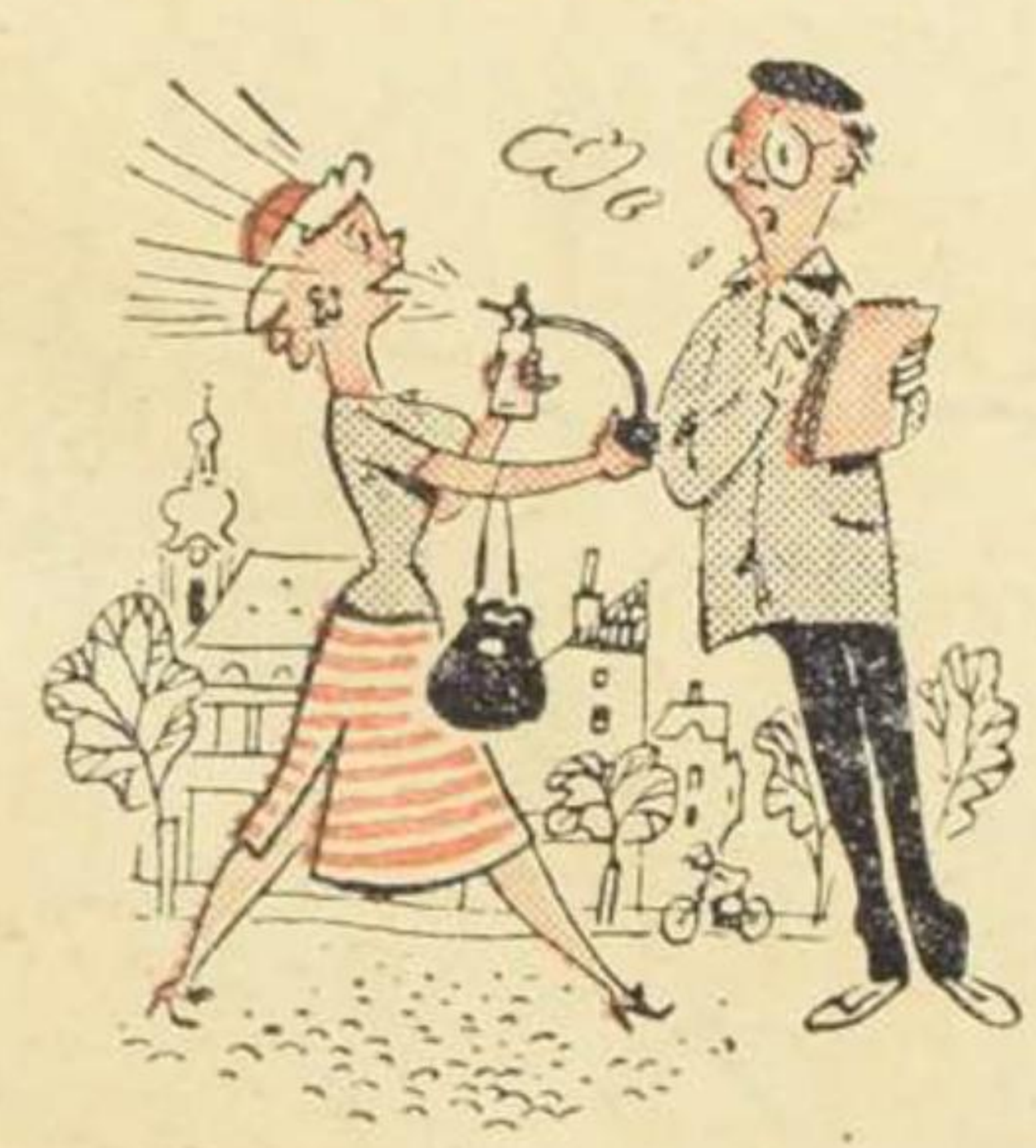

— Ne csodálkozzék jó ember! Itt egymás hegyén-hátán három illatszerbolt is van és én nem tudok ellentállni.

Hosszú zakó – rövid nadrág

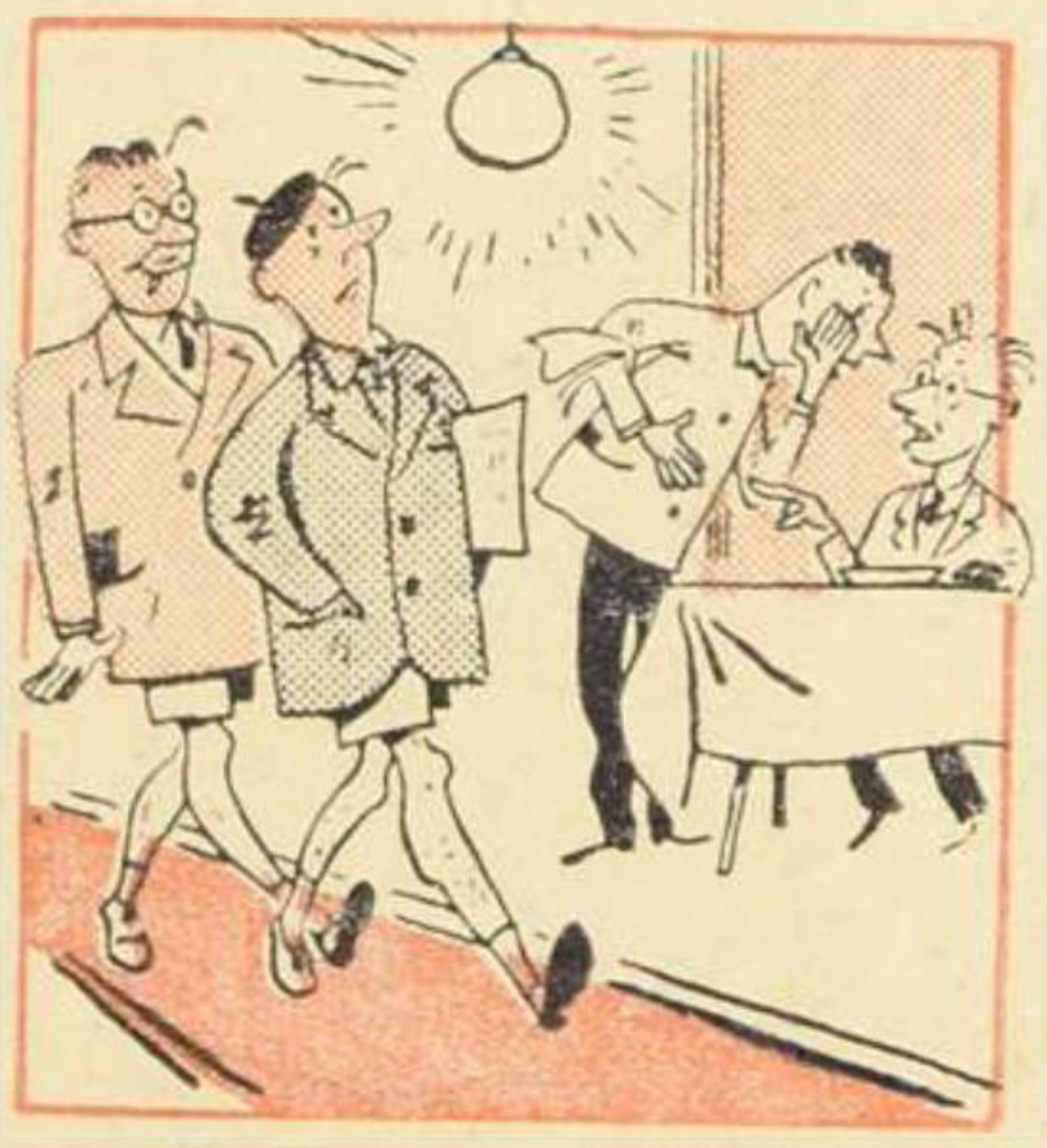

— Te jó ég, ezek elfelejtettek nadrágot venni!

— Uraságod talán idegen? Ez nálunk divat . . .

Fura találkozás

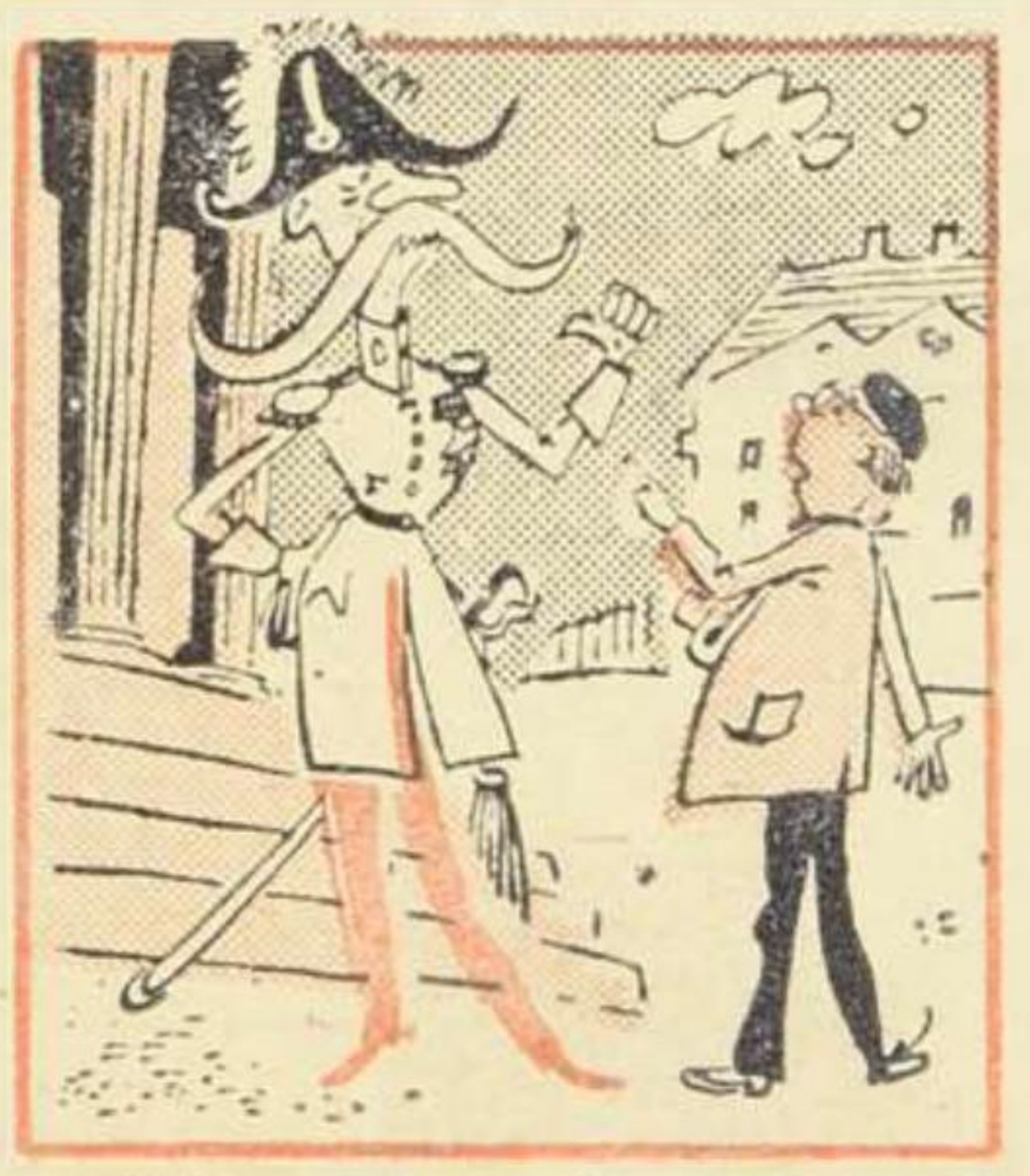

— Maga Haynau? Maga még mindig nem lóg?

— Dehogynem! Itt lógok a tanácsházán, mint győztes hadvezér . . .

BŰVÉSZ AZ ÜZEMBEN

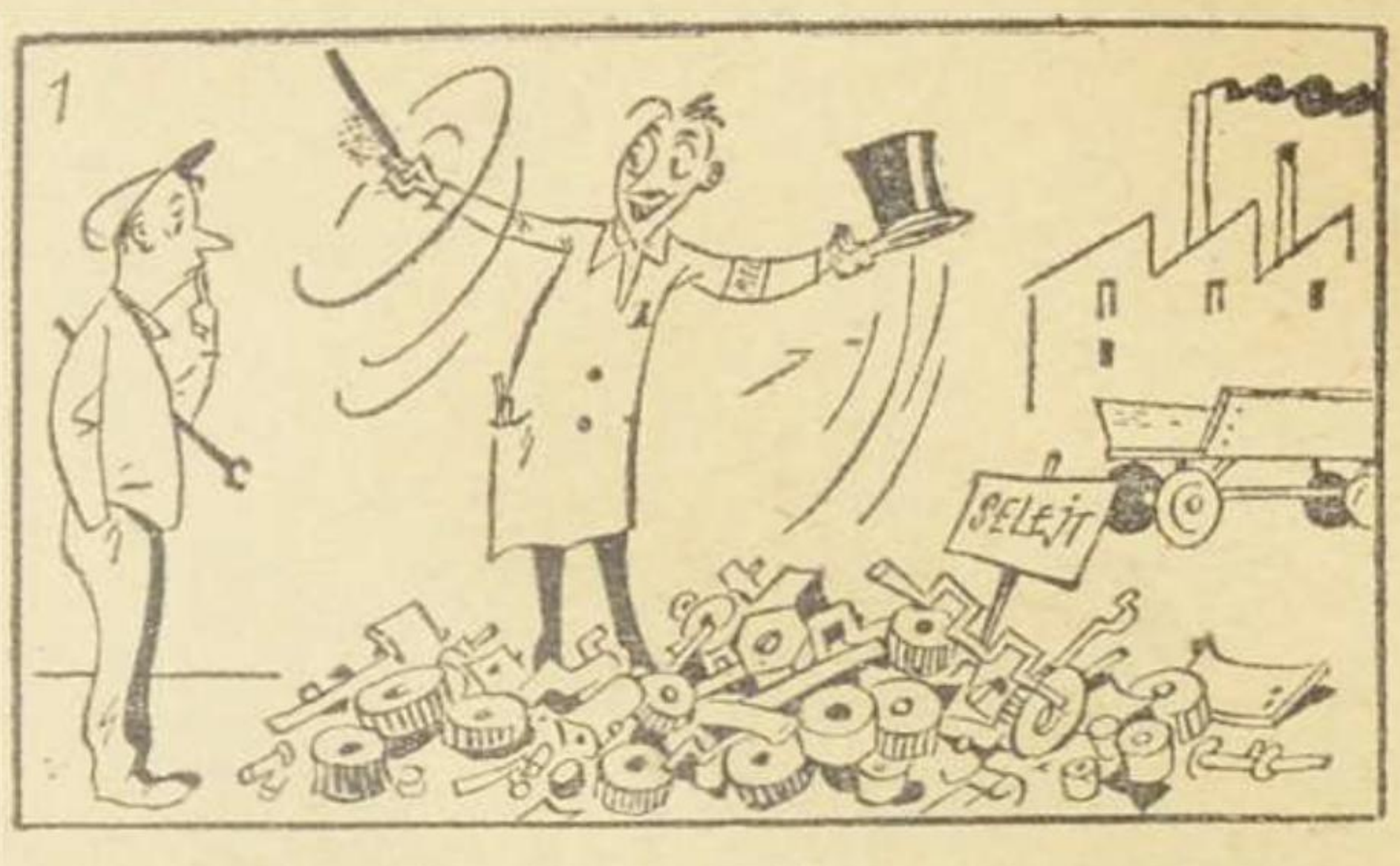

— Sok a selejt? No, idenézz! Hókusz, pókusz, spiritusz...

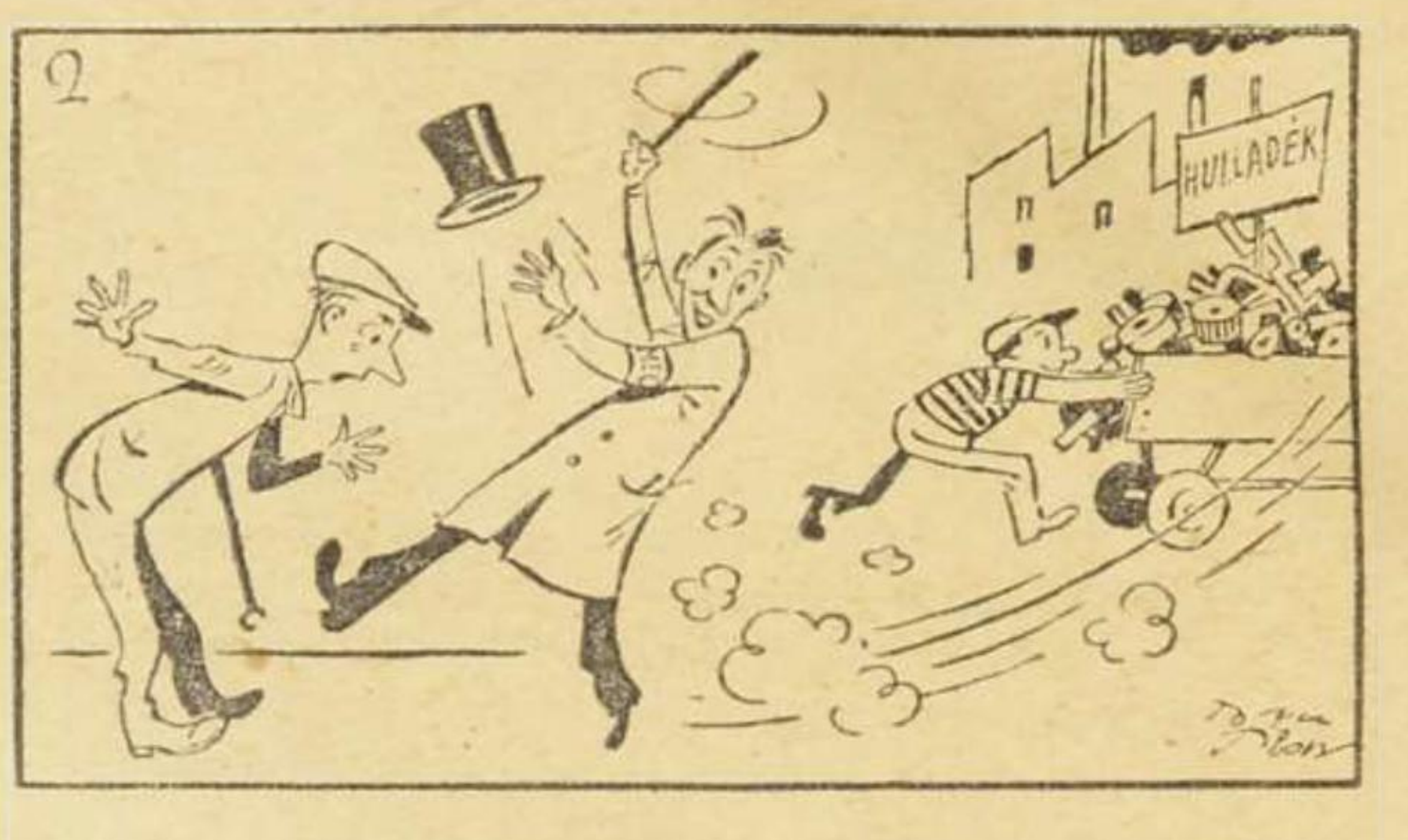

— Volt selejt, nincs selejt!... Viszont lesz prémium.

Mesefigurákkal díszített étkészleteket gyártanak

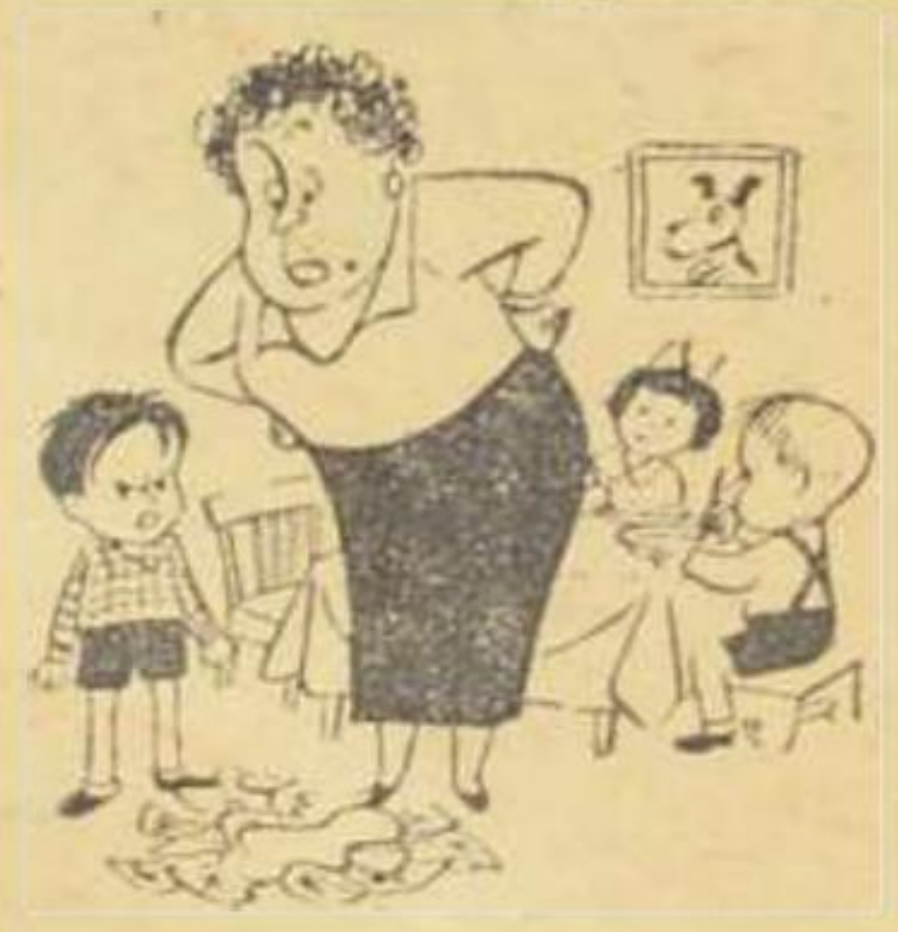

— Miért vágtad földhöz a tányért, Pistike?
— Már megint az a gonosz boszorkány volt ráfestve és különben is utálom a tejberizst...

Vásárlás a Közértben

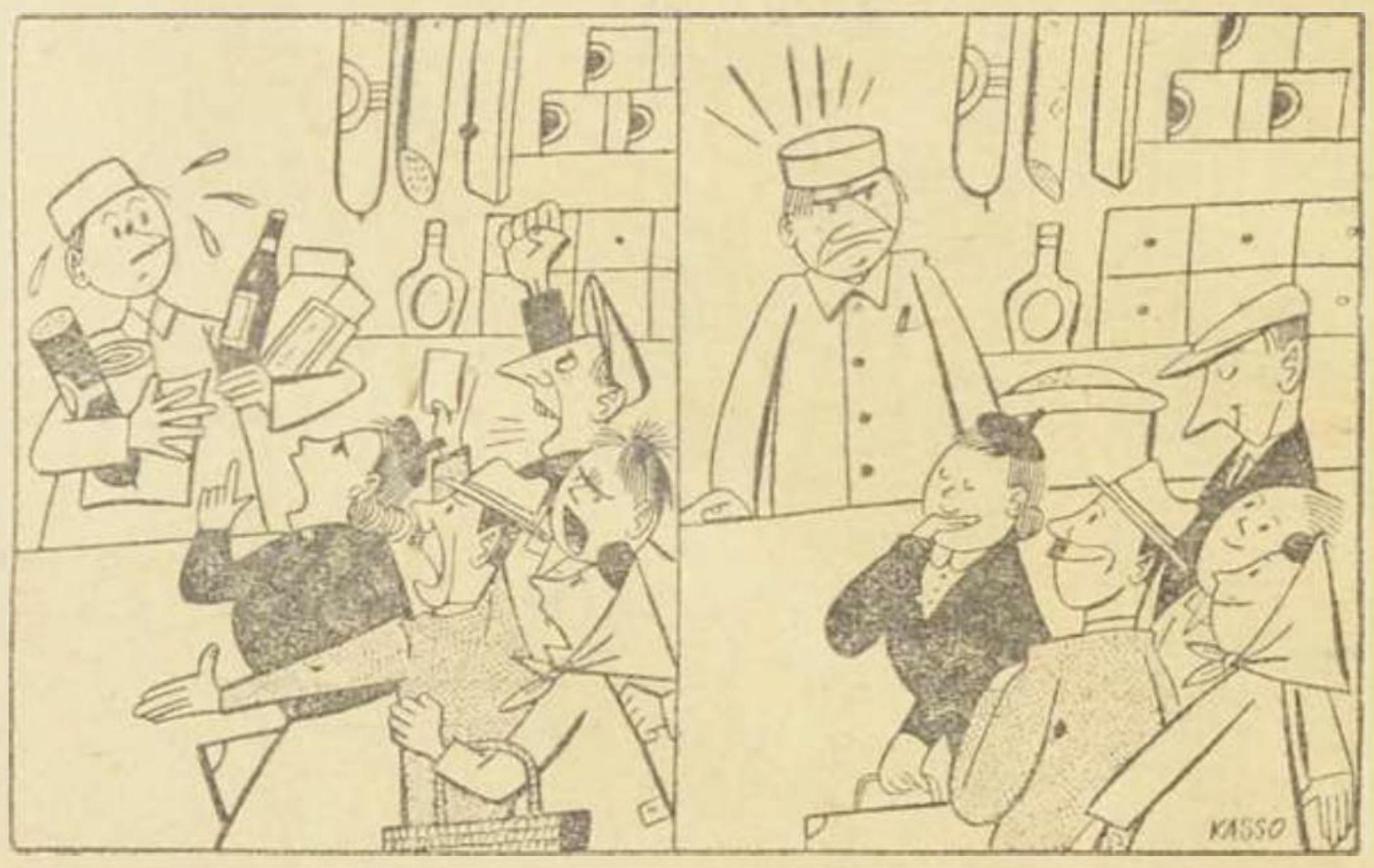

ahogy az eladó látja ahogy a vevők látják

Szigorúan hivatalos út

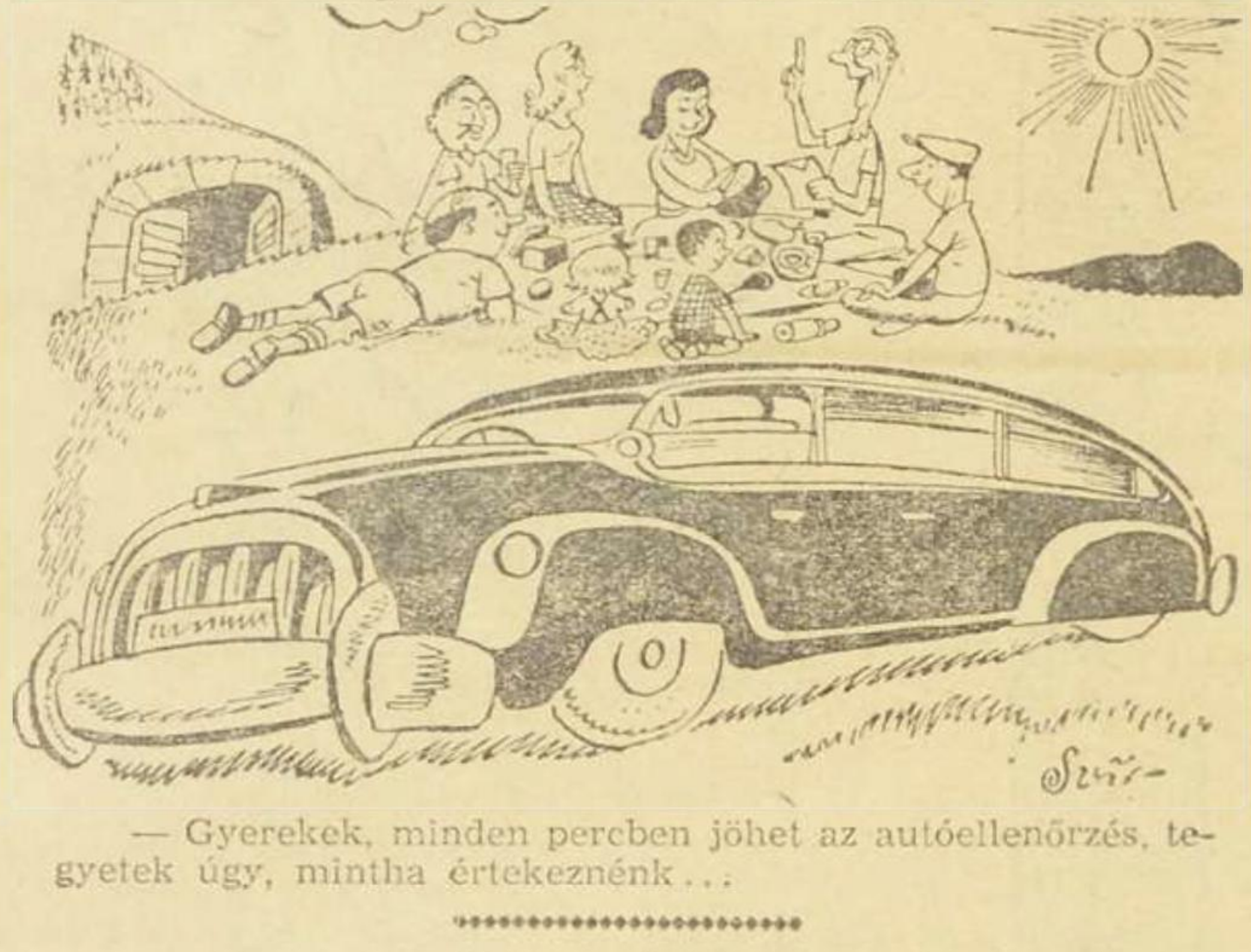

— Gyerekek, minden percben jöhet az autóellenőrzés, tegyetek úgy, mintha értekeznénk...

Egy „felborult" munkaterv

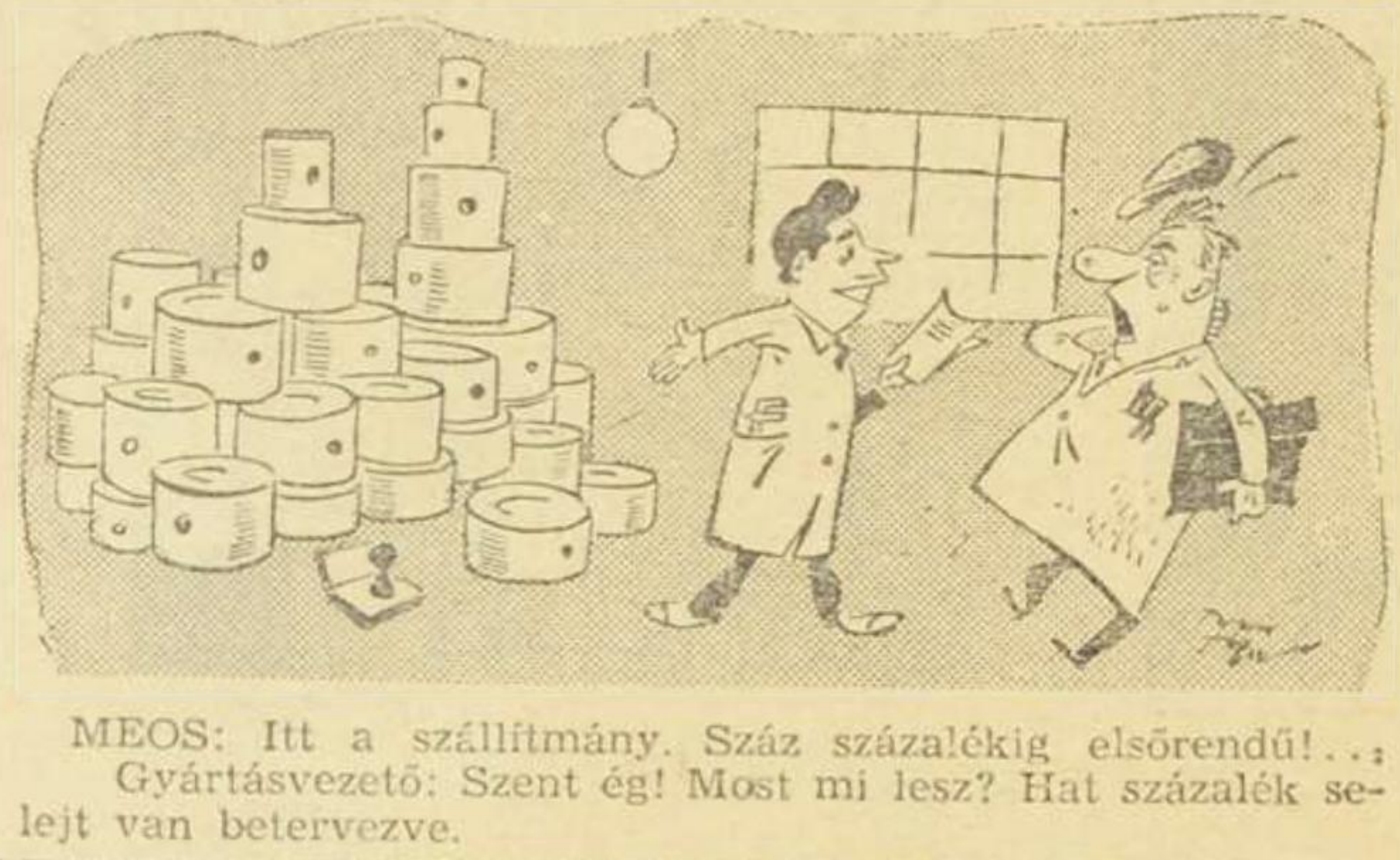

MEOS: Itt a szállítmány. Száz százalékig elsőrendű!...
Gyártásvezető: Szent ég! Most mi lesz? Hat százalék selejt van betervezve.

Darvas Szilárd:

Egy bacilus naplójából

OKT. 5.

Aránylag szerencsés utazás után ma Jenőbe érkeztem. Egy barátján tettem meg az utat, meglehetősen zsúfoltan voltunk, felhasználtam az első kézszorítást, aztán átszálltam a tízóraijára. Most végre helyben vagyok, de még arra se értem rá, hogy kipakolják. Álmos vagyok, majd holnap folytatom, most végigdőlök egy tüdőcsúcson és alszom reggelig.

OKT. 6.

A szobám elég elhanyagolt állapotban van, füstös mellhártyák, az egész berendezés egy régi bőrgarnitúra és néhány kopott hörgő. Ma a lázmester hozta a bejelentőlapot, foglalkozásként azt írtam bele, hogy bronchitisz.

Nem árt, ha az ember egy kicsit felvág...

OKT. 7.

Ma végre munkához láttam, de a köhögtetés kicsit lassan megy, elszoktam a rendszeres alkotómunkától. Abba is hagytam és egy nagyobb hőemelkedésbe kezdtem bele, 37.6-ig simán ment, de a a harmincnyolcat már levertem. Hiányzik a tréning.

Talán az egyedüllét az oka, hogy kezdek rászokni az alkoholra, az előbb két bögre rumos teát ittam. Sajnos, családi, egész rokonságom ebben pusztult el. Lehet, hogy rám is ez a sors vár?

OKT. 8.

Nem megy a láz, nem megy a láz, tegnap éjszaka vergődve jártam fel-alá és közben öntöttem magamba a rumot... Pokoli meleg van a szobámban, lehet, hogy ez a központi fűtés az oka... Szédülök, hányingerem van...

Csak nem vagyok beteg?

Ebédre germicid volt...

OKT. 9.

Ma megpróbáltam kiköltözni, de a bejáratnál összeestem. Hagymázos álmaim vannak, látom magam, mint fiatal fürge baktériumot, aki gondtalanul ugrál zsigerről zsigerre... előtte áll az egész kórság... most már tudom... sosem lesz belőlem komoly nyavalya...

OKT. 10.

Jöjj, megváltó ultraszeptil... Rövidítsd meg szenvedésem...

Orvos kartárs, kiírhatja a beteget...

Ismerhetsz Sándor...

Jani bácsi rágyujtott a pipára és elkezdett mesélni. Decsi Sándor feszült figyelemmel hallgatta. Még a poharáról is elfelejtkezett. (Igaz, hogy üres volt már akkor a pohár is, meg az üveg is.)

— Nem tetszik nekem ez a Csugari Laci. Ismerhetsz, Sándor, nem vagyok én olyan ember, hogy így, vagy amúgy, de ha egyszer nem tetszik valami, azt megmondom, meg én, még ha maga a herkópáter is az illető! Tavaly kezdett hozzánk járni a gyerek, mondom mindjárt az asszonynak, de jó hangosan, hogy a gyerek is hallja, mondom: „Te, Julis, ez meg mit jár ide?" Elkezdi erre a Julis forgatni a szemét, hogy így pszt, meg úgy pszt, s a fülembe sziszegi, mint egy kígyó, hogy „hát aztán, ha idejár, nem magához jár!" Mondom: „Mit susogsz, Julis, beszélj csak hangosan, nincs énnekem titkom senki előtt, nem félek én a herkópátertől se!" Mert én ilyen ember vagyok, ismerhetsz, Sándor!

— Ismerlek, János.

— Hát azért mondom. A Julis meg tovább susog, hogy azt mondja: „A lányához jár a Laci, észrevehette volna, lehetne annyi esze! Örülhetne neki! Derék gyerek, komoly szándékkal van, meg minden!" Mondom: „Hisz épp az! Azt hiszed, nem vettem észre, hogy Kati körül forgolódik?" Mert nem azért mondom, de énnékem olyan szemem van, hogy mindjárt meglátok mindent, ismerhetsz, Sándor...

— Ismerlek, János.

— Hát csak azért mondom. Azt mondtam Julisnak: „No, ez se fog sokáig idejárni! Majd gondom lesz rá!" Erre elkezd sápítozni az én nyanyám, hogy jaj János így, meg jaj Jánosom amúgy, csak nem fogja kidobni azt a derék gyereket? Mondom: „Ne félj, Julis, kidobni nem fogom, nem vagyok én olyan ember, de majd finoman éreztetni fogom vele, hogy nem kívánatos személyiség itten! Mert diplomás ember voltam világéletemben, egy kis diplomáciáért nem megyek a szomszédba, ismerhetsz, Sándor...

— Ismerlek, János!

— Nohát akkor. Szóvalhát elkezdtem finoman taktikázni, hogy ne bántsam meg a gyereket, de azért érezze, hogy nincs rá szükség nálunk. Ahogy bejön az ajtón, mondom jó hangosan Juliskámnak: „Te, Julis, a bort meg a szalonnát rámold el az asztalról, lelkem, mert egyesek csak azt nézik, hogy hol potyázhatnak valamit..." Julis csak pisszeg, én meg mondom neki: „Nekem ne pisszegj, lelkem, nekem nincs titkom, ami a szívemen, az a számon, nem ijedek én meg a herkópátertől se, akinek nem tetszik, fel is út, le is út..." Hát ilyen finoman megmondtam.

Sándor most már be se várta a kérdést.

— Ismerlek, János — mondta gyorsan. — Hanem mondd csak... Mi bajod neked avval a gyerekkel?

— Nekem semmi! Éntőlem ott ülhetne reggeltől estig, csak ne volna olyan kérdezgetős...

— Kérdezgetős?

— Hát!

— Aztán miket kérdez?

— Miket, miket... Hát mindenféléket. Azt kérdi: „Hogy áll a búzavetéssel mondja Jani bátyám?" Még nekem magyarázgat az őszibúzáról... Nekem! Hogy ő milyen nagyszerű ágyat csinált a magnak, meg hogy milyen lesz az ő termése jövőre... Nekem magyaráz! Nekem! Egy ilyen pelyhesállú gyerek!

— Ismerlek, János — mondta hűségesen Sándor. — No, elfogyott a bor, mehetnénk lassan haza.

— Én még nem megyek — mondta zavartan Jani bácsi. — Biztosan ott ül nálunk a Csugari Laci most is... Restellem magam előtte... Ismerhetsz, Sándor...

— Hát akkor most már örökké itt fogsz ülni a kocsmában? — csudálkozott Sándor.

— Örökké? Mért? Ma trágyáztam, a vetés is meglesz hamarosan... Akkor aztán megnézheti magát a Csugari gyerek...

— Kivágod, mint a huszonegyet! — örvendezett Sándor.

János bácsi a pipáját tömködte.

— A jövendőbeli vejemet? Te bolond, te! Tegnap kérte meg Julistól a Kati kezét...

Gergely Miklós

Tapasztalt férfiú

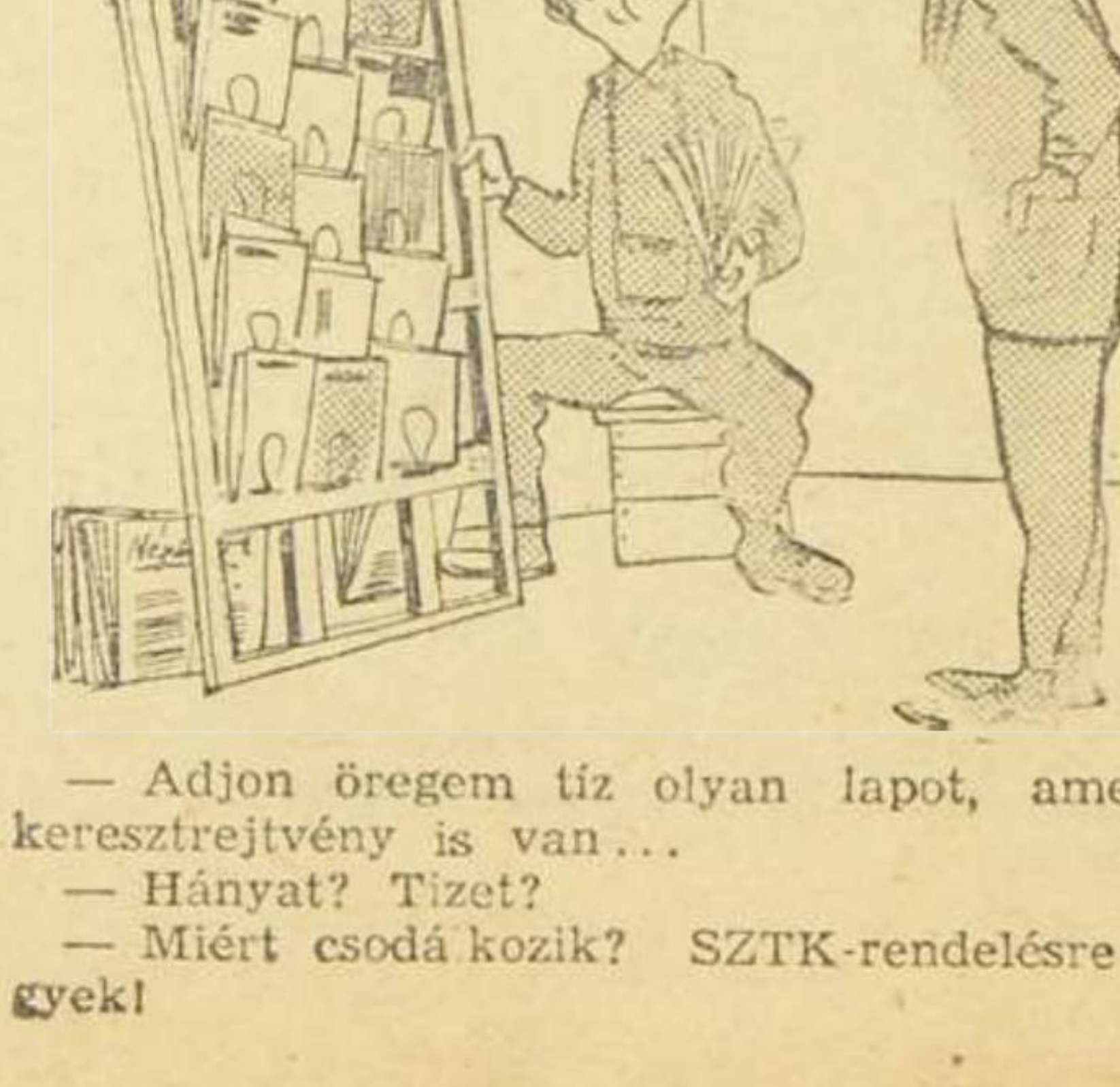

— Adjon öregem tíz olyan lapot, amelyben keresztrejtvény is van...
— Hányat? Tizet?
— Miért csodálkozik? SZTK-rendelésre megyek!

LIDÉRCÁLOM

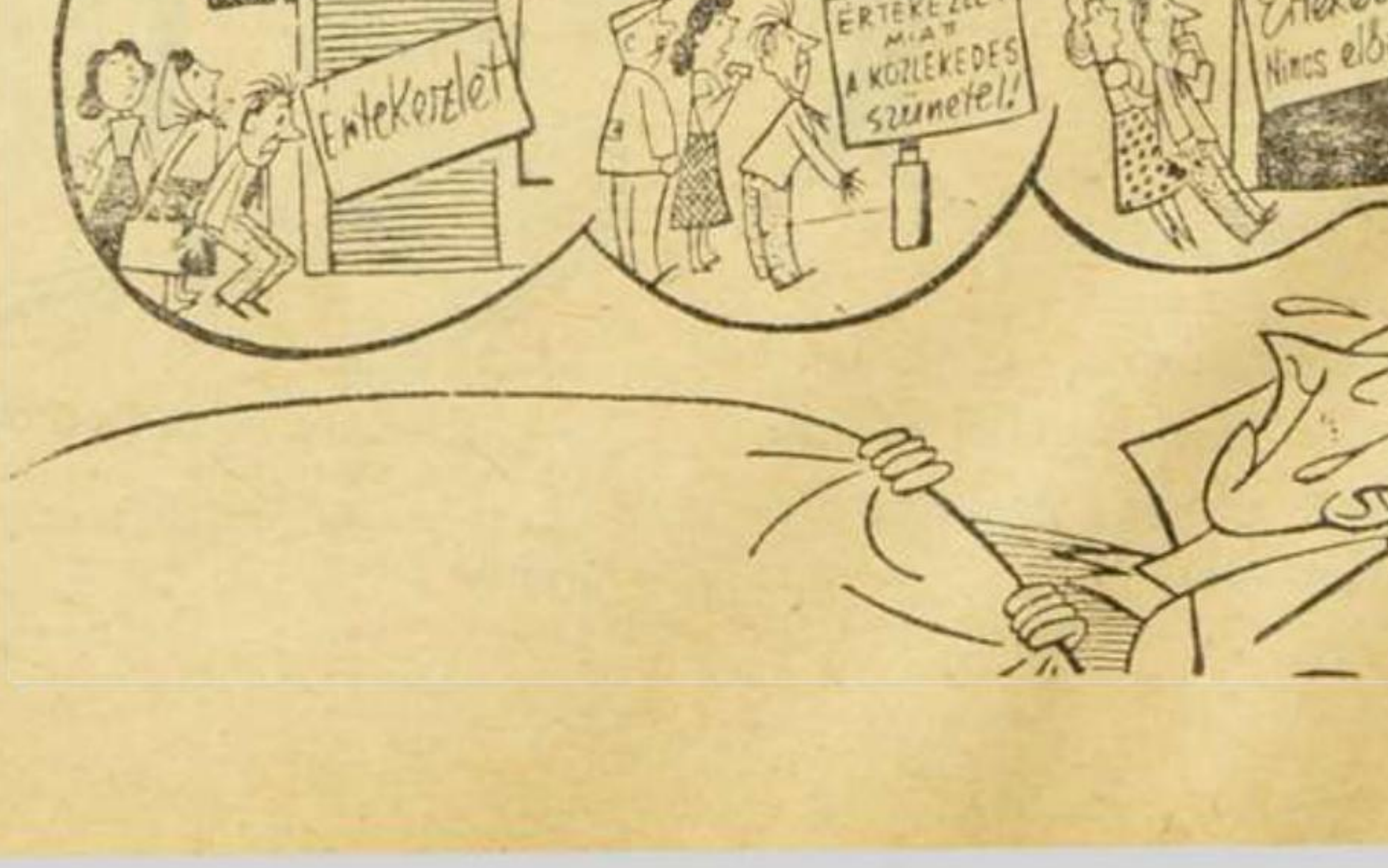
KÖZÉRT
Értekezlet
M
ÉRTEKEZLET MIATT A KÖZLEKEDÉS SZÜNETEL!
MOZI
Értekezlet! Nincs előadás!

Minden héten nyerhet!
a TOTÓ
sport, játék, szórakozás!

Kulturfront

Egy újabb szempont

Rendeltek nálam egy színdarabot. Pontosan úgy, ahogyan a cipésznél cipőt, a szabónál ruhát és a pincérnél menüt rendel az ember. Annyira úgy rendelték ezt a színdarabot, hogy még a szempontok is azonosak voltak. Jóformán tanácsért is mehetnék fentnevezett kisiparosokhoz színdarabom ügyében. A darab ilyen hosszú legyen, olyan széles és amolyan mély, tömés kevés kell bele, de a kérge jól ki legyen dolgozva. A mese legyen színes, legyen könnyű, de fércmentes. A dialógusok legyenek forrók, zamatosak, folyékonyak és jól legyenek kisütve.

A poénra vonatkozólag sajnos sem szabóhoz, sem cipészhez, sem pedig pincérhez nem fordulhatok tanácsért. Ebben kizárólag egy jólképzett merénylő vagy legfeljebb egy bányamester lehet kompetens, mert a poénnak robbanni kell. Mielőtt még átvettem volna a határidős megrendelést (a darab premierje tegnapelőttre volt kitűzve), kedves megrendelőm izgatottan karonragadott és kijelentette, hogy van itt még egy egészen új szempont, amit a darab megírása közben nem szabad szem elől téveszteni:

— Kedves barátom, ezt a darabot egy lokálban fogjuk előadni, ahol asztalok mellől hallgatja a közönség a műsort. Erre tekintettel kell lenni, mert jövés, menés lesz, az emberek esznek, isznak, rendelnek...;

— Csámcsognak és szürcsölnek!

— Igen, elvtársam! Látom, felfogja a dolgot.

— Esetleg reklamálnak is.

— Hogyne!

— És a pincér felesel!

— Előfordulhat.

— Aztán lesz, aki felrugja az asztalt, mert hideg a bécsiszelet.

— Igen. Ezért kérem írja meg a darabot rövid, kerek mondatokban úgy, hogy akármikor felnéz a vendég...

— Például két csuklás között.

— Igen. Szóval, akármikor felnéz a vendég, értse meg a darabot, mert hiszen megfizette a a belépőjét és így jár neki a bifsztek mellé a poén ugyanúgy mint az uborkasaláta. Szóval minden mondatban legyen egy poén, ami önmagában, függetlenül a darab többi részétől, robban.

— Meglesz, kezicsókolom, meglesz, ahogy kívánja. Robbanni fog a poén, mégpedig mindig akkor, amikor a vendég éppen nem figyel oda. Attól majd odafigyel. Fel fogom találni a független poént. Nem lesz előzmény. Csak poén. Direkt étkezdék részére. És mind robbanni fog. Egész este pörölycsapásokat mérek a figyelmetlen, élvezeteket halmozó vendégre. Meglátja, hogyan fognak figyelni. Poénkülönlegességekre fogom magam specializálni mint Gundel az ételkülönlegességekre. A legrágósabb marhaflaksznit is egészbe nyeli le a szerencsétlen, akkorát robban majd a poénem. A színész is jóllakik, a vendég is megmarad.

— Tehát megértett kedves barátom és most munkára fel. Epedve várom a darabot!

— Csak még egyet! Mi lesz a premieren az étlapon? Mert minden ételhez más és más poén megy.

— Álljon össze a főszakáccsal és írják együtt a darabot.

— Köszönöm. Rohanok!

Albán Frigyes

MÚZSÁK EGYMÁSKÖZT

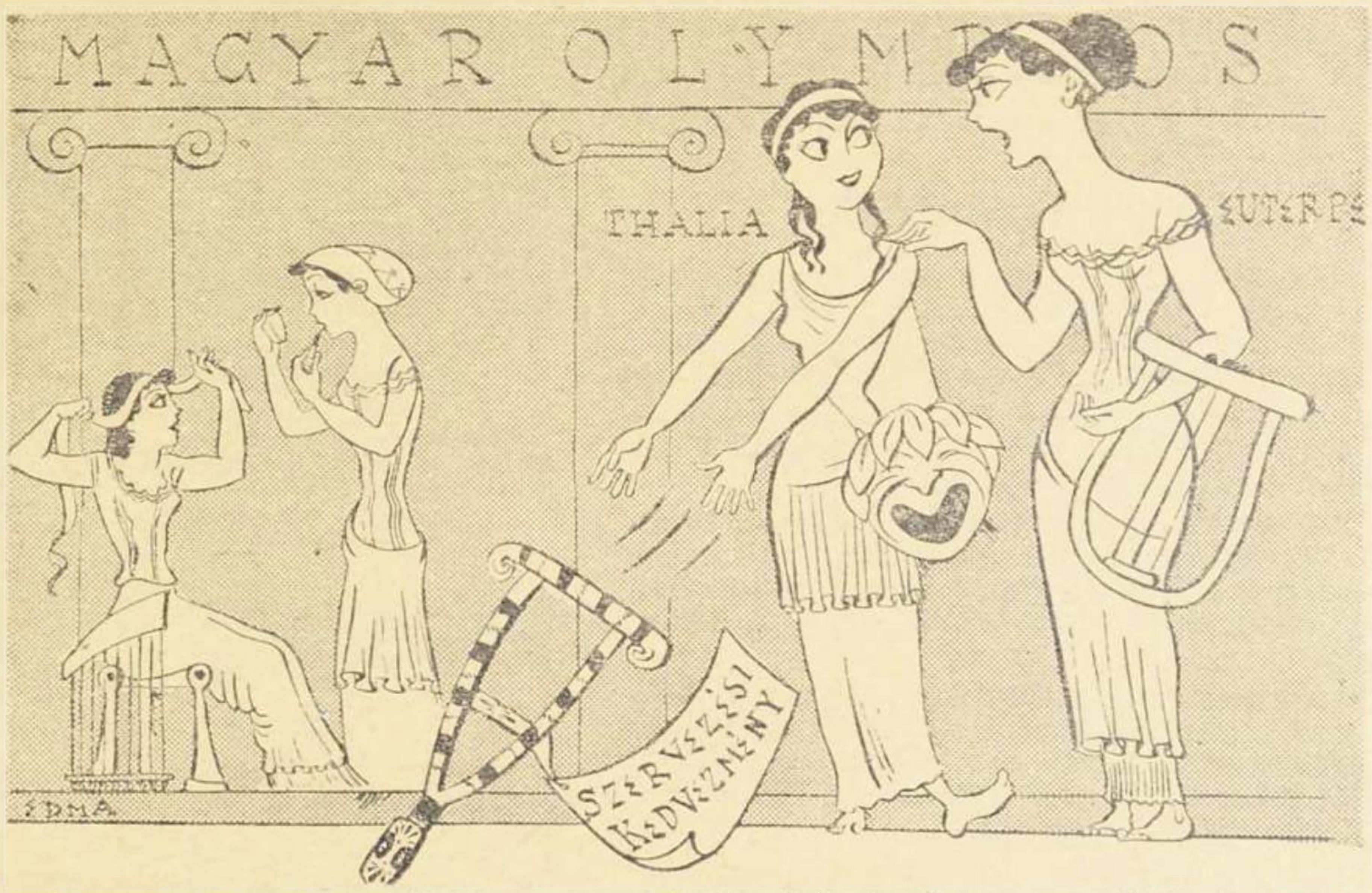

— Ideje volt, hogy eldobd azt a mankót. Meg tudsz te állni a magad lábán is...

Rajzolónk őrült ötlete

azzal a hírrel kapcsolatban, hogy...

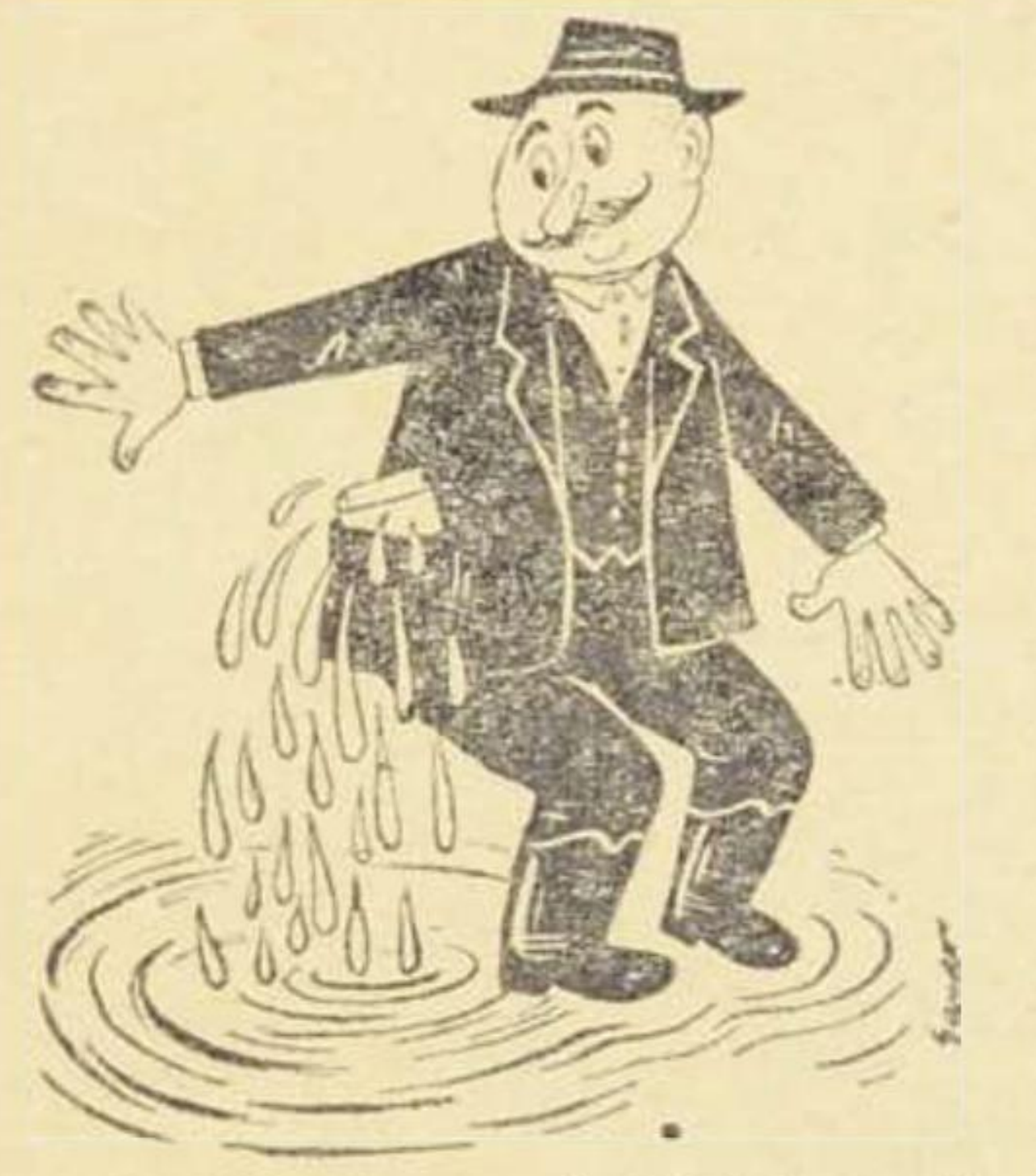

...megjelent az öntözési zsebkönyv!

A filmgyári portás rémes álma

(A filmgyártó vállalat keres 5—7 éves bátor fiúgyereket nagy filmszerepre. Jelentkezés okt. 5-én, 9—14-ig. Gyarmat-utca 39.)

Hirdetés a Magy... ...nzetből

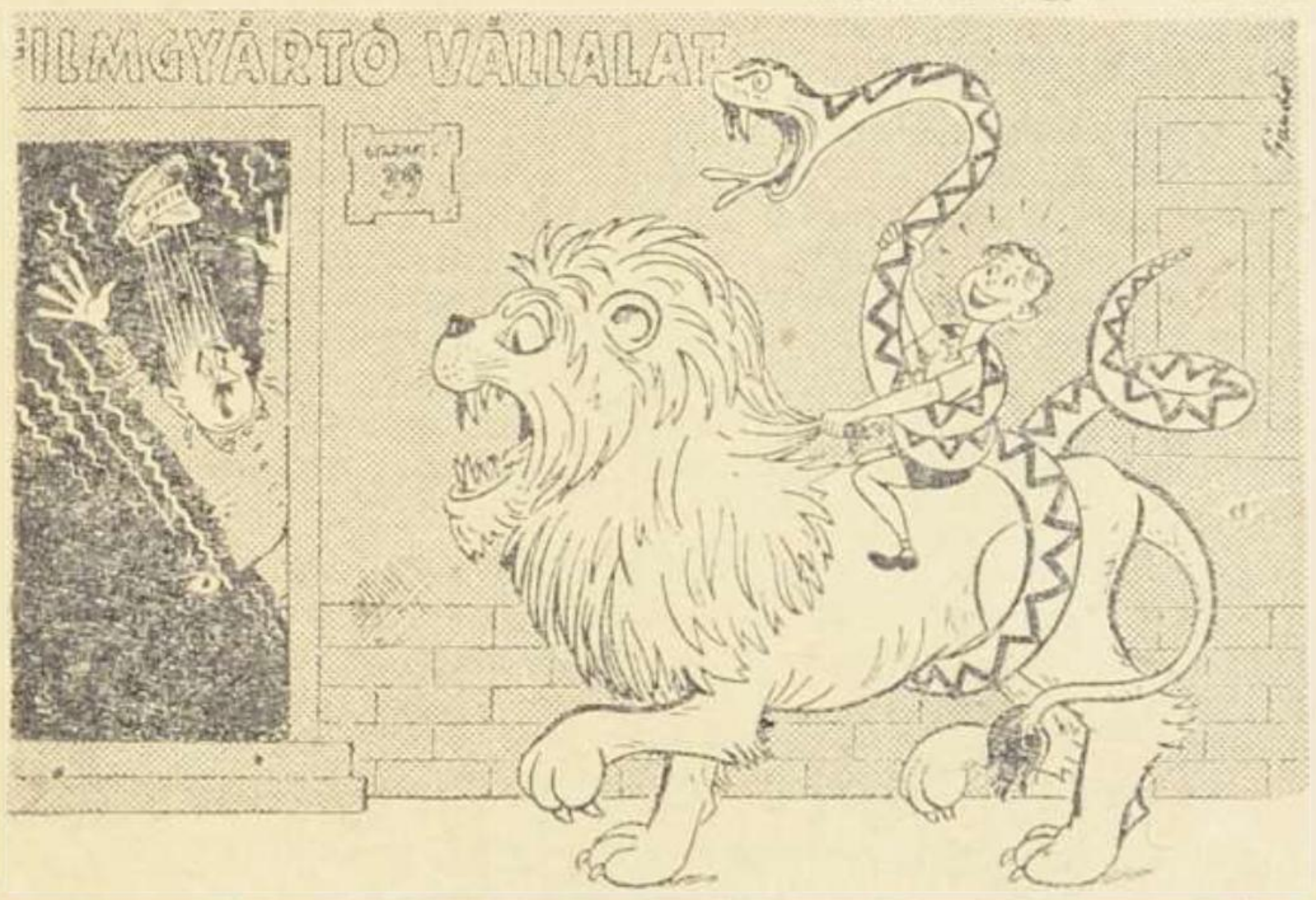

— Mit van úgy oda? Remélem, elég bátor gyerek vagyok!...

Zenei óvoda nyílt Cegléden

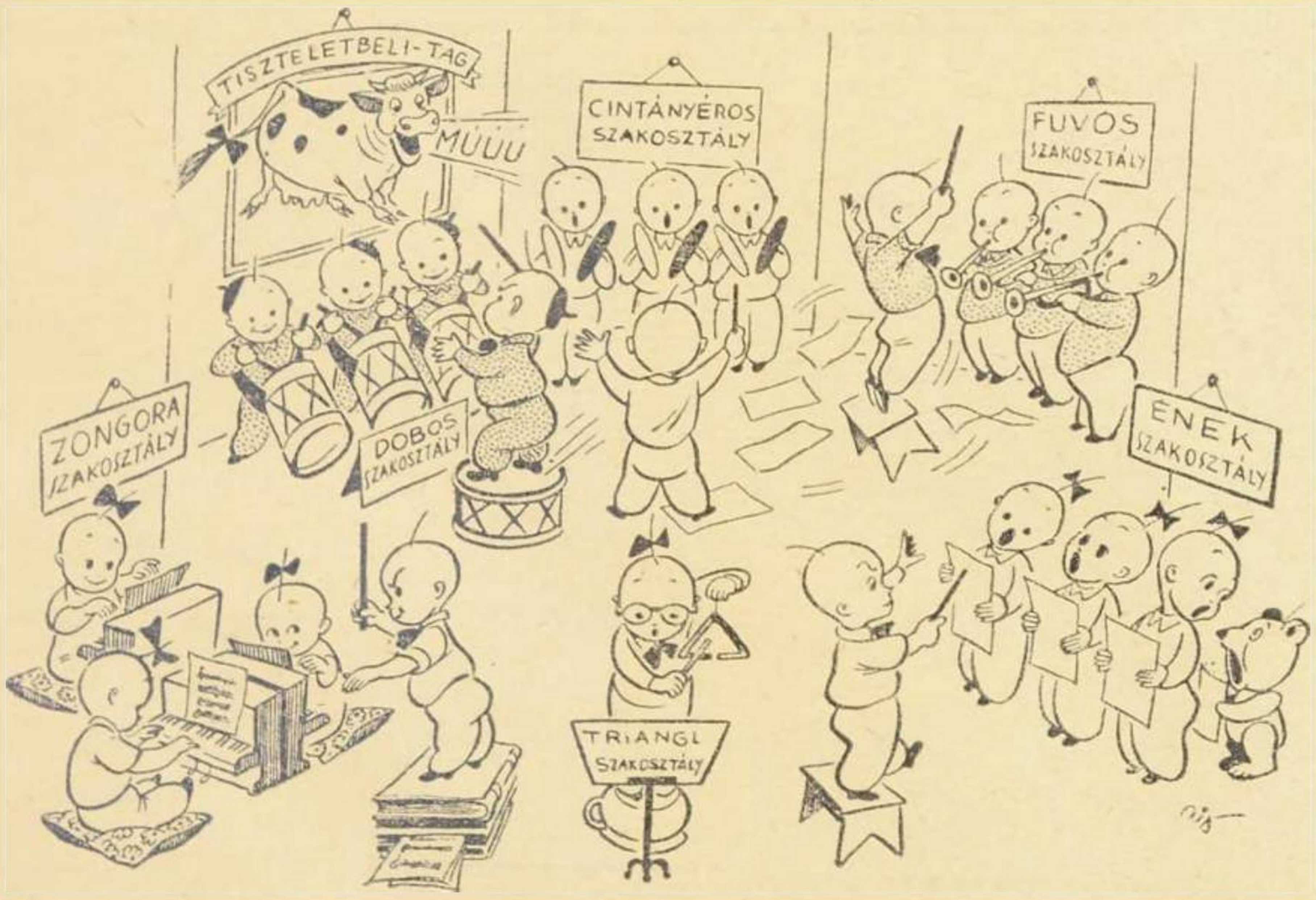

A legifjabbak tanultak a példából

EZT LÁTTUK A KÖNYVHÉTEN

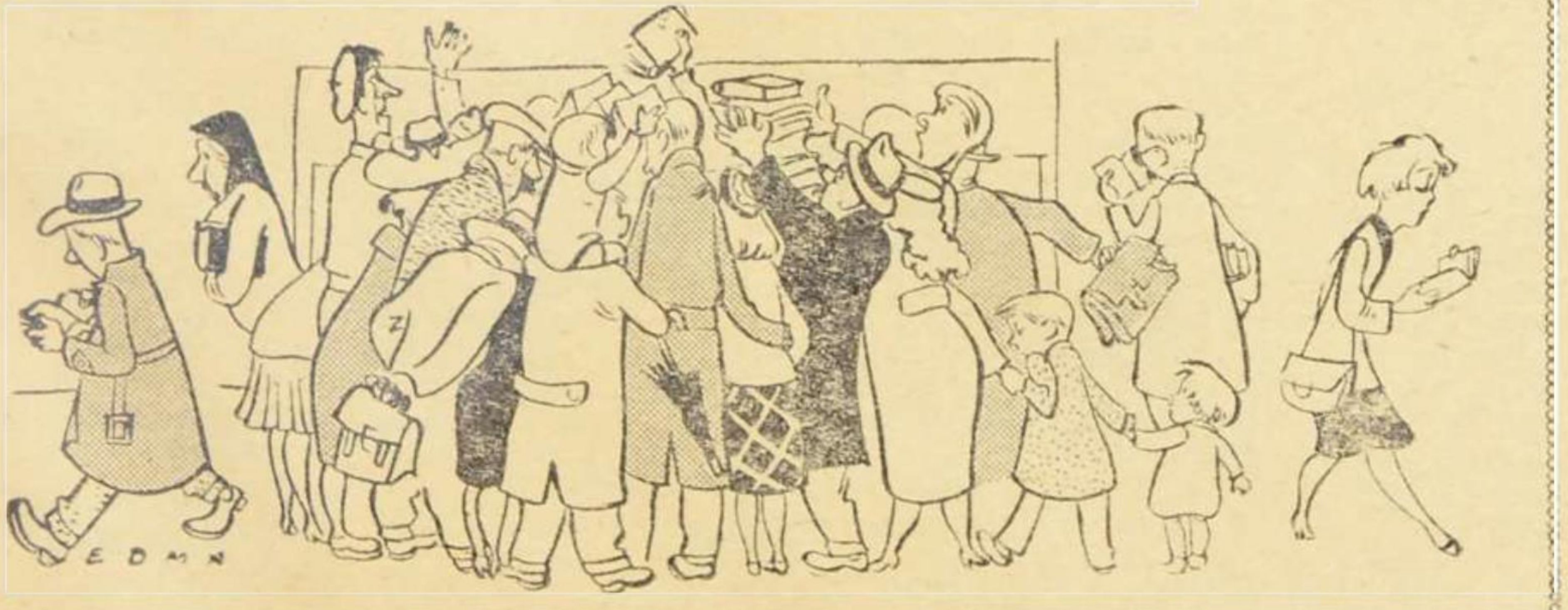

— Türelem gyerekek, mindjárt megmondja a néni, hogy elfogyott és akkor megyünk tovább...

Halló, ott Rádió Budapest?

Csak azt akarom mondani, hogy a vasárnapi mosogatást nagyszerű dolog zeneszó mellett végezni. Felemelő érzés olyasmit hallgatni, hogy: — Tündérkirálynő, légy a párom!... meg: — Szellők szárnyán szállj velem, repülj velem!... pont olyankor, amikor az ember legkevésbbé érzi magát tündérkirálynőnek, de igen nagy repülhetnékje van a mosogatódézsa mellől.

Szóval, odaadó áhitattal kapcsolódtam be a dalok hallgatásába minden vasárnap. Nagyon helyes! — mondtam dicsérőleg. — Ne csak jó ebédhez szóljon a nóta, de a romeltakarításhoz is.

Szólt is a dal. Első vasárnap a dalcsokor gyüjtőcíme volt: — Operettkettősök. Második vasárnap: — Részletek régi operettekből. (A dalok ugyanazok voltak)... Harmadik vasárnap: — Kettecskén... (Dalok azonosak...) Negyedik vasárnap: — Nincs szebb, mint a szerelem... (Dalok u. a.)... Ötödik vasárnap: — Szívem szeret...; (Örömmel konstatálom, hogy a dalok nem változtak.)

Ez a minden heti címváltozás izgalmasabb volt, mint a totózás. Valósággal drukkoltam, hogy a leleményes műsorösszeállító mit tud még kitalálni? Kimeríthetetlen fantáziája volt!

Kiváncsi voltam, tud-e vele konkurrálni a többi műsorszerkesztő? Volt, amelyik tudott. Például az, aki tálalta a Romeo és Júliát, mint színdarabot — aztán, mint Halhatatlan szerelmeseket — aztán mint a Rádió Világszínháza bemutatóját. Még hátra van a Két Romeo és két Júlia, vagyis a Színdarab és Balett párhuzamos közvetítése...

Részemről nagyon helyeslem a Rádió eljárását, hogy különféle, érdeklődést keltő címek alatt ugyanazokat az ismereteket közli. Régi pedagógusfogás ez. Az iskolában ugyanezt csináljuk. Számtanból például a diák folyton csak összead, kivon, oszt és szoroz — de egyszer azt mondjuk neki, hogy most a legkisebb közös többest keresed, édes gyerekem — most a legnagyobb közös osztót — most hatványozol — most pedig gyököt vonsz... A gyerek azt hiszi, hogy valami újat tud, pedig csak a régit variálja.

Szavamra mondom, hogy én se únom az operettdalokat, s amiket már tízszer hallottam, hajlandó vagyok további tízszer meghallgatni a következő címek alatt: — Örökszép melódiák... Séta Operettországban... Az operett fénykorából... Nagyanyó dalai... Nagyapám, míg ifjú volt... Régi nóta, régi tánc... Mondd meg, hogy imádom... Egy óra Lehárnál... Találkozó Huszkánál... Mágnás Miska Marica grófnőnél Lili bárónővel... És így tovább.

K. Tóth Lenke

Le a bürokráciával!

Üdül az öntöde

Képzeljük el például, hogy az Elektromos Művek egyik részlege teljesíti negyedévi tervét és az összes dolgozók két hétre üdülni mennek. Vagy képzeljük el azt, hogy egy pékség három hét alatt teljesíti havi tervét és a negyedik héten mindenki nyaralni megy.

Ugye nehéz ilyesmit elképzelni? A Csepeli Papírgyárban mégis hasonló eset történt.

A Ludas Matyit értesítették, hogy a Csepeli Papírgyár öntödéjének összes dolgozói kétheti szabadságra mentek és az öntödét bezárták. Azok a gyárak, amelyek innen várták az öntvényeket, hiába lesték a szállítmányt.

A bejelentés után a SZOT-hoz fordultunk. A Szakszervezetek Országos Tanácsa ellenőrizte a hihetetlennek hangzó bejelentést és megállapította, hogy az öntöde dolgozói valóban beszüntették a munkát és együttesen mentek szabadságra.

Az ügy ezután a könnyűipari minisztérium elé került. A SZOT közölte a minisztériummal, hogy a Csepeli Papírgyár keretében működő és az összes papírgyárakat ellátó öntöde vezetője és üzemvezetője és az öntödében dolgozó családtagok — a vezető felesége, fia, öccse, sógora stb. — augusztus elején az igazgató beleegyezésével leállították az öntödét és az egész család a vállalat üdülőjébe vonult. A SZOT közölte a minisztériummal azt is, hogy az öntöde leállítása helytelen volt, a szabadságolásokat az öntöde bezárása nélkül is megoldhatták volna.

Ilyen előzmények után a könnyűipari minisztérium papíripari igazgatósága elé került az ügy. Pentz Mihály előadó „kivizsgálta" a leállítás ügyét és megállapította, hogy az öntödében valóban a vezető és családja dolgozik. Az előadó a Ludas Matyihoz írott levelében közölte, hogy 1954 február 28-án, amikor az öntödét megnyitották, nem volt lehetőség szakemberek beállítására. Megírta, hogy a vezető és családja jól dolgozik és augusztusi tervüket 113.3 százalékra teljesítették.

Az előadó ezután szakszerűen igyekezett megmagyarázni, hogy az öntödei dolgozók részleges szabadságolása sokkal nagyobb késést jelentene az öntöde tervteljesítése szempontjából, mint az a jelen esetben történt.

Pentz Mihály végül megemlíti, hogy azért volt szükség az öntöde lezárására, mert a vállalat területén történő lopások ellen így kellett védekezni.

Nem osztjuk az előadó véleményét. Az összes papírgyáraknak dolgozó öntödét hiba volt bezárni. Nem hisszük el, hogy egy-két dolgozó szabadságolása nagyobb kiesést jelentene, mint az üzem bezárása.

Véleményünk: — és ez egyezik az öntödei szakértők véleményével — ha az öntödei családnak egyszerre csak 2—3 tagja megy nyaralni, nem kellett volna bezárni az öntödét. Még jó, hogy Ózd, Diósgyőr, az RM Művek és a MÁVAG nem követik a Csepeli Papírgyár példáját és nem írják ki a kapura: „Üdülés miatt az öntöde zárva!"

Palásti László

Ludas Matyi ELINTÉZTE

Az „OM kontra EM, avagy miért ne komplikáltan, ha egyszerűen is lehet" című cikkel egyetértünk. A két minisztérium rossz együttműködése miatt a cikkben szereplő épületet hosszú időn keresztül nem használták ki. A szükséges csere augusztus 26-án megtörtént.

Dr. Ibos Ferenc, oszt v. Oktatásügyi Min.

★

Közbenjárásukra a tanyabontási és építési engedélyt a tanácstól megkaptam.

Kotroczó Menyhért Lőkösháza.

★

A jégkár utáni járandóságunkat az Állami Biztosítótól megkaptuk. Köszönjük.

Faragó Pál Cegléd.

Dióhéjban

Minden nap, mikor eljön az este, a pihenés, a csend ideje, útburkolómunkások jönnek arra a környékre, ahol a Fürst Sándor-utca keresztezi a Sziget-utcát, csákányokkal és fúrógépekkel hatalmas zajt csapnak, ami rendszerint eltart reggelig. Így persze nem lehet aludni — írja Kapocsi Ilona (XIII., Fürst Sándor-u. 21/b.)

Ping-pongasztalt akartunk venni a Sport-, Hangszer- és Játékáru Nagykereskedelmi Vállalat Baross-tér 20. szám alatti közületi üzletében, ahol asztal volt, de az asztallábak hiányoztak. Ajánljuk, hogy vezessenek be új, guggoló asztalitenisz-stílust, hogy lábnélküli asztalokon is játszhassanak. Van egy másik ajánlatunk is: szállítsák az üzletbe a rákospalotai raktárban porosodó asztallábakat — javasolja Szentkúti Lajos, az MTH 34. Intézet gondnoka.

Jászai Jánosné gávai lakos augusztus 2-án bútorokat és egy kerékpárt adott fel a gyöngyösi állomáson. Panaszolja, hogy a bútorok 16-án megérkeztek, de a kerékpár máig sem jutott el rendeltetési helyére. A MÁV nem is válaszolt Jászainé sürgető levelére. Később a károsult Pestre utazott, ahol azzal nyugtatták meg: „Nekünk egy hónap nem nagy idő". Jászainénak azonban nagy, mert aggódik elveszett kerékpárjáért és amíg megkerül, naponta 5 kilométert kell gyalogolnia.

A 20 hónapos Véber Gizike édesanyja (Csömör, Széchenyi-u. 107.) írja, hogy a faluban csak minden harmadik napon árusítanak tejet. Talán háromnaponkint fejik a teheneket? Mert ha nem, akkor biztosítsák a csömöri „Gizikék" mindennapos tejellátását.

SÖR-BALLADA

Ha a sörnek rabja vagy,
nem bánod, ha habja nagy.
Nem kelsz a csapossal pörre,
ha nagy „gallért" ád
a sörre.
Ha megvárod, míg a hab
összeroskad, leapad,
oly keveset iszol, ó!
Pohárból lesz pikoló,
nagy korsóból kis pohár.
Pikolóból . . .? Arra már
választ várni ne is tessék,
nincs kisebb sör-mértékegység.

Zrufkó Zoltán
Bp., VIII., Kerepesi-u. 21.

Szép kis verseny

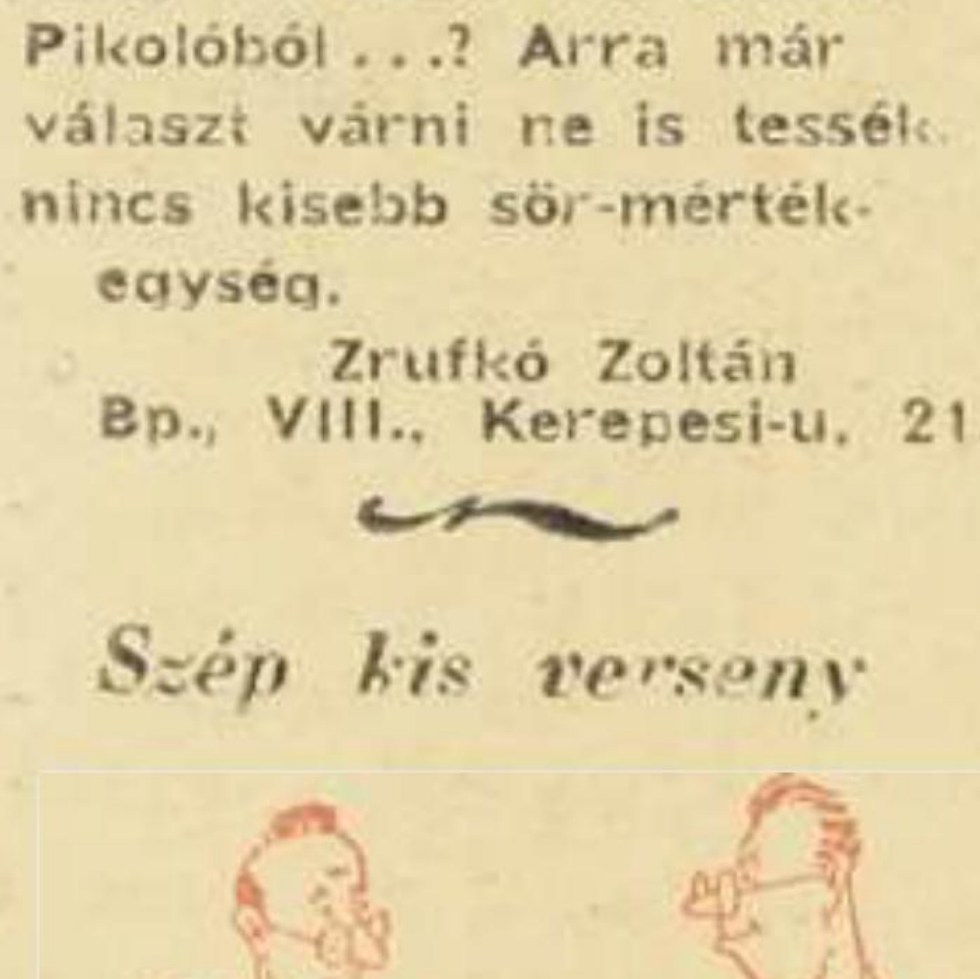

— Kérek soronkívül egy aláírást . . . Versenyben vagyok!

— Milyen versenyben?

— Begyűjtési versenyben . . . Aláírásokat gyűjtök be!

Ez aztán ügyintézés!

Hajdu Ferenc a Ludas Matyinak elpanaszolta, hogy telekkönyvi ügyét nem intézik el. A panaszt február 23-án a Város- és Községgazdálkodási Minisztériumba továbbítottuk. A minisztérium levelünket március 3-án elküldte a Borsod-Abaúj-Zemplénmegyei Tanácsnak. Sürgetésünkre szeptember 28-án a Megyei tanács válaszolt. Putnoki Nagy Pál jogügyi előadó közölte, hogy a panaszt továbbították, még március 22-én áttették a tanács egy másik szervéhez, a mezőgazdasági osztályra. Itt közel hét hónapja fektetik az ügyet. Remélhetőleg most végre kézbeveszik az aktát.

Ahol lassan építik az istállót...

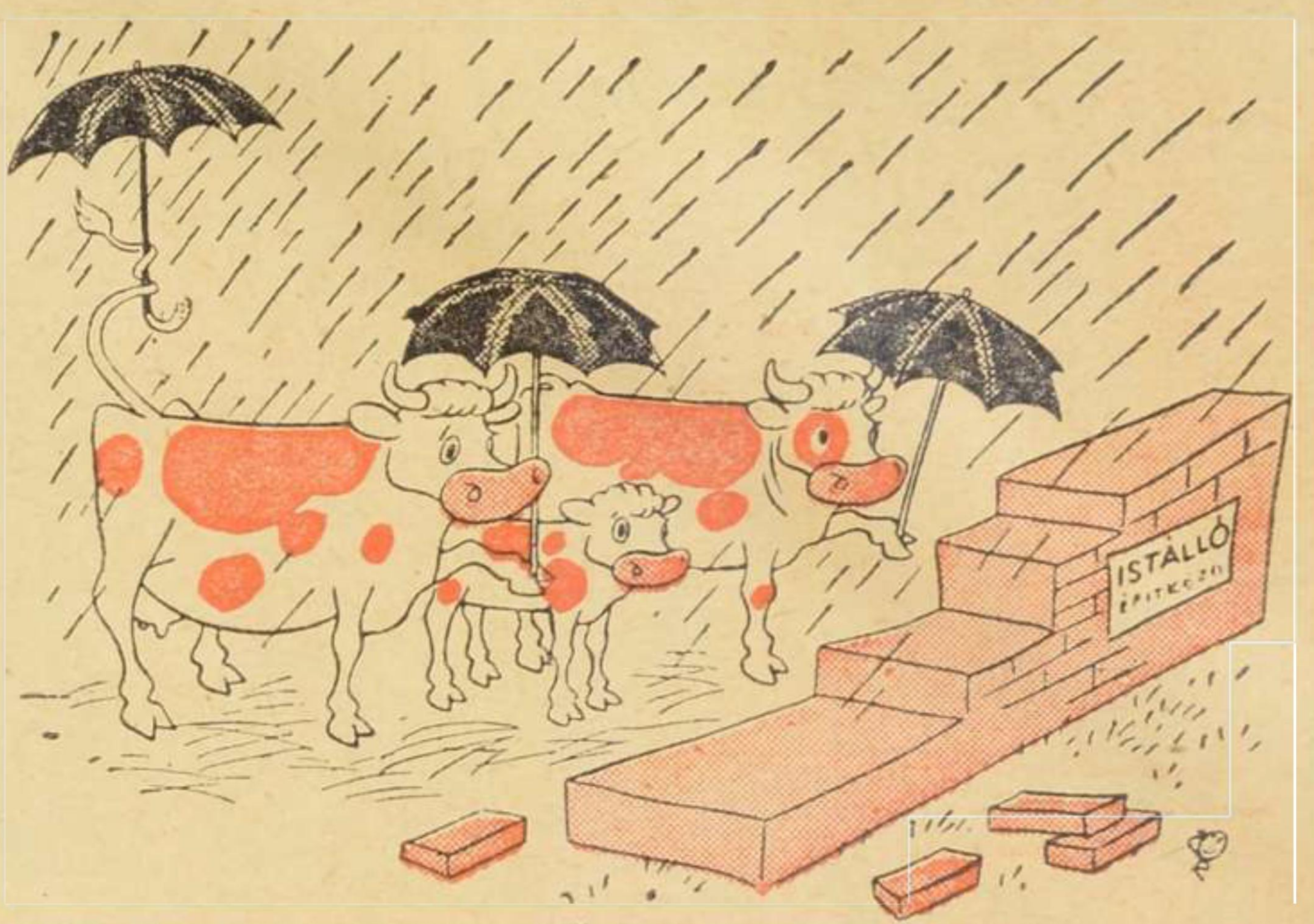

Mindent a nem megfelelő helyen?

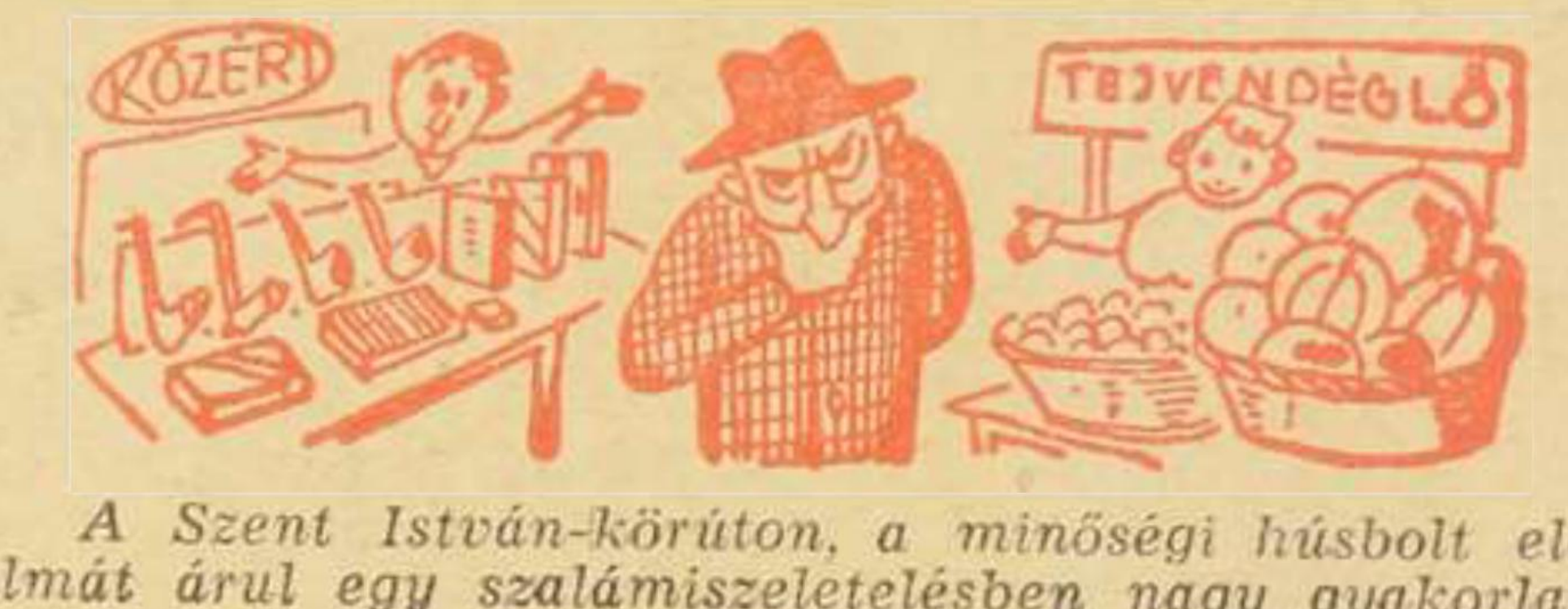

A Szent István-körúton, a minőségi húsbolt előtt almát árul egy szalámiszeletelésben nagy gyakorlatot szerzett eladó. A Lenin-körúton egy eszpresszó bejáratánál nápolyit kínál az utca járókelőinek a vendéglátóipari vállalat dolgozója. Ugyancsak a Lenin-körúton török csemegét árul egy étterem előtt a népszerű vendéglő pincére. A Marx-téri Tejvendéglő egyik ajtaját rétesüzletnek rendezték be. Egy kis ablakon keresztül vásárolnak almás- és túrósrétest a tér járókelői. Közvetlenül mellette van egy gyönyörű KÖZÉRT, amelynek bejáratát asztalka csúfítja el. Az asztalon cigaretta van, mögötte didergő alak lesi, hogy kinek van kedve a közeli trafik helyett itt vásárolni.

És így van egész Budapesten. A nagy költséggel berendezett, gyönyörű üzlethelyiségek előtt perzsavásár van. Piszkos asztalokon porosodik az élelmiszer, a dohányáru. Legtöbb helyen olyan cikket árulnak, ami — ahogy mondani szokás — nem tartozik az üzlet „profiljába". De a boltvezetők és azok felettesei ilyen eszközökkel is tervtúlteljesítést akarnak elérni. Ezért igyekeznek a dohánybolt vevőit a KÖZÉRT bejárathoz, a zöldségüzlet vásárlóját pedig a mészárszék elé csábítani.

Nem helyes üzleti politika! Nem méltó ez a szocialista kereskedelemhez.

Macska-igénylés

Az Aszfaltútépítő Vállalat mánfai építésvezetőségén elszaporodtak az egerek. Ezért az építésvezetőség 50 darab egérfogót rendelt, hogy a harcot eredményesen felvehesse a hívatlan vendégek ellen. A megrendelést jóváhagyás végett elküldték az anyagosztálynak, ahol feleslegesnek tartották a nagymennyiségű egérfogó beszerzését. Egész egyszerűen azt tanácsolták, hogy tartsanak macskákat. Az építésvezetőség ezt tudomásul vette és a következő alkalommal három egérfogó macskát igényelt. A vásárlás szükségességét azzal indokolták, hogy van ugyan macskájuk, nem is egy, de ezek nem akarnak egeret fogni. Szerezzen nekik a vállalat budapesti központja egérfogó macskákat, mert ilyent Mánfán nem lehet kapni.

Ezek után már csak az várható, hogy legközelebb a munkaügyi osztálytól egy macskafelelős kirendelését kérik.

Györgye Jánosné
Bp., II., Garas-u. 12.

Egy újdonsült férj panasza

Nemrégiben nősültem, szépen berendezett lakásunk van, de valami mégis hiányzik: zománcozott asztali tűzhely. Bejártam az összes állami áruházakat, vas- és edényboltokat, a Budapesti Nagyáruházat és a Divatcsarnokot, de seholsem sikerült vásárolnom egy zománcozott tűzhelyet. Az igaz ugyan, hogy a fiatal házasokat fűti a szerelem, de sajnos ezzel főzni nem lehet.

Ludas, megkérlek, segíts hozzá, hogy egy szép 927 Ft-os tűzhely boldog tulajdonosává legyek és a szó szoros értelmében meleg családi fészekké változzon otthonunk.

Rajnik József,
Budapest, IV., Nyár-u. 106.

Újítás a villamosjegyen

A vállalatok nagyrésze előre váltja meg a villamosjegyeket a hivatalos ügyeket intéző dolgozók részére.

Mindezideig ezekre a jegyekre vörös felülnyomással az „Előreváltva" feliratot nyomtatták.

Néhány hete, amióta az új alakú átszállójegyeket kiadta a villamosközlekedési vállalat, új szöveg szerepel a jegyen és pedig a következő: „Nem kalauzi".

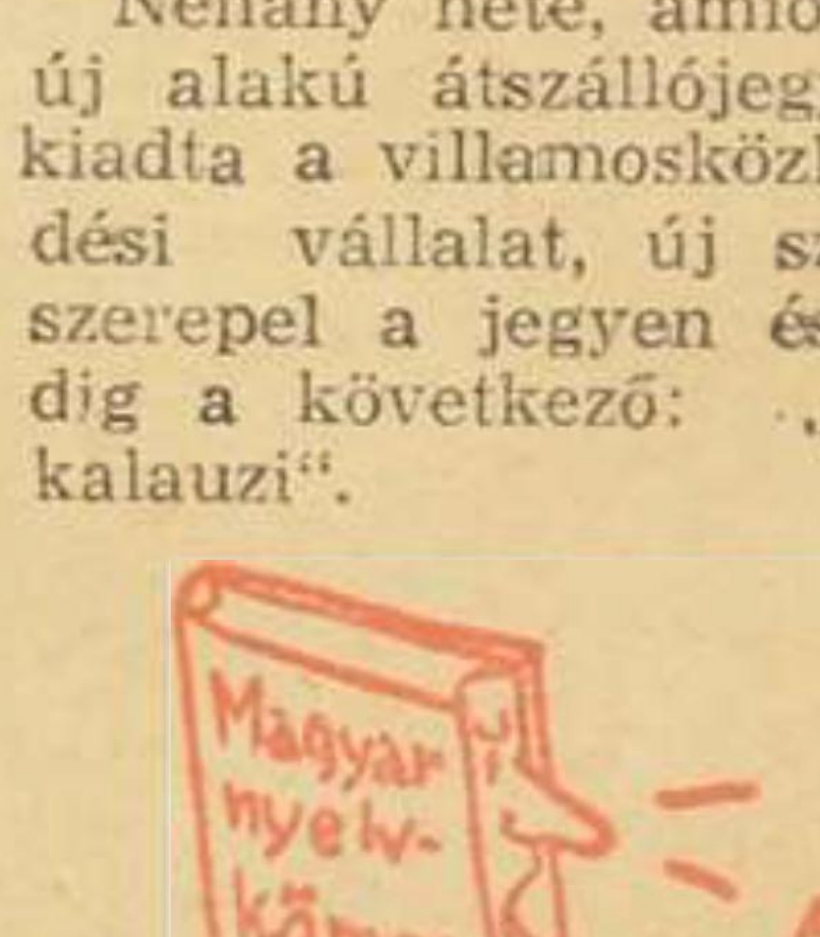

Gratulálni szeretnék az újítónak, aki a magyarosan hangzó „Előreváltva" helyett kitalálta ezt a sután hangzó „Nem kalauzi" feliratot. Nem tudom, mennyit fog javulni a közlekedés ettől az újítástól, de az bizonyos, hogy az ötlet „kitűnő".

A példa arra serkentett, hogy még továbbfejlesszem ezt a bátor ötletet. Olyan szöveget akartam kitalálni, amire eddig még senki sem mert gondolni, mert az általam kiagyalt felirat sokkal érthetetlenebb a jelenleginél. Ajánlom a következőt:

Kalauz nem adta,
vagy
Kalauziatlan,
avagy
Kalauz csak kezeli,
Pénzt el nem veheti.

Remélem, hogy a Fővárosi Villamosvasút honorálni fogja fáradozásomat.

Árvai Rezső
Katona József-u. 9—11.

Legyen világosság!

Mifelénk, Pestújhelyen sötétek az utcák. A forgalmas Körvasút-sort és az Ady Endre-utcát például alig világítja meg egy-egy pislákoló villanykörte.

Nemrégiben késő este mentem haza a munkából. Csillagtalan, sötét volt az éjszaka, s az orromig sem láttam a gyatra világításban. Előttem női léptek kopogása hallatszott. Mivel siettem, közte és köztem egyre csökkent a távolság, amit későesti útitársnőm félreértett. Ő is sietni kezdett, nyilván azt hitte, hogy holmi szoknyavadásszal van dolga, aki ki akarja használni a sötétséget. Amikor már csak néhány lépésre voltam tőle, ijedten hátranézett, aztán vadul futásnak eredt. Pedig bizisten nem vagyok szatír.

Tegyenek több lámpát a pestújhelyi utcákra, a környéken lakó nők este nem mernek kimenni az utcára.

Müllner Albin
Pestújhely, Ady Endre-u. 18.

LUDAS MATYI. Főszerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Felelős szerkesztő: FÖLDES GYÖRGY. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ.
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda Ü. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — Példányszám: 370.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.